

De brief aan de Romeinen

(Ab Klein Haneveld)

Inleiding

De Romeinenbrief is de eerste brief in het Nieuwe Testament. Het Nieuwe Testament bevat 27 Bijbelboeken. 21 boeken heten DE BRIEF AAN Slechts zes van de nieuwtestamentische Bijbelboeken heten geen brief. Toch is het mogelijk om aan te tonen dat deze zes Bijbelboeken ook het karakter van een brief hebben, omdat zij dikwijls persoonlijk gericht zijn.

In het algemeen kunnen we zeggen dat de nieuwtestamentische Bijbelboeken tot ons komen in de vorm van een brief. Een brief is een klassieke literaire vorm. Het dagboek van Anne Frank is zo'n voorbeeld. Zij schrijft haar dagboek in de vorm van een brief aan een denkbeeldige figuur "lieve Kitty". In de Bijbel is de briefvorm bijzonder, omdat het Oude Testament helemaal niet tot ons komt in de vorm van brieven. Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament komt wel het woord brief voor. Bijvoorbeeld in Handelingen 15 : 30. Een brief heeft een besloten karakter en wordt meestal in een envelop bezorgd. De inhoud van een brief is per definitie niet voor iedereen bestemd, maar alleen voor de geadresseerde. Een open brief is voor elke geïnteresseerde, maar dat is een uitzondering.

Een brief in de Bijbel betekent dat God Zich officieel van de wereld heeft gedistantieerd. In Romeinen 1 vanaf vers 24 staat dat God de wereld heeft losgelaten. Tegen dit belangrijke gegeven zijn alle nieuwtestamentische brieven geschreven. Alle boeken in het Nieuwe Testament heten nieuwtestamentisch, omdat zij na de opstanding van Christus geschreven zijn. Na Zijn opstanding verscheen Christus aan enkelen; zelfs de vijfhonderd op een moment, uit 1 Korinthe 15 : 6, tellen we als 1. Deze openbaringen waren uitzonderingen. De Heer openbaarde Zich niet aan de wereld, maar Hij verborg Zich. De openbaring aan enkelingen gebeurde, omdat zij getuigen zouden zijn van Zijn opstanding. Dit lezen we in de laatste hoofdstukken van de evangeliën en in de eerste hoofdstukken van Handelingen.

De Heer heeft Zich uit de wereld teruggetrokken! Hij was het Licht der wereld. Hij verdween: de dag was voorbij en de nacht brak aan. Sindsdien wordt de wereld geacht in duisternis te zijn. De wereld bestaat uit mensen die in duisternis en onwetendheid zijn achtergebleven. Dit wordt uitgelegd in Romeinen 1 vanaf vers 18.

De brieven in het Nieuwe Testament zijn alleen bestemd voor gelovigen. Voor deze tegenwoordige tijd (sinds de opstanding van Christus) geldt dat God Zich niet aan de wereld openbaart, maar verbergt. Dat is het antwoord op alle filosofische en theologische vragen zoals: "Als er dan een God is, waar is Hij dan, hoe leren wij Hem kennen, waar vinden wij Hem en waarom doet Hij niets?" Het Bijbelse antwoord op deze vragen is:

Men heeft God niet in erkentenis gehouden en daarom heeft God de wereld losgelaten. (Romeinen 1 : 28)

Wij worden door de prediking van het evangelie opgeroepen om ook die wereld los te laten en uit te gaan buiten de legerplaats. Wij zouden ons wenden tot de Here Jezus Christus en tot God en Zijn Woord. Wij ontvangen dan post in de vorm van brieven. De eerste brief in het Nieuwe Testament is niet geschreven aan de gelovigen in Jeruzalem, maar aan de gelovigen in Rome. Die gelovigen wonen dus buiten Israël en onder de heidenen.

Indeling van hoofdstuk 1 van de Romeinenbrief

Vers 1-6: Het briefhoofd met de afzender. Commentaren zeggen dat in de oudheid een brief met de afzender begon. Dat is een misverstand. Een brief begint altijd met de afzender. Iedereen wil toch weten waar een brief vandaan komt? De Romeinenbrief begint met: Paulus een dienstknecht van Jezus Christus. Zo kennen we de naam van de schrijver en de hoedanigheid waaronder hij deze brief schrijft.

Vers 7a Het briefhoofd met de adressering. *Aan allen, die te Rome zijt, die geliefden Gods en geroepen heiligen zijn.*

Vers 7b De hartelijke groeten.

Genade zij u, en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

Vers 8-15 De beschrijving van de relatie van Paulus met de Gemeente in Rome. Wij weten niet hoe die Gemeente in Rome is ontstaan. De Bijbel vertelt ons niet wie het evangelie in Rome heeft gebracht. Paulus was nog nooit in Rome geweest. Men zegt, dat Paulus zichzelf in vers 1-6 zo uitgebreid voorstelt, omdat de Romeinen niet wisten wie Paulus was. Hoe kan het dan, dat Paulus in hoofdstuk 16 aan 30 mensen in Rome de groeten doet? Er was dus wel een verbinding.

Vers 16-17 Het onderwerp van de brief. *Het evangelie van Christus dat kracht Gods is tot zaligheid voor een ieder die gelooft. Eerst de Jood en ook de Griek.*

Vers 18-32 De noodzaak en de behoefte van dit evangelie. *De toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel over de mensheid, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. De mens wil de waarheid niet weten, dus trekt God de waarheid terug. God is Zelf de Waarheid. Hij heeft de wereld losgelaten (vers 24-32). Dat is geen prettige boodschap. De prediking van het evangelie in de wereld staat daar tegenover. De prediking is niet aan de wereld! De mensen die het evangelie aanvaardden, worden getrokken uit de tegenwoordige boze wereld. (Galaten 1 : 4)*

Romeinen 1

Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God. (Romeinen 1 : 1)

Paulus werd op de weg naar Damaskus door de Heer gegrepen (Handelingen 9). Paulus heette toen Saulus en was een vertegenwoordiger van de heerschappij van de wet. Saulus was uit de stam van Benjamin. In het Oude Testament vinden we koning Saul uit de stam van Benjamin. Hij is typologisch en profetisch de uitbeelding van de heerschappij van de wet in Israël. Saulus was een van de fanatieke leidslieden. Hij was ijverig voor zijn vaderlijke inzettingen (Galaten 1 : 14). Dit maakte dat Saulus een vervolger van de Gemeente was en daardoor van de Here Jezus Zelf. De eerste woorden van de Heer tegen Saulus waren: "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij (Handelingen 9 : 4)?" Saul in het Oude Testament vervolgde de Heer (David) ook.

Saulus werd gegrepen en kwam tot geloof in de Here Jezus Christus. Hij moest thuis opnieuw de Schriften bestuderen. In het Jodendom bestudeerde men niet de Bijbel, maar wel wat anderen er over gezegd en geschreven hadden in de Talmoed. Dit gebeurt in het christendom ook. Zo kreeg Saulus (een Hebreeuwse naam) de naam Paulus (een Griekse naam). Paulus betekent de kleine, de belemmerde, de beperkte.

Paulus werd een dienstknecht. Het Griekse "doulos" betekent lijfeigene, slaaf. Hij werd het eigendom van Jezus Christus. Paulus was een geroepen apostel. Hij was geroepen van Godswege. Een apostel betekent een gezondene. De Bijbelse betekenis is, dat hij door de Heer Zelf werd gezonden. Apostel komt overeen met epistel, namelijk een zending (een brief). Een apostel schrijft dus epistels.

Paulus werd afgezonderd tot het Evangelie van God. Afgezonderd is synoniem met geheiligd. Heiliging is "afzondering tot", oftewel "wijding aan". Hij werd uit de wereld gehaald en gewijd aan de dienst van God. "Afgezonderd" had ook de vertaling van farizeeër kunnen zijn. Farizeeër komt van het Griekse phares. Het Hebreeuws "peres" betekent afbreken, afzonderen. Paulus past de term "geheiligd", die eerst van toepassing was op zijn vorige positie, toe op zijn tegenwoordige positie. Vroeger was hij als farizeeër afgezonderd aan de "dienst" aan de Heer onder de wet, nu is hij afgezonderd tot het evangelie van God. In een andere brief zegt Paulus: "Ik was een farizeeër, maar dat heb ik schade en drek geacht, opdat ik Christus mocht gewinnen." (Filippenzen 3 : 5-8)

De betekenis van het woord evangelie is bij ons bekend als "blijde boodschap". Dat is niet helemaal correct. Het oudtestamentische Hebreeuwse woord wordt meestal vertaald met de goede boodschap. (Jesaja 40 : 9) Het Hebreeuwse woord betekent dat het gaat om een boodschap die verwacht mocht worden. Dat kan een blijde boodschap zijn, wanneer men het verwacht met blijdschap. Het kan ook een droevige boodschap zijn. (2 Samuël 1 : 20) In de Bijbel is de geboorte van een zoon een blijde boodschap, omdat het kind al

negen maanden verwacht werd. Als na die negen maanden verteld wordt dat het kind er is, dan heet dat in het Hebreeuws "basar" en in het Grieks "evangelie".

(Hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften)

(Romeinen 1 : 2)

Hier staat wat evangelie betekent. God had het tevoren beloofd in de Schriften (in het Oude Testament). Evangelie is altijd van tevoren beloofd, want anders is het geen evangelie. Wat had God beloofd? Een mens naar Gods beeld en gelijkenis (Genesis 1 : 26), het zaad der vrouw, dat de kop van de slang zou vermorzelen (Genesis 3 :15), een zoon van Abraham, een Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, de uitstorting van de Heilige Geest, en een Nieuw Verbond. Al die beloften Gods zijn in Christus ja en amen. (2 Korinthe 1 : 20) Al deze beloften slaan op dezelfde belofte, namelijk op de komst van de Zoon van David, de Zoon van God, oftewel de Messias. Het is ongeveer 4000 jaar vanaf Adam tot aan de opstanding van Christus. In die 4000 jaar is de komst van de Messias beloofd. Toen Hij verscheen, wilde men Hem niet. Daarom liet God de wereld los. Het evangelie wordt nog steeds gepredikt. Paulus zegt dat God de beloften die Hij aan de vaders gedaan heeft, vervuld heeft aan ons, hun kinderen, toen Hij Jezus uit de dood heeft verwekt. (Handelingen 13 : 32) Petrus zegt het korter: "Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn." (Handelingen 2 : 39) Hij zei dit onder verwijzing naar oudtestamentische schriftplaatsen over het evangelie dat gezonden zou worden naar allen die verre zijn. (bijv. Zacharia 6 : 15) Zowel Paulus als Petrus zeggen, dat God beloften heeft gedaan, die Hij nu vervuld heeft in de opstanding van Christus.

De inhoud van het evangelie is de prediking van de opstanding van Christus. Er was een Hogepriester naar de kracht des onvergankelijken levens beloofd. (Hebreeën 7 : 16) Er was een Zoon van David beloofd, Wiens troon niet zou wankelen in eeuwigheid. (2 Samuël 7 : 16) Het gaat over iemand die de dood heeft overwonnen. Zodra dat gebeurd was, werd dat openlijk gepredikt. Paulus zegt in Athene: "God ... verkondigt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren. God heeft die Man Die de aarde zou oordelen, inmiddels uit de doden opgewekt." (Handelingen 17 : 30, 31) Toen het over opstanding ging, zei men: "Wij zullen u wederom hiervan horen." (vers 32)

De prediking van het evangelie is de prediking van historische feiten (heilsfeiten), die God tevoren beloofd had en inmiddels gebeurd zijn. M.a.w. God heeft gedaan wat Hij beloofd had te zullen doen. Al de oudtestamentische beloften zijn fundamenteel vervuld in de opstanding van Christus. In het Oude Testament staan de beloften van God. In het Nieuwe Testament staat de vervulling van die beloften. Het evangelie van God heeft betrekking op de Zoon van God.

Van Zijn Zoon (die geworden is uit het zaad van David naar het vlees;

(Romeinen 1 : 3)

"Zoon" betekent erfgenaam. Christus is Erfgenaam van God geworden in Zijn opstanding uit de doden. De Heer zei na Zijn opstanding: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." (Matthéüs 28 : 18) Aan het begin van de officiële loopbaan van de Heer verscheen de duivel aan Hem. De duivel bleek alle macht over de aarde te hebben. Hij zei tegen Jezus: "Al deze dingen (koninkrijken) zal ik U geven." De Heer zei niet dat dat niet kon, omdat alles al aan Hem gegeven was. De Heer bestreed het niet. (Matthéüs 4 : 8-10) De Heer was vóór Zijn dood en opstanding onderworpen. (Johannes 19 : 11) Dat blijkt uit het feit dat Hij gekruisigd werd. Pas in Zijn opstanding ontving Hij alle macht. Dat leert de Bijbel.

Er staat niet dat de Zoon van eeuwigheid was. Dat kan niet, omdat het zoonschap aan de Here Jezus Christus gegeven werd in Zijn opstanding. Voor die tijd was Hij niet de Zoon van God. Toen in het Oude Testament werd aangekondigd dat God een Zoon zou hebben, werd tot David gezegd: "Ik zal Hem tot Vader zijn en Hij zal Mij tot Zoon zijn." (2 Samuël 7 : 12-14) Er staat niet: Ik ben al Zijn Vader en Hij is al Mijn zoon. Dat kon niet, omdat de Zoon uit David zou moeten voortkomen. Kortom, de Here Jezus was nog niet in Bethlehem geboren. De Zoon van God komt als mens uit het zaad van David. Dit vinden we ook in Lukas 2 : 4. Het begon met het vlees uit het zaad van David.

Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden), namelijk Jezus Christus, onze Heere. (Romeinen 1 : 4)

Hij is krachtig bewezen te zijn de Zoon van God. De Statenvertaling is erg goed, maar toch zijn er enkele haken en ogen. Het woord "bewezen" staat er niet. In het Grieks staat er "horizoo". Horizon betekent in het Nederlands "einder". Het werkwoord "horizoo" betekent "het einde oftewel de bestemming bepalen". Het woord wordt in de Bijbel meestal vertaald met verordineren. "Die ons te voren verordineerd (horizoo) heeft tot zoonstelling" betekent dat God ons een definitieve bestemming geeft. (Efeze 1 : 5) De correcte vertaling is:

Die krachtig verordineerd is te zijn de Zoon van God.

In gewoon Nederlands betekent verordineren: aanstellen. Er staat dus: Die krachtig is aangesteld om te zijn de Zoon van God. Wanneer werd Hij door de Vader tot Zoon gesteld? Het antwoord is: toen God Hem opwekte uit de dood en tot Hem zei: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd. (Psalm 2 : 7) Paulus zegt in Handelingen 13 : 32, 33 dat God dat vervuld heeft toen Hij Jezus uit de dood verwekt heeft. Toen werd de Heer aangesteld (voortgebracht).

De zoonstelling is in het boek Genesis het grote onderwerp. De zoonstelling van Jakob als zoon van Izak was niet bij zijn geboorte. Jakob en Ezau waren allebei uit Izak voortgekomen. De vraag was wie van de twee het eerstgeboorterecht zou krijgen of wie van de twee tot zoon gesteld zou worden?

De Zoon is krachtig verordineerd te zijn de Zoon van God naar de Geest der heiligmaking, namelijk door de Heilige Geest. De Heer kreeg de Heilige Geest definitief bij Zijn opstanding uit de doden. In Jesaja 61 : 1 staat: "De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij gezalft heeft". De zalfolie is een beeld van de Heilige Geest. De Heer is de Zoon van God op grond van (uit) de opstanding der doden. Bij de opstanding stond de Zoon van David op, want Hij was altijd al de erfgenaam van de troon van David. Van Godswege werd Hij toen gesteld aan Zijn rechterhand en zo gesteld tot Zoon van God. De Zoon van God is per definitie Degene Die is opgestaan uit de dood. Anders gezegd: als Hij niet was opgestaan uit de doden, was Hij niet de Zoon van God.

De opstanding is het grondgegeven van alle nieuwtestamentische Bijbelboeken en de kern van het evangelie. Paulus noemt de opstanding al in de afzender, omdat het bepalend is voor wie Paulus is en voor wat zijn bediening als apostel is. In Johannes 7 : 38 staat: "Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien". Het commentaar staat in Johannes 7 : 39: "En dit zeide Hij van de Geest, Denwelken ontvangen zouden, die in Hem geloven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was." De beloofde Heilige Geest wordt aan gelovigen gegeven sinds de verheerlijking van Jezus. Die verheerlijking is in de praktijk de opstanding uit de doden.

Petrus zegt in Handelingen 2 : 33 dat de Here Jezus de eerste is die de Heilige Geest ontvangen heeft bij Zijn opstanding uit de doden. In oudtestamentische tijd ontvingen mensen bij gelegenheid tijdelijk de Geest van God. Sinds de opstanding van Christus ontvangt men definitief de Heilige Geest bij de wedergeboorte. De opstanding van de Here Jezus Christus was Zijn wedergeboorte uit de dood. Hij ontving toen eeuwig leven, namelijk de Heilige Geest. Hij werd toen tot Eerstgeborene, tot Zoon van God gesteld. Wij zullen als gelovigen tot zonen worden gesteld na onze lichamelijke opstanding uit de dood. Wij zijn dus geroepen tot zoonstelling (vertaald met aanneming tot kinderen).

Paulus een dienstknecht van Jezus Christus (Romeinen 1 : 1) noemt Hem hier: "Jezus Christus onze Heer." De Heer is Degene Die wij dienen en Wiens eigendom wij zijn.

(Door Welken wij hebben ontvangen genade en het apostelschap, tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de heidenen, voor Zijn Naam;
(Romeinen 1 : 5)

Genade is o.a. het apostelschap. Genade is dikwijls veel meer dan alleen genade waardoor we zouden vergeven worden. Genade is de uitdrukking voor alle onverdiende gunst van Godswege. Paulus beschouwt het als genade, dat hij de Heer mag dienen.

Paulus is als apostel uitgezonden om het Evangelie van God te prediken met de bedoeling dat het evangelie gehoorzaamd, dan wel geloofd zou worden. "Gehoorzaamheid des geloofs" zouden we niet vertalen met "gehoorzaamheid van het geloof", maar met

"gehoorzaamheid, namelijk geloof". "Des geloofs" is een nadere verklaring van wat gehoorzaamheid is. Gehoorzaamheid en geloof zijn volstrekt hetzelfde. Gehoorzaamheid wil zeggen dat men naar iemand hoort en zich daaraan onderwerpt. Een horige, oftewel een slaaf, hoort (gehoorzaamt) zijn meerdere. Hij ontvangt opdrachten en bevelen van zijn heer.

Het evangelie zou gepredikt worden onder al de heidenen voor Zijn Naam. "Onder al de heidenen" betekent "samen met al de heidenen". Paulus predikte niet slechts aan de heidenen, maar hij was zelf ook een heiden die het evangelie aan de heidenen predikte. Paulus onderscheidt zich van alle andere apostelen, doordat hij ook een heiden was. Hij was echter ook een Jood, zoals al de andere apostelen. In Handelingen 28 lezen we dat Paulus gevangen zit in Rome op grond van zijn Romeins staatsburgerschap. Hij had zich op de keizer beroepen. In Filippenzen 3 : 8 lezen we dat voor zover Paulus een Jood was; hij alles schade en drek geacht heeft, opdat hij Christus zou gewinnen. Paulus die een Jood was, werd een Romeins staatsburger. Vandaar de binding die Paulus had met de gemeente in Rome. Hij behoorde tot deze heidenen, die tot geloof in Jezus Christus waren gekomen.

De prediking van het evangelie is voor God en niet voor de mensen. Het is niet primair tot redding van mensen, maar de prediking is tot eer van God. Het evangelie is immers de boodschap dat God gedaan heeft wat Hij beloofd heeft.

Onder welken gij ook zijt, geroepenen van Jezus Christus! (Romeinen 1 : 6)

Paulus ziet de gelovigen te Rome als gelovigen met een heidense oorsprong. Het merendeel van de gelovigen in Rome kwam uit de heidenen, hoewel er in die tijd ook gelovige Joden in Rome waren. De gelovigen waren door Jezus Christus geroepen uit hun heidense oorsprong, maar dat had ook een Joodse achtergrond kunnen zijn. Wanneer een mens tot geloof komt, wordt hij wedergeboren. Wanneer iemand uit God geboren wordt, maakt het fundamenteel en juridisch niets uit of je van oorsprong een Jood of een heiden bent. In de Gemeente is Jood noch Griek. (Kolossenzen 3 : 11)

Allen, die te Rome zijt, geliefden Gods, en geroepen heiligen, genade zij u, en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus. (Romeinen 1 : 7)

Vers 7a is de adressering. Allen die te Rome zijn behoren tot de geliefden Gods. De geliefden Gods zijn degenen die geloven in het Woord van God. Bovendien is men dan van Godswege geroepen en geheiligd. De gelovigen te Rome waren afgezonderd van de wereld en gewijd aan de dienst van God. Wij zijn ook geroepen om tot zoon te worden gesteld en om de Heer te dienen in afzondering van de wereld en toewijding aan Hem. Vers 7b is de groet. Genade en vrede geeft aan dat er geen onderscheid meer gemaakt wordt tussen heidenen en Joden. De Grieks sprekenden groetten elkaar met "genade" (charis) en de Joden met "vrede" (sjaloom). Los van de geschiedenis en de

culturele achtergrond is deze groet binnen Bijbels verband een uitdrukking van het Nieuwe Verbond. Het Nieuwe Verbond is per definitie het verbond der genade dat zou komen ter vervanging van het Oude Verbond der wet. Het Nieuwe Verbond wordt ook gekenmerkt door vrede. In het Oude Testament wordt gesproken over Mijn verbond des vredes.

(Numeri 25 : 12) Wanneer de Joden elkaar sjaloom toewensen, wensen ze elkaar eigenlijk dit Nieuwe Verbond toe. Toen echter het Nieuwe Verbond aanbrak, wilden zij de Middelaar van het Nieuwe Verbond niet aanvaarden. De Bijbel zegt: Zij roepen wel vrede, maar er is geen vrede. (1 Thessalonicenzen 5 : 3) Er zal hun een haastig verderf overkomen, omdat zij de Vredevorst verworpen hebben. Dat geldt in onze dagen ook voor heidenen.

Paulus wenst de Romeinen en ons via genade en vrede toe; dat wij onder het Nieuwe Verbond zouden leven. Wij zouden leven uit de zegeningen die door de opstanding van Christus gerealiseerd zijn. In Zijn opstanding werd Christus de Hogepriester en borg van dit Nieuwe Verbond. (Hebreeën 7 : 21, 22) Het Evangelie van God is het Evangelie van Zijn Zoon. Genade en vrede worden ons toegewenst van God, onze Vader dan wel van onze Heere Jezus Christus.

Eerstelijk dank ik mijn God door Jezus Christus over u allen, dat uw geloof verkondigd wordt in de gehele wereld. (Romeinen 1 : 8)

Vers 8 is de aanhef van de Romeinenbrief en de vermelding van het eigenlijke onderwerp. "Eerstelijk" betekent "om te beginnen". Dit vers kan twee dingen betekenen. Ten eerste dat de inhoud van het geloof van de Romeinen in de gehele wereld gepredikt werd. Dat was ook zo. De primaire betekenis is echter dat de uitwerking van het geloof van de Romeinen zelf in de hele wereld bekend werd gemaakt. Deze gemeente in Rome heeft een grote reputatie over heel de wereld. In de Bijbel lezen we ook over de trouw van andere gemeenten.

We weten uit de Bijbel niet hoe de gemeente in Rome is ontstaan. Er zijn slechts enkele Bijbelse aanwijzingen. Buiten de Bijbel om lezen we dat de gemeente in Rome rondom het gelovige Britse koningshuis is ontstaan. In Rome stond hun paleis waar zij gevangen zaten op dezelfde wijze als Paulus. Het was een vrijwillige gevangenschap, omdat men zich op de keizer had beroepen. De Romeinen probeerden in die tijd opnieuw Brittannië (het zuidelijke deel) te veroveren. De koning met heel zijn familie werd gevangengenomen. Zij moesten 7 jaar in gevangenschap in Rome verblijven. Daarna mochten zij terug naar huis onder voorwaarde dat zij beloofden niet meer de wapens tegen te Romeinse keizer op te heffen.

In onze dagen wordt nog steeds gezegd dat de oudste christelijke kerk op het continent (het vaste land van Europa) officieel het Britse paleis (Palatium Britannicum) in Rome is. De Pudentia kerk is nog te bezichtigen, maar het Britse paleis niet, omdat dat eronder ligt. Bovendien blijken de Britten de directe erfgenamen van de stam van Efraïm te zijn. De Britse vorst moet beschouwd worden als de directe opvolger van Jozef, de drager van het

eerstgeboorterecht onder Israël. De Bijbel leert dat de Gemeente uit Joden en heidenen de erfgenaam is van het eerstgeboorterecht, zoals God dat beloofd had aan Abraham, Izak, Jakob, Jozef, Efraïm. Het christendom kwam meteen onder de bescherming van de eerste christelijke koninklijke familie op aarde. Zo worden in onze dagen Gods beloften in het verborgen vervuld.

Het geloof van de Romeinen werd in de hele wereld bekend en is daarom ook bekend in de kerkgeschiedenis. Het eerste gebouw dat echt als christelijke kerk diende, werd gebouwd in Avalon, het tegenwoordige Glastonbury, in Engeland. Het evangelie is over heel de wereld gepredikt vanuit Brittannië en niet vanuit Jeruzalem. Dit staat in de geschiedenisboeken van school. Bonifatius en Willibrord kwamen ook uit Brittannië.

De reputatie van de gelovigen te Rome werd over de hele wereld verkondigd. Dat het evangelie in die tijd al de gehele wereld bereikte, lezen we in Kolossenzen 1 : 6: "Het evangelie is tot u gekomen, gelijk ook in de gehele wereld en het brengt vruchten voort, gelijk ook onder u." Het was niet alleen de bedoeling, maar het gebeurde ook daadwerkelijk. De Bijbel leert dat het evangelie onder alle volken gepredikt is. Het Bijbels standpunt is, dat alle volkeren op regeringsniveau het evangelie hebben verworpen. De traditionele kerk leert ook dat het evangelie gepredikt is in heel de wereld en dat de Britten als eerste volk tot geloof kwamen. Dit is ook het rooms-katholieke standpunt.

Want God is mijn Getuige, welken ik diene in mijn geest, in het Evangelie Zijns Zoons, hoe ik zonder nalaten uwer gedenke; (Romeinen 1 : 9)

Paulus spreekt hier over het Evangelie van Zijn Zoon.

Allen tijd in mijn gebeden biddende, of mogelijk mij nog te eniger tijd goede gelegenheid gegeven werd, door den wil van God, om tot ulieden te komen. Want ik verlang om u te zien, opdat ik u enige geestelijke gave mocht mededelen, ten einde gij versterkt zoudt worden; (Romeinen 1 : 10, 11)

Paulus wilde graag naar Rome, omdat hij beseftte dat zich daar de Gemeente op het hoogste niveau bevond. Het is zelfs aantoonbaar vanuit de Bijbel dat Paulus verwant was aan de Britse koninklijke familie. Die Britse koninklijke familie was vertegenwoordiger van de stam van Jozef. Paulus was de vertegenwoordiger van de stam van Benjamin. Benjamin was de volle broer, via vaders en moeders, kant van Jozef. Die relatie kennen we vanuit Genesis. Jozef in Egypte vraagt naar zijn broer Benjamin. (Genesis 42 : 34) De Heer gaf Benjamin aan de stam van Juda, toen de twaalf stammen door de Heer verdeeld werden, met aan de ene kant de stam van Juda en aan de andere kant de elf stammen. (1 Koningen 11 : 13, 32, 36) Benjamin zou van Godswege een lamp bij Juda zijn. Benjamin werd geacht het licht van het Woord Gods bij Juda te vertegenwoordigen. Dat veronderstelt dat het licht afkomstig is van de tien (van Jozef) en dat het wordt gegeven aan Juda.

Paulus als Benjaminit voelde zich meer verbonden met de Britten (met Jozef) dan met de Joden. Paulus was niet uit Juda. Het lag dus voor de hand dat Paulus contact zocht met Jozef. Waarom denkt u dat de grote kathedraal in Londen St. Pauls heet? Paulus heeft volgens de traditie op die plek gepredikt. Het plekje wordt nog met een steen in de grond in de hofuin achter St. Paulus cathedral aangegeven. Dit alles verklaart Paulus' verlangen naar de gelovigen in Rome, omdat hij zich daar thuis voelde als Romeins staatsburger en als Benjaminit en als christen. Paulus wilde de gelovigen in Rome enige geestelijke gaven meedelen. Dat was zijn bediening.

Dat is, om mede vertroost te worden onder u, door het onderlinge geloof, zo het uwe als het mijne. (Romeinen 1 : 12)

Paulus wil samen met (onder) de Romeinse christenen vertroost worden. Paulus voelt zich verbonden met deze gelovigen in Rome. De Britse vorst Caradoc is tot overgave aan de Heer gekomen door een ontmoeting met Paulus, die hem het evangelie predikte. Caradoc was ongeveer de laatste van zijn hele familie die tot geloof kwam. Zie het boek "*In het spoor van de discipelen*" (verkrijgbaar via Stichting Vlichthus).

Doch ik wil niet, dat u onbekend zij, broeders, dat ik menigmaal voorgenomen heb tot u te komen (en ben tot nog toe verhinderd geweest), opdat ik ook onder u enige vrucht zou hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen. (Romeinen 1 : 13)

Paulus legt uit dat hij bij de Romeinen hoort.

Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar. (Romeinen 1 : 14)

"Grieken" is niet de term voor mensen die een Griekse afkomst hebben. Grieken slaat op degenen die Grieks spreken. Zij leven binnen een Griekse cultuur. Het woord Grieken is de aanduiding voor heidenen, dus niet-Joden, die deel uit maken van het Romeinse Rijk. De Romeinse taal was Latijn, maar de wetenschappelijke taal was Grieks. Alles wat niet tot het Romeinse Rijk behoorde, heette Barbaars, dus ook Brittannië, totdat het tot aan Schotland veroverd werd. De Barbaren werden geacht onbeschaafd te zijn, omdat zij niet de Griekse beschaving hadden. In de praktijk was de situatie heel anders. Er waren Romeinen, o.a. behorend tot de keizerlijke familie, die hun opleiding in Brittannië kregen. Leden van de Britse koninklijke familie, maar ook andere Britten, kregen hun opleiding in Rome. Er was handelsverkeer, maar ook uitwisseling van cultuur en wetenschap. Niettemin werden de mensen buiten het Romeinse Rijk Barbaren genoemd. Het woord had echter toen niet zo'n neerbuigende betekenis als in ons moderne Nederlands.

Paulus was schuldenaar om het evangelie te brengen aan degenen die deel uit maakten van het Romeinse Rijk, de Grieken, maar ook aan de Barbaren, buiten het Romeinse Rijk.

Behoorde het Britse koningshuis tot de Grieken of tot de Barbaren? Behoorden zij tot het Romeinse Rijk of niet? Allebei. Grieken worden geacht wijzen te zijn en Barbaren onwijzen, omdat zij niet bij het Romeinse Rijk hoorden.

Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen.

Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een ieder, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.
(Romeinen 1 : 15, 16)

"Schamen" betekent "bedekken". Wanneer wij ons voor iets schamen, bedekken wij het. Schaamdelen worden bedekt. Paulus zegt in 2 Korinthe 4 : 2: "Wij hebben verworpen de bedekselen der schande." In 2 Korinthe 3 : 16 staat, dat Christus de bedekking wegneemt naarmate men zich aan Hem overgeeft. Wij zouden niet doen als Mozes door een bedekking over het aangezicht te leggen. De boodschap zou ten volle gepredikt worden zonder enige terughoudendheid. Dat bedoelt Paulus hier in Romeinen 1 : 16 met "ik schaam mij het Evangelie van Christus niet, want het is kracht Gods tot zaligheid voor een ieder: Grieken en Barbaren, wijzen en onwijzen, Joden en Grieken." Het lidwoord "een" bestaat niet in het Grieks en ook niet in het Hebreeuws.

Het Evangelie van Christus is kracht van Godswege. Het is een boodschap bestaande uit woorden die kracht zijn. In Genesis 1 staat steeds: "En God zeide: ..." en dan kwam het. Johannes zegt samenvattend, dat alle dingen uit het Woord gemaakt zijn en zonder het Woord is geen ding gemaakt dat gemaakt is. (Johannes 1 : 3) Door het Woord wordt altijd iets. Door goed te luisteren naar woorden (bijvoorbeeld naar de juf op school) zou je later iets worden. Wanneer wij luisteren naar het Woord, werken die woorden in ons uit.

Het Woord van God is kracht van God alleen voor degene die gelooft. Wie niet luistert naar, of gehoorzaamt, aan Gods Woord, heeft er niets aan. De prediking van het Woord van God brengt de mens tot zaligheid en brengt de zaligheid tot de mens. Het Evangelie is kracht Gods tot zaligheid, voor een ieder die gelooft, eerst de Jood en ook de Griek. Waarom is dat zo? Omdat de rechtvaardigheid Gods in het Evangelie wordt geopenbaard. Het Evangelie is de zelfopenbaring van God. God maakt Zich bekend, want dat wil de mens toch? De natuurlijke mens zoekt naar zaligheid via filosofie en theologie. Dat lukt niet, zodat men altijd blijft zoeken. Wanneer Gods Woord ons vervult, worden wij vervuld met het leven van God en daarmee met de zaligheid Gods. Er is maar één kracht die leidt tot zaligheid. Die kracht is het Evangelie van God, van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Here (Romeinen 1 : 1-4) oftewel het Evangelie van Christus. Dat evangelie zou niet bedekt worden. We zouden ons er niet voor schamen, zoals Paulus ook niet deed.

In de Romeinenbrief staat steeds de uitdrukking: "de Jood en ook de Griek". (Romeinen 2 : 9,10; 10 : 12) Deze uitdrukking geeft aan dat er geen verschil is tussen Jood en Griek. In hoofdstuk 3 staat dat aan de Joden de Woorden Gods waren toevertrouwd. Dat is wel

een verschil tussen Joden en Grieken. Hoofdstuk 3 gaat over de rechtvaardigheid van God. Deze rechtvaardigheid wordt al genoemd in hoofdstuk 1.

Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.
(Romeinen 1 : 17)

De rechtvaardigheid Gods wil zeggen dat God trouw is aan (vaardig is voor) het recht. Het recht Gods is het Woord van God dat geschreven is. Wanneer God rechtvaardig is, wil dat zeggen dat Hij Zich aan Zijn Woord houdt. Als een mens onrechtvaardig is, wil dat zeggen dat hij zich niet aan het Woord Gods houdt. Onrechtvaardigheid is het loslaten van het Woord Gods en is dus zonde, die schuld met zich meebrengt. Het evangelie openbaart Gods rechtvaardigheid. De mens is wel ontrouw aan Gods Woord, maar God Zelf is getrouw.

Romeinen 1 : 16, 17 vinden een logisch vervolg in Romeinen 3. De uiteenzetting van Gods rechtvaardigheid wordt na Romeinen 1 : 17 afgebroken en vervolgd in Romeinen 3 : 21. Gods rechtvaardigheid wordt in het evangelie geopenbaard uit geloof tot geloof. De uitdrukking "uit geloof tot geloof" wordt hier niet toegelicht. Vanaf vers 18 wordt uitgelegd waarom er behoefte is aan de blijde boodschap van God. De rechtvaardigheid van God staat tegenover de onrechtvaardigheid van de mensheid in het algemeen. Die onrechtvaardigheid wordt beschreven in Romeinen 1 : 18 tot 3 : 21.

De rechtvaardigheid van God wordt bekendgemaakt en krijgt gestalte vanuit geloof en komt tot geloof. Dit wordt in alle andere Nederlandse vertalingen weggeredeneerd. De gedachtegang is dat deze rechtvaardigheid Gods en daarmee de zaligheid als zodanig voortkomt uit geloof. De zaligheid komt voort uit het geloof van de Here Jezus Christus. Die zaligheid komt tot en over allen die geloven. Zo staat het in Romeinen 3 : 22. De zaligheid vindt haar oorsprong in de trouw, de gehoorzaamheid en het geloof van Jezus Christus. Die worden later in deze brief genoemd. Het geloof van Jezus Christus wordt in alle andere Bijbelvertalingen wegvertaald. Er staat dan het geloof in Jezus Christus, terwijl dat er niet staat! Wij krijgen deel aan die zaligheid wanneer wij geloven. Als Jezus Christus tot in onze dagen niet trouw (gelovig) gebleven was aan het Woord van God, dan zou die zaligheid niet hebben bestaan. Wanneer de zaligheid niet bestaat, kun je er ook niets van krijgen. Kortom heel onze zaligheid is voortgebracht door het werk van Jezus Christus, in overeenstemming met en in gehoorzaamheid aan het Woord van God.

De uitdrukking: "Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven" komt uit Habakuk 2 : 4. Daar staat: "de rechtvaardige zal door zijn geloof leven". "Zijn geloof" is het geloof van Jezus Christus. Wij leven op grond van Zijn geloof en Zijn trouw. Dat is een belangrijk onderwerp in de Hebreeënbrief. Daar staat dat wij een getrouw Hogepriester hebben, die getrouw is aan Degene Die Hem aangesteld heeft. (Hebreeën 3 : 2) God heeft Christus aangesteld als Hogepriester en Christus is trouw aan God, Zijn hemelse Vader. Daar

plukken wij de vruchten van, omdat Christus in opdracht van God een werk aan ons doet. Onze hele zaligheid komt van God en komt tot ons door het geloof van Jezus Christus. Dit wordt later in de brief uitgebreid uitgelegd.

Vers 1-17 van Romeinen was de inleiding van de brief. Nu begint de brief pas echt. Vanaf 1 : 18 wordt de toestand van de mensheid beschreven. De mens is niet zalig, maar onrechtvaardig. De onrechtvaardigheid van de mens wordt gesteld tegenover de rechtvaardigheid van God. De ongehoorzaamheid van de mens wordt gesteld tegenover de gehoorzaamheid van Christus. Het ongeloof van de mens wordt gesteld tegenover het geloof van de Here Jezus Christus.

Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid, en ongerechtigheid der mensen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. (Romeinen 1 : 18)

Er is behoefte aan het Evangelie, omdat de toorn Gods geopenbaard wordt over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. De toorn van God komt in hoge mate overeen met het oordeel, zoals we dat lezen in Johannes 3 : 17: "Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden". Niettemin wordt de wereld (de mensheid) door Hem veroordeeld. Dat gebeurt nu in het heden en niet pas op de Jongste Dag. Dit gold ook in de dagen van Johannes, want hij schreef dit na de opstanding van de Here Jezus. Johannes schreef dit tijdens onze Gemeentelijke bedeling.

Johannes schrijft dat de wereld door de Zoon behouden zou worden. Niettemin volgt uit Johannes 3 : 17 dat God de wereld wel veroordeeld heeft, maar dat was niet het eerste doel waarvoor de Zoon in de wereld kwam. Dit werd verondersteld bekend te zijn. Johannes 3 : 18: "Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld". Er staat niet: die zal niet veroordeeld worden. Er staat niets over de toekomst. Johannes spreekt over het heden. Degene die Hem gelooft, wordt nu niet veroordeeld. In de toekomst wordt degene die gelooft ook niet veroordeeld, maar dat staat hier niet. Johannes 3 : 18: "... , maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld". Wij dachten dat ongelovigen pas op de Jongste Dag veroordeeld zouden worden. Dit vers spreekt niet over een toekomstig eeuwig oordeel, maar over een tegenwoordig oordeel. Het idee is dat degene die gelooft nu niet onder het oordeel leeft. Degene die niet gelooft, leeft in de praktijk nu al onder het oordeel Gods. Welk oordeel is dat? Het antwoord staat in Johannes 3 :19: "En dit is het oordeel, dat het Licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het Licht; want hun werken waren boos". Het Licht is de Zoon van God. (Johannes 3 : 17) De mensen verwierpen Hem, namelijk het Licht der wereld. Het resultaat is dat het Licht nu uit de wereld verdwenen is. De wereld is in duisternis tot nu toe. Dit is hoogst elementair wat onze tegenwoordige bedeling betreft. De wereld leeft al 2000 jaar in duisternis. Dat is niet normaal.

Ter verduidelijking lezen we nog Johannes 3 : 36: "Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem". Die toorn van God is er nu al. De ongelovige wordt daar niet van verlost. Een mens wordt in onze dagen in een duistere wereld geboren. Die wereld leeft onder de toorn Gods. Dat wil zeggen, dat God Zijn handen van de wereld heeft afgetrokken en dat Hij Zich voor de wereld verbergt. Dit lezen we al in Deuteronomium 31 : 17, 18. Daar staat: "Ik Zal hen verlaten en Mijn aangezicht van hen verbergen. Ik dan zal Mijn aangezicht te dien dage ganselijk (verbergende) verbergen". In Deuteronomium 32 : 18, 20 staat: "De Rotssteen, Die u gegeneerd heeft, hebt gij vergeten; en gij hebt in vergetenis gesteld de God, Die u geboord heeft. En Hij zeide: Ik zal Mijn aangezicht van hen verbergen; Ik zal zien, welk hunlied einde zal wezen; want zij zijn een gans verkeerd geslacht, kinderen, in welke geen trouw is". Hier wordt het gezegd over Israël. Sinds God Israël uit Egypte uitleidde, zou Hij Zich nog slechts via Israël aan de wereld openbaren. Wanneer God Zich voor Israël verbergt, verbergt Hij Zich dus ook voor de wereld.

In Jesaja 54 wordt over de komst van de Messias gesproken. De Heer zegt in vers 8: "In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de HEERE, uw Verlosser."

In de theologie wordt gezegd dat God blijkbaar dood is. In de Bijbel staat niet dat God dood is, maar wel dat Hij zwijgt. Er is nu geen communicatie tussen God en de wereld. Dat heet wel degelijk dood, volgens het woordenboek. Wij leven in de tijd dat God Zich verbergt. Dat was niet altijd zo, maar dat is de situatie sinds men de Messias, de opgestane Christus, verwerpt.

In Romeinen 1 : 18 wordt de toorn Gods van de hemel geopenbaard. De toorn komt van boven. Die toorn wordt beschouwd als een actie van Godswege, hoewel ik het beschouw als een passieve toorn, in de zin van dat God niets doet. Hij trok Zich van de wereld terug. In de toekomst, in de dagen van de wederkomst van Christus, komt het actieve oordeel van God. Dan bemoeit God Zich wel met de wereld. In de praktijk betekent dit dat alle ongelovigen in de Grote Verdrukking worden uitgeroeid.

Het passieve oordeel betekent een vooruitschuiven van het actieve oordeel. Het passieve oordeel wordt ook de lankmoedigheid van onze Heer genoemd. "De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen *dat* traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen". (2 Petrus 3 : 9) De tegenwoordige toorn van God kan dus ook positief uitgelegd worden als lankmoedigheid des Heeren. Wij leven immers in de bedeling van de genade! Het is genade dat het actieve oordeel van God nog niet komt. 2 Petrus 3 : 15: "En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkewijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft." Het is belangrijk wat de Heer in deze tijd van lankmoedigheid doet. Hij verzamelt de Gemeente voor Zijn Naam uit alle heidenen. (Handelingen 15 :14) Wij zouden bij dat werk betrokken zijn.

Romeinen 1 : 18 spreekt over de toorn Gods die geopenbaard wordt. Romeinen 1 : 17 spreekt over de rechtvaardigheid Gods die geopenbaard wordt. Deze twee verzen staan tegenover elkaar. De rechtvaardigheid van God wordt alleen geopenbaard in het Evangelie. Voor de rest van de wereld geldt de toorn van God, die geopenbaard wordt vanuit de hemel. De hemel is de plaats waar Christus gezeten is, aan de rechterhand van God op de troon der genade.

De toorn van God komt over alle goddeloosheid. De mensheid wilde zonder God zijn en God geeft de mens al 2000 jaar de gelegenheid om zonder Hem te leven. Die goddeloosheid is namelijk de ongerechtigheid der mensen die tegenover de rechtvaardigheid van God (: 17) staat. "Der mensen" slaat op de gehele mensheid, die in de praktijk de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt in plaats van de waarheid te zoeken (het woordje "als" dienen we weg te laten). De mensheid wil de waarheid niet weten. Dit merken wij wanneer wij een mens de Bijbel voorhouden. Er volgt meteen protest. Er volgt geen protest wanneer wij hen menselijke filosofieën, theologieën of zelfs de koran voorhouden. De mensheid ontwikkelt zijn eigen waarheid. Elke eigen waarheid is een leugen, want elk mens verzint zijn eigen leugen. Een filosoof kent het verschil tussen het begrip waarheid en leugen niet! Er is maar één Waarheid en die houdt men ten onder. De Waarheid wordt bedekt oftewel men schaamt zich voor die Waarheid. Paulus schaamt (bedekt) zich het Evangelie, de Waarheid, niet!

Halfslachtige gelovigen gaan ook halfslachtig met de Bijbel om. Zij zijn altijd geneigd om een deel van de bedekking erover te laten liggen. Dat is een van de vaste onderwerpen in de brieven na de Romeinenbrief. De mensheid houdt per definitie de waarheid ten onder in ongerechtigheid. Wie de Waarheid gelooft, wordt niet langer tot deze wereld gerekend, omdat hij uit deze wereld getrokken wordt. Christus trekt ons uit deze tegenwoordige boze eeuw. (Galaten 1 : 4) De wereld is in duisternis en de gelovigen worden geplaatst in het Licht. De Heer schijnt met Zijn licht in onze harten. (2 Korinthe 4 : 6) Dat Licht in de gelovige draagt vrucht in alle goedigheid en rechtvaardigheid en waarheid. (Efeze 5 : 9) De gelovigen zouden in het Licht wandelen en daar gemeenschap met elkaar hebben. Het bloed van Jezus Christus zou hen reinigen. (1 Johannes 1 : 7)

Gelovigen horen niet in de wereld die onder de toorn Gods en in duisternis leeft. Moderne christenen zeggen samen op zoek te zijn naar en samen op weg te zijn naar de "onkenbare" God. Het is duidelijk dat deze mensen nog midden in de wereld leven en niet willen weten. Zij ontwikkelen een theorie die zegt: wij kunnen niet weten. Wanneer men de Bijbel dicht doet, kan men ook niets weten, omdat God dat verhindert.

Overmits hetgeen van God kennelijk is, in hen openbaar is; want God heeft het hun geopenbaard. (Romeinen 1 : 19)

"Overmits" betekent "omdat". Kennelijk betekent dat iets gekend kan worden. Hetgeen van God gekend kan worden (kenbaar is), is in hen openbaar, omdat God het hun geopenbaard heeft. Er wordt hier met nadruk gezegd dat een mens God kan kennen. God heeft zich op een bepaalde manier bekendgemaakt en God heeft de mens toegerust met het vermogen om Hem te kennen en te herkennen. Dat heet in de Bijbel het geweten. Het geweten heet in de oude talen letterlijk medeweter (con-sciense). De mens heeft van nature een bepaalde kennis, die hij van Godswege bij de geboorte heeft meegekregen. Dat heeft tot gevolg dat zodra een mens met de waarheid geconfronteerd wordt, hij die waarheid zal herkennen. Het geweten heeft ook tot gevolg dat de mens die zich er niet tegen verzet, op zoek gaat naar het antwoord op de vragen die zijn geweten hem ingeeft. In calvinistische kringen heeft men het over het ingeschapen Godsbesef. Deze term komt aardig in de buurt. In 1 Johannes 5: 20 staat: "God heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige kennen". De Waarachtige is Iemand Die de Waarheid is. God heeft ons uitgerust met een ontvangstinstallatie, waardoor wij de Waarheid met gemak kunnen vinden. Mensen reageren altijd wanneer zij Bijbelse waarheid horen. Zij reageren heel blij, omdat zij vonden wat zij zochten of zij reageren woest, omdat zij het niet willen weten.

Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn. (Romeinen 1 : 20)

Onzienlijke dingen zijn dingen die je niet met je ogen kunt zien. God kunnen wij niet zien, omdat Hij onzienlijk is. God openbaart Zich bijvoorbeeld in de gedaante van de Here Jezus Christus. (Johannes 1: 18) Zijn onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan (in elk geval sinds Adam) uit de schepselen verstaan en doorzien. Waar wij de schepping bestuderen, zouden wij iets kunnen zien van Gods eeuwige kracht en (namelijk) Goddelijkheid. Door bestudering van de schepping komt men tot kennis van de Schepper. God is God, omdat Hij eeuwige kracht heeft. Als God geen eeuwige kracht heeft, is Hij niet God. Wie altijd boeken van dezelfde schrijver leest, leert die schrijver kennen. Wie altijd schilderijen van dezelfde schilder bekijkt, leert die schilder kennen. De schepping draagt de handtekening van de Schepper en daaruit leert men Hem kennen. Vroeger werd in West-Europa wetenschap (natuuronderzoek) bedreven met als doel de Schepper te leren kennen. Nu noemen we techniek wetenschap. Door deze wetenschap en de industriële revolutie is men God kwijtgeraakt.

Orthodox christendom heeft de eeuwen door altijd gezegd dat men God zou kennen uit de Schriftuur en uit de creatuur, d.w.z. uit de Bijbel en uit de schepping. De mensheid beschikte over de kennis van God. Wanneer men God had willen kennen, dan had men kunnen weten, ook als men geen Bijbel had. Men wilde echter niet weten. De mensheid is zelf verantwoordelijk voor het kennen van God en is dus niet te verontschuldigen. God had er voor gezorgd dat men Hem kon vinden, maar waar men Hem niet zoekt, is men zelf verantwoordelijk. Men zoekt bewust op de verkeerde plek.

Omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden; (Romeinen 1 : 21)

"God kennende" wil zeggen, dat de mensheid over de kennis beschikte. Men heeft Hem niet verheerlijkt oftewel gedankt. God wordt verheerlijkt, doordat men Hem dankt. Paulus zegt in Handelingen 17 : 25 dat God niet door mensenhanden gediend kan worden en dat Hij de mens het leven en de adem en alle dingen geeft. De mens staat in een ontvangende positie t.o.v. God. Wanneer men God kent en erkent, zal men God daarvoor danken en Hem de heerlijkheid geven die Hem toekomt. Men heeft dat echter niet gedaan en het resultaat is, dat men geen kennis en wijsheid heeft. Men is verijdeld (leeg) geworden in hun overleggingen. De mens overlegt veel, maar die overleggingen zijn leeg, omdat zij geen wezenlijke inhoud hebben. Prediker beschreef deze situatie al, toen hij zei: "Ijdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid." (Prediker 1 : 2) Als men God niet kent en alleen overgeleverd is aan dat wat onder de zon is, is alles leeg.

"Verijdeld in overleggingen" is hetzelfde als hun onverstandig hart dat verduisterd is geworden. Hier blijkt dat in de Bijbelse gedachtegang het verstand in het hart zetelt. Het verstand maakt deel uit van de inwendige mens en dat is het hart. De vreze des Heren is het begin van alle wijsheid. (Spreuken 9 : 10) Het hart is onverstandig, omdat men niet gelooft. Met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid. (Romeinen 10 : 10) De mens is niet onverstandig, omdat hij geen intelligentie heeft, maar omdat hij niet gelooft. Op school werd er ingeprent te geloven wat de juffrouw zei. Een proefwerk was een overhoring van het geloof van de leerling en niet van de kennis. Het begrip van alle leerstof kwam pas later. Een onverstandig hart is een ongeloofig hart. Zo moest je gewoon geloven: $2 \times 2 = 4$ en $2 + 2 = 4$.

Romeinen 1 : 21 zegt dat hun overleggingen verijdeld zijn en hun hart verduisterd is. Dit is tweemaal hetzelfde. Het wil zeggen dat het inwendige van de mens leeg is, omdat men het enige wat het hart kan vullen, verworpen heeft. Men heeft de kennis van God verworpen.

Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden; (Romeinen 1 : 22)

Vooraf in onze dagen roemt men de wijsheid van de mensheid, maar in werkelijkheid weet de mensheid niets. De mensheid weet hooguit iets van vergankelijke dingen. Die verdwijnen en zo is de mens morgen kwijt wat hij vandaag meent te weten. Wat wij vroeger op school leerden, blijkt voor een groot deel achterhaald te zijn. Vakken waar wij veel moeite voor moesten doen, bestaan niet meer. Alles is veranderd en dat is de geschiedenis van de mens. De uitdrukking "Ik heb lang gezocht naar het antwoord op de grote vragen des levens. Toen ik alle antwoorden had, hebben ze de vragen veranderd," geeft aan hoe betrekkelijk alles in deze wereld is. Elke generatie is opnieuw bezig het wiel

uit te vinden. Men heeft blijkbaar in de loop der eeuwen niets geleerd. Het ene geslacht komt en het andere geslacht gaat en er is niets nieuws onder de zon. (Prediker 1 : 4)

En hebben de heerlijkheid des onverderfelijken Gods veranderd in de gelijkenis eens beelds van een verderfelijk mens, en van gevogelte, en van viervoetige en kruipende gedierten. (Romeinen 1 : 23)

God is onverderfelijk vanwege Zijn eeuwige kracht. "Veranderd" in kan ook zijn "vervangen door of voor". Men heeft er iets anders voor in de plaats gesteld. Men heeft de mens of beelden daarvan, zelfs gevogelte en viervoetige en kruipende dieren, tot god gemaakt en die dient men. Zelfs in christelijke kring is menselijkheid het hoogste goed. Zo heeft men de mens tot god gemaakt. De grootste menselijke en zelfs christelijke deugden in onze dagen bestaan hieruit dat men de natuur beschermt en in stand houdt. Men stelt zichzelf in de plaats van God, omdat men meent dat Hij de wereld aan de mens heeft toevertrouwd. Het is de omgekeerde wereld te menen dat de natuur van ons afhankelijk is en dat wij die wereld moeten dienen. Wij zouden God dienen! Men heeft de Schepper vervangen door het schepsel. Zoals de mens God heeft losgelaten, zo heeft God de mens ook losgelaten.

Daarom heeft God hen ook overgegeven in de begeerlijkheden hunner harten tot onreinigheid, om hun lichamen onder elkander te onteren; (Romeinen 1 : 24)

"Overgegeven" betekent losgelaten, maar ook beperkt (gevangen) geworden. De mens is beperkt, omdat hij veel is kwijtgeraakt. Een duistere wereld is per definitie een kleine wereld. Een blinde weet dat zijn wereld niet groter is dan de lengte van zijn stok. De mensheid leeft in een bekrompen wereld. De wijsheid van de mens bestaat daaruit dat hij in die bekrompen wereld zijn hoogmoed kan ontwikkelen. "God heeft de mensheid overgegeven" komt overeen met dat God Zijn aangezicht voor de wereld heeft verborgen. (Deuteronomium 31 : 18) Dit heeft verstrekkende gevolgen. Veel christenen menen dat zij het onrecht in deze wereld moeten bestrijden. De Bijbel zegt dat God de wereld juist aan die ellende heeft overgegeven. Wie de Rechter niet wil, kiest voor onrecht. Men klaagt over het feit dat God niets aan het onrecht doet, maar men heeft die God niet gewild. De Bijbel zegt dat God Zich daarom uit de wereld heeft teruggetrokken. Dat is dus niet mijn filosofie of theorie. God gaf hen over in de begeerlijkheden van hun hart tot onreinigheid. Het ongeloofige hart heeft begeerte tot onreinigheid. Die onreinheid bestaat hieruit, dat hun lichamen onder elkaar onteerd worden.

Als die (de mensheid) de waarheid Gods veranderd hebben in de leugen, en het schepsel geeerd en gediend hebben boven den Schepper, Die te prijzen is in der eeuwigheid, amen. (Romeinen 1 : 25)

De mensheid heeft de waarheid veranderd (vervangen) door de leugen. De leugen houdt in dat men het schepsel (de schepping) eert en dient boven de Schepper. God haalt de gelovigen uit de schepping om in het Licht te wandelen en de vrucht des Geestes voort te brengen.

Daarom heeft God hen overgegeven tot oneerlijke bewegingen; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen nature;
(Romeinen 1 : 26)

Ook in dit vers wordt de term overgegeven gebruikt. Het feit dat God de wereld heeft losgelaten, wordt met grote nadruk naar voren gebracht. "Oneerlijke bewegingen" zijn oneerbare motieven.

En insgelijks ook de mannen, nalatende het natuurlijk gebruik der vrouw, zijn verhit geworden in hun lust tegen elkander, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, en de vergelding van hun dwaling, die daartoe behoorde, in zichzelf ontvangende. (Romeinen 1 : 27)

De vergelding voor deze dwaling ontvangen die mannen en vrouwen in zichzelf. Paulus spreekt hier primair over homoseksualiteit. Deze zonde is illustratief. Wanneer men de Schepper niet boven de schepping erkent, drukt zich dat vervolgens overal uit waar deze verhouding tussen Schepper tot schepping in de natuur gestalte krijgt. Het idee is, dat de relatie tussen Schepper en schepping dezelfde is als de relatie tussen man en vrouw dan wel tussen mannelijk en vrouwelijk. Als de schepping de Schepper niet meer erkent, betekent dat dat de vrouw de man niet meer erkent en andersom dat de man de vrouw niet meer erkent. Dit drukt zich met name uit in homoseksualiteit. Men kent de beide soorten niet meer. Ook kent men de rangorde tussen beide soorten niet meer. Het gevaar is, dat man en vrouw dan aan elkaar gelijk worden in alle facetten van het leven. Waar die rangorde niet meer wordt erkend, omdat men geen God boven zich erkent, leidt het tot dit soort zaken. Zo ontstaat er chaos. Niet alleen in huwelijk en gezin, maar ook in de politiek. Waar autoriteit en hiërarchie niet meer erkend worden, ontstaat automatisch een chaos. Democratie is dan de laatste strohalm waar men zich aan vast kan grijpen. De macht aan het volk is dwaasheid. Het volk zou geregeerd worden door een macht die boven het volk geplaatst is. Democratie is onbijbels.

Al deze problemen worden opgelost wanneer men de Schepper als Schepper erkent en Hem heerlijkheid geeft. Op die manier worden alle andere relaties weer hersteld. In de Gemeente is Christus het Hoofd en zo is de man het hoofd van de vrouw. Vrouwen zouden hun eigen mannen onderdanig zijn, zoals de Gemeente aan Christus onderdanig is. (Efeze 5 : 22, 23)

In onze cultuur en zogenaamde wetenschap heeft men alles van elkaar losgemaakt en daarom begrijpt men de rangorde niet meer. De wijsheid is uit de wereld verdwenen.

Wanneer God Zich terugtrekt, blijft alleen het vrouwelijke over. De mens ontvangt de vergelding van zijn dwaling. Dat is de vergelding die daar de logische consequentie van is.

Romeinen 1 : 28

En gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkenning te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerd zinn, om te doen dingen, die niet betamen; (Romeinen 1 : 28)

In de volgende verzen worden dingen genoemd die rechtstreeks samenhangen met het voorgaande. Men is vervuld met dingen die niet betamen.

Vervuld zijnde met alle ongerechtigheid, hoererij, boosheid, gierigheid, kwaadheid, vol van nijdigheid, moord, twist, bedrog, kwaadaardigheid; (Romeinen 1 : 29)

Deze tien dingen hebben allemaal te maken met verstoorde relaties van de mensen onderling. Waar geen autoriteit is, kent men geen normen. Men gaat dan op zoek naar normen en waarden. De enige normen en waarden die bestaan zijn de normen en waarden van God Zelf. Wanneer men die verwerpt, blijft er niets over. Dan gaat men zelf normen en waarden bedenken. God en Zijn Woord is echter de norm.

Oorblazers, achterklappers, haters Gods, smaders, hovaardigen, laatdunkenden, vindere van kwade dingen, den ouderen ongehoorzaam; Onverstandigen, verbondbrekers, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken, onbarmhartigen; Dewelken, daar zij het recht Gods weten, namelijk, dat degenen, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn) niet alleen dezelve doen, maar ook mede een welgevallen hebben in degenen, die ze doen. (Romeinen 1 : 30-32)

Men kent het recht van God. Paulus zegt, dat de mens zich bezig houdt met al die dingen die hij noemde. Voor zover iemand zich er niet mee bezighoudt, heeft hij er plezier in dat anderen het wel doen. Amusement wordt in deze wereld bepaald door moord, doodslag, bedrog, rampspoed en allerlei ellende. Deze thema's behoren in een film voor te komen, anders vindt men er niets aan.

Paulus zegt dat God de wereld heeft losgelaten en daarom nog niet oordeelt. Men zegt dat God onmiddellijk straft, maar dat is 100% onbijbels. In onze dagen straft God niet. God grijpt soms wel in, opdat Hij Zijn heilsplan aan deze wereld kan volvoeren. God doet dit in het verborgene, dus is het niet aan te tonen. Wij hebben daar zeker geen zeggenschap over. God heeft beloofd dat Hij Zijn plan zou volvoeren. Dat heeft onder andere tot gevolg dat men het Joodse volk niet kan uitroeien, hoewel velen dat de eeuwen door geprobeerd

hebben. Het Joodse volk is de drager van het teken van Kaïn, dat zwerft en doolt over deze aarde.

De prediking van het Evangelie is de oproep om deze wereld te verlaten. We zouden uitgaan buiten de legerplaats om daar te delen in de smaadheid van Christus. (Hebreeën 13 : 13) Uiteindelijk zouden we delen in Zijn heerlijkheid. De Heer heeft de wereld losgelaten en de gelovigen zouden dat ook doen. Het oordeel van God komt niet nu maar in de toekomst. Dat is de strekking van het volgende schriftgedeelte.

Romeinen 2

Daarom zijt gij niet te verontschuldigen, o mens, wie gij zijt, die anderen oordeelt; want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die anderen oordeelt, doet dezelfde dingen. (Romeinen 2 : 1)

De mens is vol met oordeel over anderen. Ook christenen oordelen anderen.

En wij weten, dat het oordeel Gods naar waarheid is over degenen, die zulke dingen doen.

En denkt gij dit, o mens, die oordeelt degenen, die zulke dingen doen, en dezelve doet, dat gij het oordeel Gods zult ontvlieden? (Romeinen 2 : 2, 3)

God oordeelt nu niet. Hij zal in de toekomst oordelen en dat oordeel kan men niet ontvlieden.

Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt? (Romeinen 2 : 4)

Petrus sprak in zijn brief over de lankmoedigheid van God. (2 Petrus 3 : 15) Paulus noemt hier ook de goedertierenheid en de verdraagzaamheid van God. In de Efezebrief spreekt Paulus over de genade van God. (Efeze 3 : 2) De lankmoedigheid van God zou men niet verachten, maar gebruiken om tot bekering te komen.

Maar naar uw hardigheid, en onbekeerlijk hart, vergadert gij uzelf toorn als een schat, in den dag des toorns, en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods. (Romeinen 2 : 5)

Door het "onbekeerlijke" oftewel onverstandige hart (Romeinen 1 : 21) vergadert men voor zichzelf toorn (oordeel). Deze toorn komt niet over de mens in deze tijd van de lankmoedigheid Gods, maar in de Dag des Toorns. Het is nu de Dag der Zaligheid. (2 Korinthe 6 : 2; Jesaja 49 : 8) De Dag des Toorns komt na de Dag der Zaligheid. In de Dag des Toorns komt de toorn Gods over de mensheid en over de individuele mens. In de praktijk betekent het dat iemand die nu al overleden is, zal opstaan om te verschijnen voor de grote witte troon van God. (Openbaring 20 : 11-15) De mens zal bij wijze van spreken voor elke zonde verantwoordelijkheid dragen en verantwoording moeten afleggen. Hoe langer men leeft, hoe meer toorn men verzamelt. De doodstraf zou een einde maken aan het verzamelen van de toorn Gods. Dit is een kant van de doodstraf waar nooit iemand aan denkt, omdat men God er niet in betreft. De dag des toorns komt als het rechtvaardig oordeel van God. Petrus spreekt over de dag des Heeren. (2 Petrus 3 : 10)

Welke een ieder vergelden zal naar zijn werken; (Romeinen 2 : 6)

God zal (in de toekomst) een ieder vergelden naar zijn werken. Werken komen voort uit het hart van de mens en God ziet het hart aan. Wat in het hart is, drukt zich uit in de werken. De Bijbel zegt: de mens ziet aan wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart

aan. (1 Samuël 16 : 7) Toch wordt hier gezegd dat God een ieder zal oordelen naar zijn werken. De werken die voortkomen uit ongeloof worden veroordeeld. De werken die voortkomen uit geloof worden beloond. De werken van een gelovige heten "werken des geloofs". (Jakobus 2 : 22) De Bijbel kent het verschil tussen goede werken (Efeze 2 : 10) en boze werken. (Kolossenzen 1 : 21) Het zijn de werken Gods tegenover de werken van de duivel.

Dengenen wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid, en eer, en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; (Romeinen 2 : 7)

De hoofdzin is: "dengenen wel die heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid zoeken". Deze dingen, die synoniemen zijn, zou de mens zoeken. Dat is hetzelfde als God zoeken, Die niet verre van een ieder van ons is. (Handelingen 17 : 27) Wie zoekt, zal vinden! (Jesaja 55 : 6; Mattheüs 7 : 7) God vinden wij in het aangezicht van Jezus Christus. (2 Korinthe 4 : 6) Wie God zoekt, vindt Christus, Die het Beeld Gods is. Heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid vinden wij in Christus, Die is opgewekt uit de dood. Christus heeft de dood overwonnen en is gekroond met heerlijkheid en eer. (Hebreeën 2 : 7)

God geeft degenen die heerlijkheid en eer zoeken het eeuwige leven. Diegenen zouden het eeuwige leven zoeken met volharding in goeddoen. Dat zoeken gaat dus gepaard met goede werken. Het eeuwige leven hebben de gelovigen al ontvangen, maar de Heer zal nog veel meer geven. Het eeuwige leven houdt dingen in die de Heer nu al heeft gegeven, maar die pas in de toekomst geopenbaard zullen worden. Die toekomst is de "Dag van Christus", waarin de werken des geloofs geoordeeld zullen worden. In die dag blijkt wat hout, hooi of stro was en wat goud, zilver of kostelijke stenen was. (1 Korinthe 3 : 12)

Maar dengenen, die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden;

Verdrukking en benauwdheid over alle ziel des mensen, die het kwade werkt, eerst van den Jood, en ook van den Griek; (Romeinen 2 : 8, 9)

De Heer vergeldt een ieder naar zijn werken. Door verdrukking krijgt alle ziel (alle menselijke leven) het benauwd. Ziel is het praktische leven van de mens. Het gaat dus primair over de levende mensheid. De benauwdheid begint in ieder geval in de dagen van de grote verdrukking. De volgorde van eerst de Jood en ook de Griek is historisch bepaald. De eerste en hoogste verantwoordelijkheid ligt bij het Joodse volk (wat er van Israël over is), omdat hen de woorden Gods zijn toebetrouwd. (Romeinen 3 : 2) Dat betekent dat het oordeel zou beginnen bij het huis Gods (bij Israël). Dat betekent ook dat wanneer God in de toekomst een oordeel brengt over de levende mensheid, het oordeel eerst over het Joodse volk komt en daarna over de overige volken.

Maar heerlijkheid, en eer, en vrede een iegelijk, die het goede werkt, eerst den Jood, en ook den Griek. (Romeinen 2 : 10)

Vers 10 sluit aan bij vers 7. In vers 10 zou men heerlijkheid en eer en vrede ontvangen en in vers 7 heerlijkheid en eer en het eeuwige leven. Hier staat, evenals in Romeinen 1 : 16, de volgorde van eerst de Jood en ook de Griek. In vers 10 staat "een ieder die het goede werkt". In vers 7 staat "dengenen die goeddoen". In Efeze 2 : 10 staat: "Want wij zijn Zijn

maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen". Voor die werken zullen wij loon ontvangen. In Romeinen 2 : 6-11 wordt vooruit gegrepen op het uiteindelijke oordeel van God. Dat oordeel begint bij de wederkomst van Christus en wordt voltooid op de Jongste Dag. In Gods oordeel zullen ongelovigen geoordeeld worden op grond van hun werken en gelovigen beloond worden op grond van hun werken.

In onze dagen leven ongelovigen en gelovigen naast elkaar. Zij verzamelen zich allemaal een schat. De ongelovigen verzamelen een schat des toorns (Romeinen 2 : 5) en de gelovigen een "gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid". (2 Korinthe 4 : 17) Dit wordt uitgedrukt in de gelijkenissen van het onkruid en van het visnet in Matthéüs 13. In de eerstgenoemde gelijkenis groeien tarwe en onkruid tezamen op. In de dagen van de oogst wordt het tarwe en het onkruid van elkaar gescheiden. De gelovigen van nu zouden geen onkruid bestrijden, maar de Heer dienen. Voor de wereld is het verschil tussen tarwe en onkruid moeilijk te zien, maar God zal in de toekomst het onderscheid tussen tarwe en onkruid maken. In de gelijkenis van het visnet wordt uit de volkerenzee van alles opgevisst. Daar is veel rottigheid maar ook goede vis bij. Dat wordt in de dagen van de toekomst van de Zoon des mensen van elkaar gescheiden. (Matthéüs 24 : 37, 39) Paulus vertelt in Romeinen 2 niets nieuws, want de Here Jezus had het al in bedekte termen d.m.v. gelijkenissen aangekondigd.

Want er is geen aanneming des persoons bij God. (Romeinen 2 : 11)

In Romeinen 1 wordt gezegd dat God de wereld heeft losgelaten. In Romeinen 2 wordt in het eerste gedeelte gezegd dat er niettemin in de toekomst een oordeel van Godswege zal komen. Gedurende onze bedeling der genade oordeelt God niet. Men zou echter niet denken, dat er nooit een oordeel zal komen. De dag des toorns komt in de toekomst en dan wordt het rechtvaardig oordeel van God geopenbaard. (Romeinen 2 : 5) God zal een ieder vergelden naar zijn werken. (Romeinen 2 : 6) De werken geven uitdrukking aan wat in de mens is, namelijk zijn geloof of ongeloof. In vers 7 staat wat de gelovige ontvangt en in vers 8 staat wat de ongelovige ontvangt. Dit wordt herhaald in vers 9 en 10.

God zal een ieder vergelden naar zijn werken en toch staat er dat er bij God geen aanneming des persoons is. Werken hebben betrekking op de levenswandel van de mens. Het doen en laten van de mens heeft betrekking op de persoon van de mens. De persoon is niet de aanduiding van iemands wezen. Dat is wel zo in het moderne Nederlands. De verwarring is op dit punt erg groot, omdat men niet meer weet wat de term betekent. Zo kent men ook het onderscheid tussen geest en ziel niet. Gelovigen zouden dit onderscheid vanuit de Bijbel wel moeten kennen. Geest slaat op de inwendige mens. De inwendige mens is niet de buik of de maag. Dat heeft men er in de loop der tijd van gemaakt. Men zegt in de pauze: ik ga de inwendige mens versterken. Dit was ooit als grap bedoeld, maar nu weet men niet meer wat het werkelijk betekent.

In het Nederlands is het hart een synoniem voor de inwendige mens. De dokter denkt dat het hart een orgaan in de borstkas is. Dit is niet de betekenis maar een toepassing van het woord hart. Het hart is het inwendige. Het verstand is ook het inwendige. In de Statenvertaling worden de woorden "hart" en "verstand" door de vertalers naast elkaar gebruikt. Het denken (het gemoed) is ook het inwendige oftewel het onzienlijke van de mens. Het inwendige gaat over de dingen die men niet ziet. Die zouden wij aanmerken, omdat God dat ook doet. (2 Korinthe 4 : 18)

De ziel is de buitenkant van de mens, dus het uitwendige. Dat zijn de dingen die men ziet. Het gaat niet om de uitwendige verschijning van de mens. De ziel is de wandel van de mens. De ziel is de levenservaring en alles wat de mens in de praktijk doet. De ziel kan niet gefotografeerd, maar wel gefilmd worden.

In de Statenvertaling zijn "ziel" en "wandel" synoniemen. De ziel slaat dus op de werken die de mens doet. Romeinen 2 : 9 zegt: "Verdrukking en benauwdheid over alle ziel des mensen, die het kwade werkt". Het gaat over het oordeel over iemands wandel. "Wij zijn niet van degenen, die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen, die geloven tot behouding der ziel". (Hebreeën 10 : 39) Daar gaat het om de levenswandel van de gelovige. De gelovige leeft uit geloof, tot behouding der ziel. Een gelovige is allang behouden naar de Geest, toen hij uit God geboren werd. Al wat uit de Geest geboren is, is geest. (Johannes 3 : 6) In de toekomst volgt de behouding van het lichaam bij de opname van de Gemeente. (Filippenzen 3 : 21)

"De rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo *iemand* zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen". (Hebreeën 10 : 38) Als een gelovige niet uit geloof leeft, dan zal de Heer voor die gelovige ook niets doen. "Mijn ziel" duidt hier op de werken van de Heer. Iemand die leeft uit geloof, mag zich verheugen in de zorg van de Here Jezus Christus. Christus is onze Hogepriester en Hij zorgt voor de gelovigen. (Hebreeën 2 : 17, 18) Hij is de goede Herder en de gelovigen zijn de schapen van de kudde. (Johannes 10 : 14)

Petrus zegt dat de gelovige zich zou onthouden van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel en zijn wandel (zijn ziel) eerlijk zou houden onder de heidenen. (1 Petrus 2 : 11, 12) Ziel en wandel worden in deze verzen bij elkaar genoemd. In het Hebreeuws staat vaak letterlijk een dode ziel waar dat in het Oude Testament met een dood lichaam is vertaald. In onze Griekse cultuur wordt gezegd dat een ziel onsterfelijk is. De uitdrukking ziel heeft men vertaald met dood lichaam, bijvoorbeeld in Leviticus 19 : 28; 22 : 4. Niettemin staat er nog steeds in de Statenvertaling, dat de ziel die zondigt, die zal sterven. (Ezechiël 18 : 4) Het verhaal van de onsterfelijke ziel klopt niet. Wanneer het lichaam van de mens sterft, sterft zijn ziel. Het lichaam gaat over tot ontbinding en van wandel is geen sprake meer. Het enige wat van de mens overblijft, is de geest.

In het Nederlandse woordenboek staat dat een ziel een levende mens is. De eerste keer dat het woord ziel in de Bijbel gebruikt wordt, lezen we dat God de mens uit het stof der aarde formeerde (dat is het lichaam). Vervolgens blies God in zijn neusgaten de adem der levens (dat is de geest) en alzo werd de mens een levende ziel. (Genesis 2 : 7, 8) De mens kreeg geen ziel, maar hij werd een levende (wandelende) ziel. Ziel is de aanduiding voor het actieve menselijk leven. De mens kan een beroep uitoefenen met hart en ziel. Dat betekent dat iemands gedachten (het inwendige van de mens) ernaar uitgaan en dat de ziel de uitwerking van die gedachten is. Hart en ziel zijn het willen en het werken dat God in de mens werkt. (Filippenzen 2 : 13)

De persoon komt het meest overeen met de ziel en met het lichaam. De persoon is de buitenkant van de mens. Het woord persona komt uit het Latijn. "Per" betekent "door" en "sona" is "geluid" (het Engelse sound). Persona betekent als werkwoord "doorklinken" en als zelfstandig naamwoord "een ding waardoor het geluid klinkt". Van oudsher is het woord persona de aanduiding van een masker. Men zet een masker op en vervolgens klinkt de stem erdoorheen. Een masker was niet bedoeld om zich te verbergen, maar juist om zich te manifesteren. Een toneelspeler gebruikte een masker om zijn rol te spelen. Dit gebeurde vooral bij het Japanse en Chinese toneelspel. Aan het masker kon men zien wat iemand voorstelde. Persoon is dus de aanduiding van het masker van een traditionele

toneelspeler. Het woord "persoon" wordt ook gebruikt voor de rol die gespeeld wordt. Een toneelspel voor vier personen (vier rollen) kan door één of twee mensen gespeeld worden. Iemand kan een dubbelrol spelen. Een persoon is niet het inwendige, maar het uitwendige van de mens, ongeacht hoe de term in het dagelijkse leven gebruikt wordt. Het gaat om de Bijbelse betekenis, de betekenis in de klassieke literatuur en de betekenis 350 jaar geleden in het Nederlands.

De uitdrukking "er is geen aanneming des persoons bij God" wil zeggen, dat God niet de buitenkant van iemand aanneemt. Het maakt God niet uit of iemand besneden is of niet; of iemand een Jood of een Griek is. Het maakt God niet uit of iemand onder de wet leefde of niet, omdat dat met de persoon (de rol die men speelt) te maken heeft. Wanneer mensen zich netjes gedragen, zegt dat niet dat het nette mensen (zielen, personen) zijn. Het gaat erom wat in iemands hart is. De moeilijkheid van dit schriftgedeelte is, dat er in vers 6 staat dat God een ieder naar zijn werken vergelden zal en in vers 11 dat er bij God geen aanneming des persoons is. De werken en de persoon spreken allebei over de buitenkant van de mens. God kijkt wel naar de buitenkant, maar die werken worden geacht een uitwerking te zijn van hetgeen in het hart van de mens is. De mens ziet aan wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart aan. (1 Samuël 16 : 7) De mens ziet de werken en de persoon, maar God weet wat in de mens is. Hij kent de verborgene dingen der mensen en zal die oordelen. (Romeinen 2 : 16) De Bijbel leert dat de werken uitdrukking geven aan geloof of aan ongeloof.

Vers 11 is de overgang naar vers 12. Vers 11 en 12 beginnen met "want".

Want zovelen, als er zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en zovelen, als er onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden. (Romeinen 2 : 12)

In Romeinen 5 vanaf vers 12 wordt gezegd dat de mensheid tot Mozes helemaal geen wet had. Het gekke was dat die mensen wel allemaal stierven. De conclusie is, dat in elk mens de zonde werkte en dat de mens daaraan te gronde ging.

Zovelen als er "zonder wet" gezondigd hebben, betekent dat de mensen niets met de wet te maken hadden. Zonder wet hebben ze niettemin toch gezondigd. Zondigen is zonder zijn. Zondigen betekent het doel missen. Zonder komt van zonde of zondigen. Het is mis wanneer iemand zijn doel niet bereikt. Zonder de wet heeft men geen wet, maar zonder wet zondigt men ook. Zovelen als er "onder de wet" gezondigd hebben, zullen door (onder) de wet geoordeeld worden. Het maakt niet uit of er een wet is. Men wordt toch geoordeeld. Met wet is men slechter af, omdat men dan niet kan zeggen dat men het niet geweten heeft. Met een wet draagt men meer verantwoording. Fundamenteel maakt het geen verschil of men zonder of onder de wet is. De mens wordt geoordeeld en het verschil tussen Jood en heiden is niet belangrijk. Als men zonder wet gezondigd heeft, zal men zonder wet verloren gaan. Als men onder de wet gezondigd heeft, zal men onder en door de wet verloren gaan.

(Want de hoorders der wet zijn niet rechtvaardig voor God, maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden; (Romeinen 2 : 13)

Niemand kan de wet doen, dus niemand wordt door de wet gerechtvaardigd. Het grondbeginsel is niet, dat men de wet gelezen moet hebben. Hoezeer men de wet leest en herleest of laat voorlezen, het spreekt de mens niet vrij. Rechtvaardigen betekent

vrijspreken, namelijk rechtvaardig verklaren. Mocht u ooit in uw Bijbel de term "rechtvaardig maken" tegenkomen, dan is dat een verkeerde vertaling. Rechtvaardig maken bestaat niet. De Rechter verklaart iemand rechtvaardig als hij de verdachte vrijspreekt en zegt: Ik vind geen schuld in hem. Zo zullen zij de rechtvaardige rechtvaardig spreken en de onrechtvaardige verdoemen (veroordelen). (Deuteronomium 25 : 1) Een rechtvaardige kan onmogelijk rechtvaardig gemaakt worden. Wanneer iemand onrechtvaardig is, mag hij niet gerechtvaardigd worden, maar moet hij veroordeeld worden. Wanneer de gelovige van Godswege gerechtvaardigd wordt, wil dat zeggen dat hij vrijgesproken wordt op grond van het feit dat de straf der zonde gedragen is door de Here Jezus Christus.

De daders der wet zullen vrijgesproken worden. Wie de wet niet overtreedt, wordt door de rechter vrijgesproken. Wie alleen een hoorder der wet is, kent de wet wel, maar houdt zich er niet aan. Diegene wordt niet vrijgesproken. Wie door het rode licht rijdt, terwijl hij weet dat dat niet mag, wordt niet vrijgesproken. De Joden zijn geen daders der wet, maar hoorders der wet. Dat is tragisch, omdat zij veel moeite doen zich aan de Joodse wetten te houden. Toch overtreden zij Gods wet. Wie een artikel van de wet overtreedt is een schuldenaar van de gehele wet. (Jakobus 2 : 10)

Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, dezen, de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet;
(Romeinen 2 : 14)

Voor bijbelstudie is alleen een Bijbel nodig en geen woordenboek. Een heiden is volgens het etymologisch woordenboek iemand die in een hutje op de hei woont. Dit is de oorsprong van het woord heiden. De Statenvertalers hebben het woord heiden in de Bijbel geïntroduceerd, omdat zij een woord zochten voor iemand die de wet niet heeft en daar niet onder leeft. Wie al die wetten in Nederland zat is, zegt: "Ik ga maar in een hutje op de hei wonen". Dat betekent dat men zich aan de samenleving onttrekt. Men trekt zich terug om als kluizenaar te leven. Een heiden is dus iemand die de wet niet heeft. Er zijn dus twee soorten mensen: Joden die de Joodse wet hebben en heidenen (Grieken) die de wet niet hebben. Die heidenen, die de wet niet hebben, doen van nature (niet omdat het moet, omdat de wet het voorschrijft) de dingen die der wet zijn. Die zijn zichzelf een wet. Dat wil zeggen dat zij voor zichzelf een "norm" hebben. Zij hebben niet de wet des Heren (van Mozes) en niet de Joodse wet. De heidenen doen die wetten misschien niet tot in alle details, maar zij houden zich wel aan de algehele strekking van de wet. De samenvatting van de wet is immers: "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Het eerste en het grote gebod is: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand". (Matthéüs 22 : 37-39) Er zijn heidenen die de Here, de God van Israël, liefhebben. Zij hebben de wet nooit gehad. Kent u die mensen? De wet is niet nodig om God lief te hebben. Alleen de mensen die vasthouden aan de wet, hebben een filosofie ontwikkeld die zegt dat de mens een wet nodig heeft. Het aanpraten van de wet is geen evangelisatie, maar het tegenovergestelde. Evangelisatie is de prediking van de genade en van het Nieuwe Verbond. Tegenwoordig zegt men, dat ieder zijn eigen geloof heeft. Men bedoelt dat ieder zijn eigen godsdienst heeft. Het gaat erom dat iedereen zijn eigen beginselen heeft van waaruit hij leeft.

Als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende, of ook ontschuldigende). (Romeinen 2 : 15)

"Als" moet u weglaten. Het gaat hier om heidenen die van nature de dingen van de wet doen. Op die manier betonen zij, dat het werk der wet in hun harten geschreven is. Aan Israël, levend onder de wet, werd aangekondigd dat die wet ooit een keer van Godswege beëindigd zou worden. Daarna zou het Nieuwe Verbond aanbreken. Daarover zei de Heer: "En ik zal Mijn wet in uw harten schrijven." (Hebreeën 8 : 10) God zou Zijn wet (woord, onderwijs) niet in stenen tafelen schrijven, maar in vlezen tafelen, namelijk in de harten der mensen. (2 Korinthe 3 : 3) Hier gaat het over heidenen die de wet niet kennen en waarbij het werk der wet toch in hun harten geschreven is. De wet staat blijkbaar het schrijven van Gods Woord in de harten van de mensen in de weg. De wet is een hindernis. God zou rechtstreeks in onze harten oftewel in ons binnenste schrijven. In dit vers wordt over het geweten van de mens gesproken.

Het geweten is een specifieke functie van het inwendige van de mens. Het geweten getuigt mee en de gedachten van de mens beschuldigen elkaar onderling. Het ene stemmetje zegt: je mag niet van de suiker snoepen. Het andere stemmetje zegt: dat kun je rustig doen, want niemand merkt er iets van. Het ene stemmetje zegt dan: wat zal de Heer daarvan vinden? Deze verhalen horen bij de kindertijd en de zondagschool. Het geweten kan vergeleken worden met de bios van een computer. Alleen met de bios kan de computer allerlei programma's gebruiken. De bios is "het levensbeginsel" van het dode apparaat. In een mens zit ook een levensbeginsel. Dat heet in het Nederlands geweten, maar eigenlijk is het een medeweter (consciëntie; con = mede, science = kennis, wetenschap). De mens weet van nature iets samen met God. In de mens is een bepaalde goddelijke kennis ingeschapen. Dat heet het geweten. Het geweten is niet hetzelfde als een gewoonte. Een mens kan in zijn leven bepaalde gewoonten ontwikkelen. Zodra hij daarvan afwijkt, krijgt hij last van wat hij ten onrechte zijn geweten noemt.

De mens weet van nature dat er een God is. Hij weet ook dat er dingen bestaan als liefde, blijdschap, vrede, waarheid en rechtvaardigheid. De mens zoekt zijn leven lang om die dingen te vinden. Wanneer men die dingen vindt, is men terechtgekomen bij de Heer. De wereld vraagt zich af wat liefde is. Hoe komt men aan het woord liefde, als men niet weet wat het is? Wat is rechtvaardig? Waarom zoekt men ernaar, als men niet weet wat het is? Wat is waarheid? Als waarheid niet bestaat, waarom zoekt men er dan naar? Dat komt volgens de Griekse filosofen door de werking van het geweten. Dat geweten is de basis van ons zoeken. Paulus zegt in Handelingen 17 : 27, dat wij de Heere zouden zoeken. De filosofen in Athene vroegen zich af, wat zij hier op aarde deden. Het zoeken van de Heer is moeilijk, maar het tasten en vinden niet; "hoewel Hij niet verre van een ieder van ons is". We hebben de belofte van de Heer, dat wie zoekt, zal vinden. (Matthéüs 7 : 7) Zoek je Waarheid, dan vind je de Heer. Zoek je liefde, dan vind je de Heer. Zoek je rechtvaardigheid, dan vind je de Heer. Zoek je Licht, dan vind je de Heer. Zoek je Wijsheid, dan vind je de Heer. Als een heiden naar eer en geweten zoekt, dan zal hij de Heer vinden. Die heiden zal zichzelf een wet zijn. Hij weet wat hij wel en wat hij niet moet doen, omdat hij zich aan bepaalde beginselen houdt. Niet omdat het voorgeschreven of opgelegd is, maar omdat het in het hart zit. Daar gaat het om.

Romeinen 2 : 13-15 staat tussen haakjes. Dat is om aan te geven, dat de hoofdzin van vers 12 verder gaat in vers 16. Zonder die haakjes zouden we niet begrijpen waar vers 16 over gaat. In vers 12 staat: "Want zovelen, als er zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en zovelen, als er onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden;"

In den dag wanneer God de verborgene dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn Evangelie. (Romeinen 2 : 16)

Vers 12 en vers 16 vormen samen de hoofdzin. In vers 13-15 werd uiteengezet, dat men niet alleen de wet moet horen, maar ook moet doen. Het heet niet voor niets de wet der werken. (Romeinen 3 : 20)

God zal de verborgene dingen der mensen oordelen. God oordeelt niet de buitenkant (de persoon) en ook niet de werken als zodanig. God oordeelt wat in het hart van de mens is. Hij oordeelt de werken des geloofs of de werken des ongeloofs. De werken van de mens komen voort uit zijn opvattingen. Waar stelt hij zijn vertrouwen op en welke keuze maakt hij vervolgens? "De verborgene dingen" is niet de gebruikelijke uitdrukking voor verbergen. De verborgenheid (het Griekse "mysterion") spreekt over dingen die bedekt zijn en nog geopenbaard moeten worden. Door de bedekking heen is te zien wat het is. Het woord "verborgene" in vers 16 is het Griekse woord "krupta". Dat betekent, dat wat echt niet gekend kan worden. De mens kan niet zien wat er binnenin iemand is, maar God wel. Al die dingen die we geheim konden houden, zijn bij God bekend en Hij zal ze oordelen door Jezus Christus.

God zal oordelen, maar de Vader heeft al het oordeel aan de Zoon gegeven. (Johannes 5 : 27) Paulus zegt in Handelingen 17 : 30, 31: "God dan, de tijden der onwetendheid (het hele Oude Testament) overzien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom (in alle plaatsen), dat zij zich bekeren. Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welchen Hij den aardbodem (degenen die daarop wonen) rechtvaardiglijk zal oordelen, door een Man, Dien Hij *daartoe* geordineerd heeft, verzekering *daarvan* doende aan allen, dewijl Hij Hem uit de doden opgewekt heeft."

Er wordt dus aan alle mensen alom gepredikt, dat de Here Jezus Christus uit de dood is opgestaan en dat Hij de mensheid ooit zal oordelen. De mensheid is naar dat oordeel onderweg. Nu oordeelt God niet, maar in de toekomst wel.

Zie, gij wordt een Jood genaamd en rust op de wet; en roemt op God,
(Romeinen 2 : 17)

Paulus spreekt in dit vers rechtstreeks tot de Jood. U zou moeten bedenken, dat het Jodendom zich kenmerkt tegenover de heidenen, doordat men de wet heeft. Het Jodendom is een karikatuur (een overdreven voorbeeld) van alle religie (godsdiens). Bij de Joden wordt elk detail van het normale menselijke leven beheerst door de wet. Alles gaat volgens zinloze voorschriften. Dit is een weergave van elke religie. Hier wordt primair over de Joden gesproken, maar men zou bedenken dat Israël als voorbeeld geldt voor alle mensen en alle volkeren. (1 Korinthe 10 : 1-11) Het geeft uitdrukking aan het gebruik en het misbruik van Gods Woord. De wet gaat meestal over de Joodse wet, maar soms gaat het ook over de eerste beginselen der wereld.

Vers 17 zegt dat een Jood rust op de wet. Het Jodendom wordt geacht gebaseerd te zijn op de wet. Hierdoor hebben de Joden een identiteitsprobleem, want zij weten niet meer wie zij zijn. Velen die zich Joden noemen en voelen, zijn in de praktijk geen aanhangers van de Joodse godsdiens. Als een Jood geen wet heeft, hoe is hij dan nog een Jood? Dat probleem is heel sterk en in veel gevallen wordt het zionisme daarvoor in de plaats gesteld, omdat het geacht wordt Joods te zijn. De Jood wordt geacht te rusten op de wet en roemt op God, omdat zij immers Gods eigen volk zijn.

En gij weet Zijn wil, en beproeft de dingen, die daarvan verschillen, zijnde onderwezen uit de wet; (Romeinen 2 : 18)

De Jood beroemt zich op de wet en zegt, dat hij God en Zijn wil kent uit de wet.

En gij vertrouwt uzelfen te zijn een leidsman der blinden, een licht dergenen, die in duisternis zijn; (Romeinen 2 : 19)

Het Joodse volk ziet zichzelf als een leidsman der blinden. Het Joodse volk wordt geacht kennis, wijsheid en licht te hebben. Bovendien wordt het Joodse volk geacht het eerste volk onder de volkeren der aarde te zijn, namelijk een koninklijk en priesterlijk volk. (Exodus 19 : 5,6) Het Joodse volk zou de heidenen onderwijzen. Dit wordt hun echter in de Talmoed verboden. Wanneer de heidenen hetzelfde zouden weten als de Joden, valt het onderscheid weg en dat willen de Joden niet. De Joden willen hun eigen identiteit vasthouden. Het was de bedoeling dat de Joden een licht zouden zijn voor degenen die in de duisternis wandelen. Het voordeel van de Jood is immers dat hun de woorden Gods zijn toebetrouwd. (Romeinen 3 : 2)

Een onderrichter der onwijzen, en een leermeester der onwetenden, hebbende de gedaante der kennis en der waarheid in de wet. (Romeinen 2 : 20)

Wat hier gezegd wordt, is positief en negatief. De Joden worden geacht te beschikken over de kennis en de waarheid, zoals die in de wet door God zijn geopenbaard. Dat is waar. Niettemin staat er "hebbende de gedaante der kennis en der waarheid in de wet". Gedaante spreekt over de uiterlijke vorm. De wet is een wet van vormen, rituelen en werken. De Joden hebben wel de uiterlijke vorm, maar niet de kennis en de waarheid. Men zou het wezen van de wet kennen. Dat is de manier waarop gelovigen onder het Nieuwe Verbond het Oude Testament en de Mozaïsche wetten lezen. Zij begrijpen, als het goed is, dat al die wetten uitdrukking geven aan geestelijke waarheden. In het Nieuwe Testament wordt aangehaald: "Gij zult een dorsende os niet muilbanden. Zorgt ook God voor de ossen?" (1 Korinthe 9 : 9) Het antwoord is, dat God niet voor de ossen zorgt, maar Hij zorgt voor mensen. In die wet is de eenvoudige waarheid vastgelegd dat wie "appelen vaart, die appelen eet". Dat betekent dat een mens leeft van het werk dat hij doet. Een os die gebruikt wordt om te dorsen, zou van het gedorste eten. Men vindt het graan echter geen veevoer, dus doet men de os een muilband om, zodat de os niet van het graan kan eten. Dat is niet de bedoeling. In het Nieuwe Testament betekent deze wet dat iemand die het Evangelie verkondigt, ook van het Evangelie zou leven. (1 Korinthe 9 : 14) De uitwendige dingen (wetten) geven uitdrukking aan de inwendige (onzienlijke) dingen. Dat wordt vaak niet meer begrepen. De gelovigen onder het Nieuwe Verbond hebben niet de uitwendige vorm, maar de inwendige vorm. Het uitwendige heet religie en dat bestaat uit werken. Wij hebben geen religie, maar de inhoud. In het Nieuwe Testament wordt ons verklaard wat het Oude Testament voorstelt.

Die dan een anderen leert, leert gij uzelfen niet? Die predikt, dat men niet stelen zal, steelt gij?

Die zegt, dat men geen overspel doen zal, doet gij overspel? Die van de afgoden een gruwel hebt, berooft gij het heilige? (Romeinen 2 : 21, 22)

Wie het heilige berooft, berooft God. Dat staat gelijk aan afgoderij. Wie de afgoden dient, dient de Heer niet.

Die op de wet roemt, onteert gij God door de overtreding der wet?

(Romeinen 2 : 23)

Het antwoord is dat de Joden wel hoorders der wet zijn, maar geen daders der wet. Religie is het tegenovergestelde van geloof. Religie is de uitwendige vorm zonder enige betekenis en het werkt niet. Geloof is aanvaarden van wat God zegt. Religie is dat de mens God iets aanbiedt. Geloof is dat de mens aanvaardt wat God hem aanbiedt. Door geloof wordt men verlost van de wet en van religie en leeft men uit geloof in dat wat God gezegd heeft.

Want de Naam van God wordt om uwentwil gelasterd onder de heidenen, gelijk geschreven is. (Romeinen 2 : 24)

Dit is o.a. geschreven in Jesaja 52 : 5 en in Ezechiël 36 : 23. Er zijn echter veel meer schriftgedeelten waar dit staat, o.a. in de Psalmen. Israël is wel het volk van God, maar daar waar dat volk God in de praktijk ongehoorzaam is en Hem niet gelooft, heeft het tot gevolg dat de Naam des Heeren gelasterd wordt. Als de Joodse staat, die er nu is, van Godswege ontstaan zou zijn (dat wil men ons soms doen geloven), waarom is die staat in de afgelopen 100 jaar nog steeds niet in een positie van rust gekomen? Als dat het resultaat van Gods werk is, dan zeg ik: "Ik hoef die God niet." Er zijn veel ongelovigen die dat ook zeggen. Als de God van hemel en aarde de God van het Joodse volk is en men ziet wat er in de loop der geschiedenis van het Joodse volk is terechtgekomen, dan hoeft men die God niet ongeacht of men een vijand of vriend van dat volk is. Anderen kijken niet naar Israël, maar naar een wereld vol religie en zeggen: "Alle ellende wordt veroorzaakt door religie." Zij hebben groot gelijk.

Geloof in wat God gesproken heeft, werkt geen ellende uit in de wereld. Wie het christendom wil vergelijken met het mohammedanisme, ontdekt dat Bijbelse waarheid verbreid wordt door prediking van het Woord van God en het mohammedanisme volgens de koran door het zwaard! Fundamentalistische christenen worden geacht te weten wat er in de Bijbel staat en fundamentalistische moslims worden geacht te weten wat er in de koran staat. De koran zegt dat de ongelovigen (de niet-mohammedanen) gedood moeten worden, beginnend bij de Joden en daarna de christenen. De Bijbel leert, dat het christendom niet verspreid wordt met het zwaard, hoewel men dat wel gedaan heeft in de loop der eeuwen. Dat was niet Bijbels. Christendom is de prediking van dat men zou geloven wat God gesproken heeft. Het resultaat daarvan is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en matigheid. (Galaten 5 : 22) Dat is de vrucht van de Geest. Daar wordt de wereld niet slechter van. Religie is dwangmatig en maakt van alle mensen neuroten. Religieuze mensen worden gefrustreerd, omdat hen van alles opgelegd wordt wat tot niets leidt. Het resultaat zie je aan het Joodse volk. Door (via) hun en door hun gedrag wordt de Naam van God gelasterd. De hele wereld ziet dat, zoals vers 24 zegt: "om uwentwil wordt de Naam van God gelasterd onder de heidenen, gelijk geschreven is".

Als de God van hemel en aarde die God van het Joodse volk is, dan blieden wij Hem niet. Waarom doet God niets voor de verloren tien stammen? Die horen toch ook bij Zijn volk? Gaat God zo met zijn mensen om? Uit de Bijbelse geschiedenis blijkt, dat God hen heeft losgelaten. Hij heeft hen de eeuwen door lankmoedig verdragen. Uit de Bijbel leren we

God kennen als een genadig God. Kortom, het Joodse volk is geen reclame voor de God van Israël.

Want de besnijdenis is wel nut, indien gij de wet doet; maar indien gij een overtreder der wet zijt, zo is uw besnijdenis voorhuid geworden. (Romeinen 2 : 25)

De besnijdenis is de aanduiding van de complete Joodse cultuur, namelijk het leven onder de wet. Men noemt het belangrijkste kenmerk, maar men bedoelt het geheel. Met besnijdenis wordt bijvoorbeeld het Joodse volk bedoeld en met voorhuid worden alle heidenen bedoeld. Wanneer men een overtreder der wet is, dan maakt de besnijdenis niets meer uit.

Indien dan de voorhuid de rechten der wet bewaart, zal niet zijn voorhuid tot een besnijdenis gerekend worden? (Romeinen 2 : 26)

"De voorhuid (de onbesnedene) bewaart de rechten der wet" komt overeen met "de heidenen, die van nature de dingen doen die der wet zijn" in vers 14. Dat wil zeggen dat men de wet er niet bij nodig heeft. De voorhuid zou tot besnijdenis gerekend worden. Besnijdenis is een beeld van wedergeboorte. Het wegnemen van de voorhuid (een bedekking) is het wegnemen van de uitwendige mens. De voorhuid staat o.a. voor religie, de wet, de oude mens en de oude schepping. Mozes had een bedekking over zijn aangezicht die zou moeten weggenomen worden. (2 Korinthe 3 : 13, 14) Mozes was een personificatie van de wet.

En zal de voorhuid, die uit de natuur is, als zij de wet volbrengt, u niet oordelen, die door de letter en besnijdenis een overtreder der wet zijt? (Romeinen 2 : 27)

Hier wordt gesuggereerd dat het Joodse volk, levend onder de wet met besnijdenis en al, geoordeeld zal worden door heidenen die niet besneden zijn. Die heidenen hebben God wel lief met geheel hun hart en geheel hun ziel en geheel hun verstand en met al wat in hen is. (Deuteronomium 6 : 5) Kortom het Joodse volk wordt geoordeeld door gelovige heidenen. Dit wordt in Romeinen 9–11 uiteengezet. Die gelovige heidenen duiden de Gemeente aan. De Gemeente is officieel niet Joods, maar heidens en onbesneden. Israël zal door de Gemeente geoordeeld worden. De Gemeente zal in de nieuwe schepping een positie innemen boven Israël. De Gemeente zal zelfs de wereld en de engelen oordelen. (1 Korinthe 6 : 2, 3)

Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; (Romeinen 2 : 28)

Een Jood die het in het openbaar is, is een Jood die besneden is. De besnijdenis is immers uitwendig. Het gaat niet om het uitwendige in het vlees, maar om het inwendige.

Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God. (Romeinen 2 : 29)

Het gaat om de besnijdenis des harten in de geest. Het gaat niet om een letterlijke besnijdenis. Hier staat dat men pas echt een Jood is, wanneer men niet uitwendig, maar

inwendig besneden is. Dit is niet een nieuwtestamentische waarheid, maar een oudtestamentische waarheid. Deuteronomium 10 : 16 zegt:

"Besnijdt dan de voorhuid uws harten, en verhardt uw nek niet meer."

De "voorhuid des harten" betekent niet: de voorhuid van uw hart. Het betekent: de voorhuid, namelijk uw hart. Het gaat om de besnijding van het hart. Niet de uitwendige, maar de inwendige mens zou besneden moeten worden. In ons denken moet iets worden weggenomen. Een kenmerk van de natuurlijke mens is, dat zijn denken is gericht op het uitwendige. Men denkt vaak in de eerste plaats: wat zullen anderen ervan vinden? Kan ik dit wel maken zonder dat men mij veroordeelt. Het gaat er niet om wat de mens van iemand vindt, maar wat God van diegene vindt. Het gaat erom of het denken in overeenstemming is met het Woord en de wil van God. Het denken van de mens moet veranderd worden. (Romeinen 12 : 2) Het denken van de gelovige mens zou niet wereldgelijkvormig zijn. De buitenste schil moet eraf. Het wettische religieuze denken moet veranderen. Dat heet de besnijdenis van uw hart.

Een "verharde nek" spreekt van het hardnekkige, onbuigzame volk van God. Zij wilden zich niet aan het Woord van God onderwerpen. Religie onderwerpt zich nooit aan God. Religie streeft ernaar om God aan de mens te onderwerpen. Religie wil de goden dan wel de geesten gunstig stemmen. Religie is werken van de mens om bij God in een goed blaadje te komen. Men wil God zover krijgen dat Hij de mens accepteert en eventueel onze zonden vergeeft. Men doet goed zijn best om God zover te krijgen waar men Hem hebben wil. Geloven is per definitie nederigheid oftewel onderwerping aan het Woord van God.

En de HEERE, uw God, zal uw hart besnijden, en het hart van uw zaad, om den HEERE, uw God, lief te hebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel, opdat gij levet. (Deuteronomium 30 : 6)

Deuteronomium 30 is het belangrijke hoofdstuk over de bekering van Israël als volk in de dagen van de wederkomst van Christus. Het volk zal dan onder het Nieuwe Verbond geplaatst worden. De HEERE, uw God, zal uw hart besnijden. Deze uitdrukking heeft in de praktijk dezelfde betekenis als dat de Heer Zijn Thora, Zijn wet en geboden, in uw harten zou schrijven. Bij de besnijdenis gaat de schil, namelijk de bedekking eraf. De Heer zou in het ontvankelijke hart Zijn Woord schrijven. De Heer zou Zijn Woord in het zachtmoedige hart planten. (Jakobus 1 : 21) Het zachte hart staat tegenover het stenen hart, waar met geweld het Woord in gebeiteld moet worden.

Besnijdt u den HEERE en doet weg de voorhuiden uwer harten, gij mannen van Juda en inwoners van Jeruzalem! opdat Mijn grimmigheid niet uitvare als een vuur, en brande, dat niemand blussen kunne, vanwege de boosheid uwer handelingen. (Jeremia 4 : 4)

"Besnijdt u voor de HEER" komt overeen met "gijlieden moet wederom geboren worden" (Johannes 3 : 7) en "vernieuwd worden in uw gemoed" (veranderd worden in het denken). Men zou niet wettisch en religieus zijn, maar gelovig.

Het begrip besnijdenis komt nog twee keer voor in het Nieuwe Testament.

*En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht;
In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen
geschiedt, in de uittrekking van het lichaam (der zonden) des vleses, door de
besnijdenis van Christus; (Kolossenzen 2 : 10, 11)*

Een besnijdenis zonder handen is een geestelijke besnijdenis. Het is een besnijdenis van het hart. Het gaat om de uittrekking van het vleselijke lichaam door de besnijdenis van Christus. Het gaat in Kolossenzen niet over de besnijdenis van Jezus op de achtste dag na Zijn geboorte in Bethlehem. Gelovigen zijn besneden door de besnijdenis van Christus. Hoezo?

*Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt
door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.
En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses,
mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende;
(Kolossenzen 2 : 12, 13)*

In deze verzen staat dat de besnijdenis een beeld is van dood en opstanding. Gelovigen zijn met Christus gestorven, begraven en opgewekt. Kortom de gelovige is in Christus besneden. De voorhuid is dus gewoon een beeld van de oude mens en de oude schepping, die zullen worden weggenomen. De uiterlijke besnijdenis van de Joodse religie is daar een uitbeelding van. Het was dus tragisch dat Nicodemus niet wist dat hij wedergeboren moest worden. (Johannes 3 : 3-10)

*Ziet op de honden, ziet op de kwade arbeiders, ziet op de versnijding.
(Filippenzen 3 : 2)*

In deze tekst wordt voor de honden gewaarschuwd. Honden zijn een beeld van de heidenen. (Matheüs 15 : 21-28) Ook worden de gelovigen gewaarschuwd voor de kwade arbeiders en voor de "versnijding". Paulus verbastert het woord "besnijding" tot "versnijding". De Nederlandse vertaling is hier duidelijk genoeg. Iemand die zich versnijdt, is met zijn mes uitgeschoten. De versnijding is dus een mislukte besnijdenis. Paulus gebruikt in het volgende vers het woord besnijding.

*Want wij zijn de besnijding, wij, die God in den Geest dienen, en in Christus
Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen. (Filippenzen 3 : 3)*

Paulus zegt tot zijn broeders, dat de geestelijke besnijdenis bij hen goed is gegaan. Zij dienen God in de Geest en roemen in Christus Jezus, de Opgewekte. Zij betrouwen niet in het vlees, want zij zijn echt besneden. De versnijding slaat op degenen die zich een Jood noemen en besneden zijn met een uitwendige besnijdenis. De kwade arbeiders zijn degenen die de wet prediken in plaats van de genade. Zij prediken religie in plaats van geloof. Die kwade arbeiders worden honden genoemd.

Paulus zegt in de volgende verzen dat hij ook "in het vlees betrouwen mocht". Hij was immers "ten achtste dage besneden, uit het geslacht van Israël, van den stam van Benjamin, een Hebreëer uit de Hebreëen, naar de wet een farizeeër; naar den ijver een vervolger der Gemeente; naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk". (Filippenzen 3 : 4-7) Alles wat Paulus hier noemt heeft met de wet te maken. Namelijk met

zijn positie als Jood, behorend tot het uitverkoren volk dat zich kenmerkt door de besnijdenis. Paulus waarschuwt de gelovigen om niet op het vlees te vertrouwen, maar te roemen in Christus Jezus en God in de Geest te dienen. Dan is men werkelijk besneden met een besnijdenis des harten, niet der letter maar des Geestes. (2 Korinthe 3 : 6)

Alle uitwendige dingen hebben dus geen betekenis. In onze dagen bestaat onder gelovigen de neiging om zich te spiegelen aan het Joodse volk. Men noemt het Joodse volk het uitverkoren volk van God. Men kijkt naar de Joodse staat en zegt dat God daar Zijn werk doet. Dat is allemaal 100% onjuist. In de toekomst zal het Joodse volk weer Gods volk zijn. De Gemeente is nu Gods uitverkoren volk. De Gemeente is besneden. Gelovigen zijn wedergeboren en hebben deel aan Christus. De Heer doet in onze dagen absoluut geen werk onder het Joodse volk, maar onder de Gemeente. Dat blijkt uit alles wat we zien, als wij echt naar het Joodse volk kijken.

De gelovigen zouden met volharding onverderfelijkheid zoeken en dan krijgt men deel aan de zegeningen van God. Als men dat niet doet, komt men terecht in verdrukking en benauwdheid. (Romeinen 2 : 7, 9) Of men gelooft (onderwerpt zich aan) het Woord van God of niet. De tragiek wil dat het volk, dat speciaal door God verkoren was om Zijn koninklijk priesterlijk volk te zijn, zich in de praktijk niet door God laat onderwijzen. Nu wordt de Gemeente geacht onderwezen te worden door het Woord van God. Het volk van God wordt nu in het algemeen en in de praktijk gevormd door de verzamelde gelovigen uit de heidenen. Zij hebben de wet nooit gehad, maar zij doen zonder de wet toch de dingen die der wet zijn. Zij hebben God lief en dienen Hem met het hart.

ROMEINEN 3

In Romeinen 1 : 1-4 werd het onderwerp van de brief aangekondigd, namelijk het Evangelie van God, van Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer. In Romeinen 1 : 16, 17 werd gezegd, dat "het Evangelie kracht Gods is tot zaligheid voor een ieder, die gelooft, eerst de Jood en ook de Griek". In het Evangelie wordt Gods rechtvaardigheid geopenbaard. In Romeinen 1 : 18-32 wordt uitgelegd waarom het Evangelie een blijde boodschap is en waarom het nodig is. God heeft de wereld namelijk losgelaten vanwege het ongeloof van de mensheid. In hoofdstuk 2 wordt vastgesteld, dat in het Oude Testament wellicht onderscheid gemaakt werd tussen Jood en heiden, maar dat verschil bestaat niet voor de individuele Jood of heiden. Voor de onrechtvaardigheid van de Jood en de Griek is het Evangelie kracht Gods tot zaligheid. Het hebben van een wet maakt de onrechtvaardigheid alleen maar groter. Men weet dan beter, maar men houdt er zich toch niet aan. Waar men een wet heeft en niet de wet doet, is de onrechtvaardigheid groter. Men zou het Evangelie ter harte nemen. (Deuteronomium 30 : 1)

Hoofdstuk 3 bestaat uit drie gedeelten met de opschriften "Voorrecht van de Joden", "Alle mensen zondaren", en "Rechtvaardigheid door het geloof". Op deze wijze is heel hoofdstuk 3 benoemd. Deze opschriften dekken niet de lading. De mens is altijd gefixeerd op zijn eigen onrechtvaardigheid en eventueel op zijn eigen rechtvaardiging. Het gaat in hoofdstuk 3 in werkelijkheid over de rechtvaardigheid van God, die altijd ter discussie staat. Men zegt immers altijd: Als er dan een God is Het antwoord is dat God blijkbaar onrechtvaardig is. Hij staat immers veel onrechtvaardigheid in de wereld toe, dus is Hij er Zelf mede schuldig aan. Dat is de menselijke filosofie. Wie vanuit de mens redeneert, stelt vast dat God onrechtvaardig is en lastert daarmee de Naam van God. Dat is de ene mogelijkheid. De Bijbel leert echter, dat je niemand zou veroordelen zonder hem eerst zelf gehoord te hebben. De andere mogelijkheid is dus te luisteren naar wat God Zelf in de Bijbel te zeggen heeft over Zijn rechtvaardigheid.

Wie ervan uitgaat dat Gods werk nu al gereed (af) is, komt wellicht tot de conclusie dat bepaalde dingen niet deugen en dat de Schepper dus ook niet deugt. Velen zeggen dat. Het werk van God is nog niet af. De vraag is waar alles toe moet leiden. Die vraag wordt in de Bijbel beantwoord. God Zelf zegt wat de bedoeling van alles is. Hij legt dat o.a. uit in Romeinen 3. Daar zou boven moeten staan: DE RECHTVAARDIGHEID GODS.

In hoofdstuk 1 en 2 ging het over de onrechtvaardigheid van de mens. Tegenover de onrechtvaardigheid van de mens staat de rechtvaardigheid van God. Hoofdstuk 3 sluit aan bij hoofdstuk 2, waar gezegd werd dat er geen onderscheid is tussen Jood en heiden. De vraag die overblijft, is: De Joden zijn toch het uitverkoren volk? Brengt dat geen voordeel met zich mee?

Welk is dan het voordeel van den Jood? Of welk is de nuttigheid der besnijdenis? (Romeinen 3 : 1)

Dit is twee keer dezelfde vraag. Voordeel is hetzelfde als nuttigheid. De Jood staat voor de besnijdenis, zoals in Romeinen 2. De besnijdenis gold daar voor heel het Jodendom en het leven onder de wet. De voorhuid werd gebruikt ter aanduiding van de heidenen. Het antwoord op de vraag in vers 1 is:

Vele in alle manier; want dit is wel het eerste, dat hun de Woorden Gods zijn toebetrouwd. (Romeinen 3 : 2)

Paulus zegt dat er op veel verschillende manieren voordeel van de Jood of het nut van de besnijdenis is. Dat voordeel komt altijd voort uit de hoofdzaak (het eerste), dat hun de Woorden Gods zijn toebetrouwd. Aan hun is ook het Woord (enkelvoud) Gods als geheel toevertrouwd. Hier wordt gesproken over de Woorden die God in de loop der tijd veelmaal en op velerlei wijze gesproken heeft tot de vaders. (Hebreeën 1 : 1) Zodra het volk Israël er was, heeft God nog uitsluitend gesproken tot Israël. God heeft Zijn Woorden aan Israël bekendgemaakt. Zelfs als God rechtstreeks tot heidenen gesproken heeft, dan zijn die woorden vervolgens aan Israël gegeven. God sprak bijvoorbeeld tot Nebukadnezar en tot Kores in het boek Daniël. Die Woorden, voor zover wij ze hebben, zijn aan Israël toevertrouwd. Die Woorden zijn via Israëlitische dan wel de Joodse traditie (overlevering) bij ons terechtgekomen. Israël is niet het uitverkoren volk, opdat het in de hemel zou komen, want daar komt het volk niet. Het is ook niet uitverkoren, opdat het eeuwig leven zou ontvangen. Er zijn erg veel Israëlieten, die geen eeuwig leven ontvangen vanwege hun ongeloof. Zij zijn ook niet uitverkoren, opdat zij tot geloof zouden komen, zoals de Calvinistische uitverkiezingsleer zegt. De Joden komen tot op heden niet tot geloof. De Bijbel leert, dat het volk is uitverkoren om een koninklijk priesterlijk volk te zijn Hem ten eigendom. (Exodus 19 : 5, 6) De strekking is, dat zij het Woord van God zouden ontvangen, bewaren en prediken. Paulus zei in hoofdstuk 2, dat de Jood rust op de wet en roemt op God enzovoorts (Romeinen 2 : 17-20)

Priesters zouden het Woord van God bekendmaken. Dat is heel wat anders dan af en toe een ritueel offer brengen. De priesters woonden verspreid onder Israël. Wanneer men vragen had, kon men naar de priester die in de buurt woonde gaan. Het volk Israël zou het Evangelie prediken aan de overige volkeren. In de toekomst zullen zij dat ook weer doen. Aan Israël zijn de woorden Gods toebetrouwd. Er is echter een probleem.

Want wat is het, al zijn sommigen ongelovig geweest? Zal hun ongelovigheid het geloof van God te niet doen? (Romeinen 3 : 3)

Impliciet wordt hier vastgesteld dat sommigen uit het Joodse volk ongelovig zijn geweest. Het sanhedrin vertegenwoordigde het hele Joodse volk. Als het sanhedrin spreekt, spreekt officieel het Joodse volk. Of de meerderheid van het Joodse volk het daar mee eens was, heeft er niets mee te maken. Het gaat om een juridische zaak. Wanneer de regering spreekt, spreekt officieel het hele volk. Door het woord "sommigen" wordt de indruk gewekt, dat slechts een minderheid van de Joden ongelovig was. Niettemin was officieel

het hele volk ongelovig. In de eerste jaren waren er vele duizenden gelovigen in Jeruzalem. Dat was waarschijnlijk een meerderheid. God rekent echter niet democratisch. Wat telt is de overheid die dat volk vertegenwoordigt. Wanneer de overheid "nee" zegt, is het Joodse volk ongelovig. Dat gebeurde vaak in de Evangelieën en in het boek Handelingen. Hoe vaak zei het sanhedrin onder leiding van de hogepriester "nee" tegen de Here Jezus en daarmee tegen het Evangelie en tegen degenen die het Evangelie verkondigden? De Joodse leidslieden in Rome zeiden ook "nee" tegen het Evangelie. (Handelingen 28 : 23-25) Agrippa, de koning der Joden, zei ook "nee". (Handelingen 26 : 28) De Herodesen, naar Herodes, die ook koning der Joden heette, zeiden allemaal nee tegen het Evangelie. Hun is officieel het Evangelie gepredikt en zij hebben het niet aangenomen. Het wachten is op het moment dat het Joodse volk officieel "ja" zal zeggen.

Het is duidelijk dat het Joodse volk als volk officieel ongelovig is. God heeft Zijn Woord aan dat volk gegeven. God heeft Zijn Woorden aan hen toevertrouwd. Via Zijn Woord zou het Koninkrijk van de Messias op aarde gevestigd worden over alle volkeren. Via geloof in dat Woord zou men zalig worden. Wanneer het volk aan wie het Woord van God is toevertrouwd ongelovig is, valt te vrezen dat niemand er ooit van hoort. Op die manier staat het werk van God stil. Gods beloften worden dan niet vervuld, omdat het Joodse volk ongelovig is. In onze dagen leert men dat het Joodse volk ongelovig was en dat daarom het werk van God stil staat. De bekende variant op de leer is, dat voor dat doel de kerk in de plaats van Israël is gekomen. Dat is niet geheel onjuist, maar dikwijls worden daar de verkeerde conclusies aan verbonden. We volgen nu niet de theologische lijn, maar de Bijbelse lijn.

De eerste vraag was: Hoe moet het verder nu sommigen ongelovig zijn geweest? De volgende vraag is: Zal hun ongelovigheid het geloof van God tenietdoen? Om de zin beter te begrijpen kan het geloof van God vervangen worden door de trouw van God en ongelovigheid door ontrouw. De zin wordt dan als volgt: Zal hun ontrouw de trouw van God tenietdoen? Israël was ontrouw aan het Woord van God. De vraag is of dit betekent dat God ook ontrouw is aan Zijn Woord. Het idee is dat God Zijn werk via Israël zou doen. Maar Israël wilde niet, dus wordt het werk van God niet gedaan. Als Gods beloften niet vervuld worden, is God dan ook ontrouw en onrechtvaardig? Als Israël onrechtvaardig is, wordt God dan ook onrechtvaardig? Zou God niet doen wat Hij beloofd heeft? Onrecht is dat je je niet aan de afspraak houdt.

De uitdrukking "de trouw van God" corrigeert onze opvatting over het begrip geloof. Is God religieus? Nee, dat is onmogelijk. Is God gelovig? Ja, wis en waarachtig wel. Wat betekent dat? Dat Hij gelooft dat Hij bestaat? Geloof is dat men zich houdt aan het Woord. In dit geval van het geloof van God gaat het erom dat God trouw is aan Zijn eigen Woord. Dit staat tegenover het feit dat sommigen uit de Joden ontrouw zijn aan Gods Woord. God is trouw aan Zijn Woord en Hij doet wat Hij beloofd heeft! Het werk wat God in deze tegenwoordige tijd doet, vloeit voort uit de beloften die Hij in het Oude Testament gedaan heeft.

Het ongeloof van Israël staat hier al vast. Dat betekent dat er een eind is gekomen aan de oudtestamentische periode. Dat betekent ook dat er een begin gemaakt wordt aan een nieuwe periode, waarin God Zijn werk buiten de Joden om doet. Het werk van God gaat of via de Joden of via de heidenen. Meer mogelijkheden zijn er niet, volgens hoofdstuk 1 en 2 van Romeinen. God doet Zijn werk nu via een ander volk. Dat is in de praktijk de Gemeente. Zo gezien is het waar dat de Gemeente de plaats van het Joodse volk inneemt. Die plaats is de plaats van het koninklijk, priesterlijk volk. (1 Petrus 2 : 9) Het is de bedoeling dat in onze dagen een volk uit de heidenen (Handelingen 15 : 14) dit Woord ontvangt, gelooft, bewaart en predikt. Het Woord is niet alleen tot de Gemeente gesproken, maar het is de Gemeente ook toevertrouwd. Wij zouden het Woord beheren. Wij waren Lo-Ammi, maar wij zijn Ammi geworden. (Romeinen 9 : 25) Zal hun ontrouw de trouw van God te niet doen? Het antwoord staat in vers 4.

Dat zij verre. Doch God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig; gelijk als geschreven is: Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in Uw woorden, en overwint, wanneer Gij oordeelt. (Romeinen 3 : 4)

God vervult Zijn beloften wel. Wat heeft God dan beloofd? Een Messiaans koninkrijk, de uitstorting van de Heilige Geest, de oprichting van het Nieuwe Verbond, de verschijning van de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek en het tot stand brengen van een nieuwe schepping. Petrus spreekt over deze beloften in Handelingen 2 : 39: "Want u komt de belofte toe, ..., en allen, die daar verre zijn." Paulus zegt van deze zelfde belofte in Handelingen 13 : 32: "God heeft het beloofd aan onze vaders, maar Hij heeft de belofte vervuld aan ons, hun kinderen, als Hij Jezus verwekt heeft." De oudtestamentische beloften zijn als een geheel vervuld en gerealiseerd in de opstanding van Christus. Het gaat weliswaar om een verborgen koninkrijk en om een troon die niet op aarde staat, maar uitsluitend in de hemel. De gelovigen zijn ook in Christus verborgen bij God. (Kolossenzen 3 : 3) Deze dingen worden echter niet in Romeinen genoemd.

In Romeinen staat dat, wat God in onze dagen doet, de vervulling is van wat Hij beloofd heeft. Pas in hoofdstuk 9-11 legt de apostel de kwestie Israël of de Gemeente uit. Het gaat hier in Romeinen 3 om de rechtvaardigheid van God. Gods rechtvaardigheid houdt rechtstreeks verband met Gods trouw en met Zijn geloof. Wanneer God ontrouw is, is Hij ook onrechtvaardig. Hier wordt gezegd dat de mens onrechtvaardig is, maar God rechtvaardig. God houdt Zich aan het recht. Het recht is recht, omdat het opgeschreven is. Wat niet zwart op wit staat, is niet geldig. God gaf onder het Oude Verbond Zijn wet via Mozes. Die wet werd gegraveerd in stenen tafelen, waarmee de wet onveranderlijk was. Iedereen kan dat nakijken. (Exodus 32 : 16; 34 : 28)

De uitspraak "God is waarachtig, maar alle mens leugenachtig" komt uit het Oude Testament. (Psalm 116 : 10, 11). God is waarachtig komt overeen met God is gelovig (trouw). God houdt Zich aan Zijn Woord en Zijn Woord is de Waarheid. (Johannes 17 : 17) Alle mens is leugenachtig en houdt Zich niet aan de Waarheid. De mens komt terecht bij

de leugen, waarvan de duivel de vader is. De duivel is niet in de Waarheid staande gebleven. (Johannes 8 : 44) De mensen houden de Waarheid in ongerechtigheid ten onder. (Romeinen 1 : 18)

Het tweede gedeelte van Romeinen 3 : 4: "Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in Uwe woorden, en overwint, wanneer Gij oordeelt", komt uit Psalm 51 : 6. Psalm 51 is een omstreden psalm. Men erkent en herkent niet altijd dat de woorden in die psalm de woorden van de Here Jezus zijn. Er staat letterlijk in Psalm 51 : 6: "Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, *en* rein zijt in Uw richten". De psalmist zegt: "Tegen U, U alleen heb ik gezondigd." Wie spreekt er dan? Dat is de Zoon van David. Petrus legt aan de hand van een andere psalm uit, dat David een profeet was, die over Christus en Zijn opstanding sprak (Handelingen 2 : 25-32) Welk mens heeft er alleen gezondigd tegenover God en tegenover niemand anders? "God heeft Die Mens Die geen zonde gekend heeft voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem". (2 Korinthe 5 : 21)

In Psalm 51 belijdt de Zoon des Mensen de zonde(n) van heel de mensheid. De Zoon van Adam (des Mensen) is de Losser van heel de mensheid. Hij kwam om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. (Lukas 19 : 10) Hij was naar wettische (Joodse) begrippen de Goël (losser, bloedwreker). De goël is het hoofd van de familie. Hij heeft het recht (niet de plicht) om de schuld van de familie te betalen. De Here Jezus werd hier op aarde echt mens, opdat Hij als Hoofd van de menselijke familie de mensheid zou (ver)lossen. Jezus werd de erfgenaam van Adam. Het was rechtvaardig dat Hij onze zonden beleed. God is rechtvaardig en rein in Zijn richten. (Psalm 51 : 6) God sprak recht en Hij verklaarde dat u en ik vrij zijn van elke zondeschuld. Naar de mens gesproken kan dat niet en is dat onrechtvaardig. Wij hebben schuld. God de Rechter had ons moeten veroordelen, maar Hij heeft ons vrijgesproken. God spreekt ons vrij op rechtvaardige gronden. Die grond is, dat onze Goël (ons familiehoofd) de losprijs (de schulden) heeft betaald. Hij nam onze schuld op Zich en beleed onze schuld. Waarom belijdt Hij Die geen zonden had niettemin zonden? Het antwoord is: Hij belijdt onze zonden, opdat God u en mij op rechtvaardige grond zou kunnen vrijspreken. Psalm 51 zouden we los moeten maken van de persoon van David. We zouden moeten begrijpen dat het woorden zijn van de Here Jezus.

In Romeinen 3 : 4 wordt vastgesteld dat God Zich aan Zijn Woord houdt. Het rechtvaardig oordeel van God houdt in dat u en ik zonder zonden zijn, omdat onze schuld is betaald. In Romeinen 3 : 31 staat: "Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet". Het gerechtvaardigd worden door geloof is niet in strijd met de wet, maar het is juist de vervulling van de wet. In overeenstemming met de wet hebben onze zonden van Godswege rechtvaardige vergelding ontvangen. (Hebreeën 2 : 2) Wij hebben die zonden niet persoonlijk gedragen, maar het Hoofd van de familie heeft de zonden gedragen. Dat was in de wet geregeld.

God is rechtvaardig! Dat komt niet tot uitdrukking in het projecteren van Zijn rechtvaardigheid in heel de wereld en het uitbannen van het onrecht in heel de wereld. Gods rechtvaardigheid komt in het tegenovergestelde tot uitdrukking. De wereld is vol met onrechtvaardige mensen en God doet daar niets aan om de eenvoudige reden, dat die onrechtvaardige mensen van Godswege zijn vrijgesproken. Die mensen zijn wel dood en God wil daar niets mee te maken hebben. Eén stierf voor allen en dus zijn allen gestorven. (2 Korinthe 5 : 15) God kan de wereld niet meer oordelen, want dat heeft Hij al gedaan. Het enige wat Hij zou kunnen oordelen, zijn niet de werken (de onrechtvaardigheid van de mensheid), maar het ongeloof van de mensheid.

De grond waarop wij kinderen Gods geworden zijn en zijn toegevoegd aan de Gemeente, is ons geloof. Dat is nadat eerst onze zonden zijn weggedaan. Strikt genomen zijn de zonden van de hele wereld weggedaan. Sindsdien zijn wij tot geloof gekomen en in een nieuwe relatie met God gekomen. Dat is wedergeboorte. Die ene Die voor alleen stierf, leeft niet voor allen, maar alleen voor degenen die geloven. Dat is het Evangelie.

Indien nu onze ongerechtigheid Gods gerechtigheid bevestigt, wat zullen wij zeggen? Is God onrechtvaardig, als Hij toorn over ons brengt? (Ik spreek naar den mens.) (Romeinen 3 : 5)

Hier wordt naar voren gebracht, dat de onrechtvaardigheid van de natuurlijke mens de rechtvaardigheid van God des te beter doet uitkomen. Veel mensen hebben problemen met dit soort redeneringen. Niettemin leert de Bijbel dit. Hoe meer de onrechtvaardigheid van de mens blijkt, hoe meer de rechtvaardigheid van God blijkt. Hoe minder de mens zich aan het Woord van God houdt, hoe meer blijkt dat God er Zich wel aan houdt. De wet was er opdat de zonde zou toenemen (Romeinen 5 : 20) en de zondenatuur zou gedemonstreerd worden, want door de wet is kennis der zonde. (Romeinen 3 : 20) Paulus vraagt of dat niet erg is voor de mens. Nee, zegt hij, want waar de zonde meerder wordt, wordt de genade van God veel meer overvloedig. (Romeinen 5 : 20) Het contrast wordt alleen maar duidelijker. Gods rechtvaardigheid, liefde en barmhartigheid komt dan duidelijker tot uitdrukking.

Naar de mens zouden we kunnen zeggen dat God dan ook geen toorn over de mens hoeft te brengen. De mens doet immers Gods rechtvaardigheid beter uitkomen! Paulus spreekt het niet tegen. Hij zegt wel dat dit een menselijke redenering is. Strikt genomen komt het oordeel Gods alleen over het ongeloof van de mens. Het is de bedoeling dat de mens tot geloof komt in de Here Jezus Christus, opdat het tegenwoordige werk van God in die mens gestalte zou krijgen. Men zou de rechtvaardigheid en de genade Gods niet misbruiken om in zonde te kunnen leven. Dat kan wel. Paulus leert dat echter niet.

De vraag is hier: Is God onrechtvaardig als Hij toorn over ons brengt? Het gaat over de toorn uit Romeinen 1 : 18. God is niet onrechtvaardig.

Dat zij verre; anderszins hoe zal God de wereld oordelen? (Romeinen 3 : 6)

Als God nu onrechtvaardig is, hoe kan Hij dan in de toekomst de wereld oordelen? Een onrechtvaardige rechter is in de praktijk een onmogelijkheid.

*Want indien de waarheid Gods door mijn leugen overvloediger is geworden, tot Zijn heerlijkheid, wat word ik ook nog als een zondaar geoordeeld?
(Romeinen 3 : 7)*

"Overvloedig geworden" wil zeggen dat de waarheid beter uitkomt vanwege het contrast. Onze leugen is tot heerlijkheid van God. Waarom zou ik dan nog geoordeeld moeten worden? Paulus zegt weer dat dit niet de juiste redenering is. Het klopt wel, maar de redenering gaat de verkeerde kant op.

En zeggen wij niet liever (gelijk wij gelasterd worden, en gelijk sommigen zeggen, dat wij zeggen): Laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit kome? Welker verdoemenis rechtvaardig is. (Romeinen 3 : 8)

Gelovigen worden ook gelasterd, omdat zij leren dat God al hun zonden heeft weggedaan. Dat staat vast. Sommigen die slecht voorgelicht zijn, noemen dat alverzoening, omdat zij de term niet kennen en verkeerd toepassen. Wij leren geen alverzoening. Wij leren dat God onze zonden aan het kruis van Golgotha gedragen heeft. Niet alleen de onze, maar ook die van de gehele wereld. Johannes de Doper zei: Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt. (Johannes 1 : 29) Paulus zegt: Eén is voor allen gestorven. Daarna zei hij niet: opdat degenen die leven in zonde zouden leven, maar opdat degenen die leven niet meer zichzelf zouden leven, maar Christus (2 Korinthe 5 : 15) Dit is dezelfde gedachtegang als in Romeinen 3. God heeft de zonde van de wereld veroordeeld. God heeft de wereld losgelaten, omdat de wereld de Waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt. Dat is één kant. De andere kant is, dat God Zich niet met doden bezighoudt (allen zijn immers gestorven, omdat Eén voor allen stierf).

Wat in Romeinen 3 : 1-8 fundamenteel uiteengezet is, wordt in de rest van het hoofdstuk uitgebreider uiteengezet. Het gaat om de onrechtvaardigheid van de mens in vers 9-20 tegenover de rechtvaardigheid van God in vers 21-31.

*Wat dan? Zijn wij uitnemender? Ganselijk niet; want wij hebben te voren beschuldigd beiden Joden en Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn;
(Romeinen 3 : 9)*

Zijn de Joden uitnemender dan de heidenen? Joden en heidenen (Grieken) zijn beiden onder de macht, oftewel de heerschappij, van de zonde. Dat is tevoren (in hoofdstuk 1 en 2) beschreven.

Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één;
(Romeinen 3 : 10)

Deze schriftplaats uit het Oude Testament onderbouwt het feit dat de mens onrechtvaardig is. We vinden dit o.a. in Prediker 7 : 20: "Voorwaar, er is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet, en niet zondigt". Er is niemand onder de Joden en niemand onder de heidenen rechtvaardig.

Er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt.
(Romeinen 3 : 11)

In vers 10 en 11 staat eigenlijk 3 x hetzelfde. Iemand die rechtvaardig is, is verstandig. Iemand die rechtvaardig en verstandig is, zoekt God. In vers 10 en 11 ging het om niemand. In het volgende vers gaat het om allen.

Allen zijn zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden; er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot één toe. (Romeinen 3 : 12)

Zonde is afwijking van het doel. De schepping zou de Schepper dienen en eren. (Romeinen 1 : 25) Waar de mensheid onder de heerschappij van de zonde is, is de mensheid in haar geheel afgeweken en onnut geworden. Niemand kan God dienen en niemand doet dus goed. Goed doen, is God verheerlijken en danken. (Romeinen 1 : 21) Er is echter niemand die dat doet. Dit staat o.a. in Psalm 14 : 3 en in Psalm 53 : 4. Deze situatie wordt beschreven vanaf vers 13.

Hun keel is een geopend graf; met hun tongen plegen zij bedrog; slangenvenijn is onder hun lippen. (Romeinen 3 : 13)

Hier staat 4 x hetzelfde. Hun keel, hun tongen, hun lippen, en hun mond (Romeinen 3 : 14) zijn de organen die de mens nodig heeft om te spreken. Om iets te doen, gebruikt de mens het meest zijn mond. De mond is het lichaamsdeel waardoor hetgeen in het hart (het inwendige) van de mens aanwezig is, naar buiten komt. De woorden die de natuurlijke mens spreekt, bestaan uit bedrog en slangenvenijn (= gif). Hier staat de leugen tegenover de Waarheid. Slangenvenijn verwijst naar Genesis 3 (de slang in de hof). De slang sprak via de leugen het Woord van God tegen. Sindsdien heet de duivel de vader der leugen. (Johannes 8 : 44)

Welker mond vol is van vervloeking en bitterheid; (Romeinen 3 : 14)

Vervloeking leidt tot de dood in plaats van tot leven. Dit geldt ook voor het gif, het bedrog en de leugen van de satan. De leugen was dat men zou leven door te eten van de boom der kennis des goeds en des kwaads. De waarheid is dat men eraan dood gaat.

Bitterheid is ook de dood. Als water bitter is, wil dat zeggen dat het water ondrinkbaar, namelijk giftig is.

Hun voeten zijn snel om bloed te vergieten; (Romeinen 3 : 15)

De voeten spreken van de wandel van de mens. Bloed wat vergoten wordt, is de werking van de dood.

Vernieling en ellendigheid is in hun wegen; (Romeinen 3 : 16)

De wegen van de mens (waar de voeten gaan) spreken over de wandel van de mens.

En den weg des vredes hebben zij niet gekend. (Romeinen 3 : 17)

In deze verzen worden de boom der kennis des goeds en des kwaads en de boom des levens geïmpliceerd. De boom van kennis des goeds en des kwaads stelt religie en wet voor. Die boom is ook een type van het Oude Verbond, dat een bediening des doods is. (2 Korinthe 3 : 7) De boom des levens is een beeld van het Nieuwe Verbond. Het Nieuwe Verbond kenmerkt zich door vrede en genade. Religie wordt gekenmerkt door strijd. Dat weten alle ongelovigen. Zij zeggen: Was er maar geen religie, dan hadden we minder oorlogen. De Bijbel leert ook dat strijd kenmerkend is voor religie. Vrede is kenmerkend voor geloof. (Romeinen 5 : 1) Het Nieuwe Verbond heet in de theologie meestal het verbond der genade, maar in de Bijbel heet het primair het verbond des vredes. (Numeri 25 : 12 ; Ezechiël 34 : 25) De Bijbel spreekt over Mijn verbond des vredes in Numeri en over een eeuwig verbond in Ezechiël. In Efeze 4 : 3 heet het Nieuwe Verbond de band des vredes. In Efeze 2 wordt uitgelegd dat Christus onze vrede is. De religieuze joden, onder wet levend, begroeten elkaar met het woord sjaloom. Zij wensen elkaar vrede toe. In werkelijkheid wensen zij elkaar het Nieuwe Verbond toe.

De wereld onder aanvoering van de Joden heeft de weg des vredes niet gekend. Ook waar zij zeggen: "Er is vrede, dan is er geen vrede." (1 Thessalonicenzen 5 : 3) Men probeert al tientallen jaren te komen tot vrede voor de Joodse staat en het lukt niet. Als men er wel toe komt, dan is van toepassing wat het oude en nieuwe testament reeds zeiden: "Er is vrede, en zonder gevaar, dan zal een haastig verderf hun overkomen". (Jeremia 6 :14, Ezechiël 13 : 10, 1 Thessalonicenzen 5 : 3)

Er is geen vreze Gods voor hun ogen. (Romeinen 3 : 18)

Vreze Gods betekent in de praktijk onderwerping aan God. Men onderwerpt zich aan dat wat men vreest. "De vrouw zie, dat zij de man vreze". (Efeze 5 : 33) De vrouw zou onderdanig zijn aan de man, of iets zwakker gezegd: zij zou rekening houden met haar man. Men verzint en filosofeert van alles, maar het brengt alleen strijd met zich mee. Men zou zich aan Gods plan en Woord onderwerpen. Wanneer men Hem vreest, heeft men

vrede. Er stond immers in Romeinen 5 : 1: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God". Niet bij andere mensen, maar wel bij God.

Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij. (Romeinen 3 : 19)

Romeinen 3 : 9 sprak over "onder de zonde zijn". Dat werd toegepast op Joden en Grieken (heidenen). De uitdrukking "onder de wet zijn" wordt alleen toegepast op de Joden. In beide gevallen gaat het over de heerschappij van de zonde of de wet. Men is onderdanig aan de zonde, die men dient, of men is onderdanig aan de wet. Beide dingen worden in Romeinen 6 en 7 uiteengezet.

De wet heeft niet tot doel de mens te verbeteren. Dat lijkt alleen maar zo. De wet zegt: Doe dit en doe dat. De mens denkt dat hij er beter van wordt door zich daaraan in zijn leven te houden. God echter heeft de wet gegeven om te demonstreren dat dat niet werkt. De mens is nu eenmaal onverbeterlijk. Hoe weten we dat? Door de wet. De mens wil de wet wel houden, maar kan het niet. De mens kan met zijn gemoed instemmen met de wet Gods, maar in de praktijk weet de mens er geen raad mee. Deze inwendige strijd wordt in Romeinen 7 : 13-26 uitgelegd. De mens kan de wet niet houden. Waar men (Joden en religieuzen) onder de wet leeft, daar gaat men er vanuit dat de mens in wezen goed is. Dat zegt o.a. de Joodse traditie. Men zou echter moeten concluderen dat de mens niet goed is, want de mens wordt niet verbeterd. Voor gelovigen is dat helemaal duidelijk. Wat heeft de wet de Joden gebracht? Zij roemden op de wet, maar zij werden ongelovig. De wet stond hen in de weg om tot geloof in Jezus Christus te komen.

Wie onder de wet leeft, gelooft niet dat hij wederom geboren moet worden. Dat was al zo bij Nicodémus. (Johannes 3 : 4) Wie in wezen goed is, hoeft dat toch alleen maar te ontwikkelen? Het punt is, dat er niets goeds is en daarom moet de mens wederom geboren worden. Het oude moet weggedaan en het nieuwe aangedaan worden. Daarom komen religieuze mensen in het algemeen niet tot geloof. Het motto is: Het is een christelijk werk een heiden te bekeren. Het is een heidens werk om een christen (een religieuze) te bekeren. Dit werd aan het Joodse volk gedemonstreerd. De wet spreekt dus, opdat alle mond gestopt worde. Men moet erkennen dat de mens een zondaar is. Men kan dus niets tegen de wet inbrengen. De hele wereld, inclusief de Joden, is voor God verdoemelijk.

Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde. (Romeinen 3 : 20)

Door de wet is geen rechtvaardiging, maar kennis der zonde (van de zondige natuur). De wet doet het heersende principe in de natuurlijke mens kennen. De vraag: Waaruit kennen wij onze ellende, werd beantwoord met: Door de wet Gods. Het kennen van onze ellende

heeft geen zin. We zouden onze Heer en de kracht van Zijn opstanding kennen. Dit zei Paulus die vroeger een farizeeër was. (Filippenzen 3 : 5-10) Door de wet komt de mens, in het gunstigste geval, tot de ontdekking dat hij niet deugt. Meestal komt hij zover niet, omdat hij onder de wet als farizeeër leeft. Een farizeeër is in het Nederlands een huichelaar.

De onrechtvaardigheid van de mens wordt in de eerste plaats door de wet gedemonstreerd. Hierover gingen de verzen 9-20. Het volgende vers begint met: Maar ... De verzen 21-31 spreken over de rechtvaardigheid van God. Het is een dubbele tegenstelling. De onrechtvaardigheid tegenover de rechtvaardigheid en de mens tegenover God.

Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: (Romeinen 3 : 21)

Nu betekent "na". De gemengde uitspraak is nou (met een a erin). Het betekent na alles wat vooraf ging. Nu (inmiddels) is de rechtvaardigheid van God geopenbaard zonder de wet. Wanneer? Sinds de dood en opstanding van Christus. Dit verschijnsel vinden we in het Nieuwe Testament meerdere malen. Er wordt dan eerst gesproken over de situatie van de wereld in het algemeen en van de Joden onder de wet in oudtestamentische tijd. (Handelingen 17 : 30) Nu is door de opstanding van de Here Jezus Christus, Die Mens aangesteld Die over de hele aardbodem zou heersen en de aarde zou oordelen. (Handelingen 17 : 31) Nu is de laatste en definitieve Adam verschenen. (1 Korinthe 15 : 45) Door de dood en opstanding van Christus worden dingen geopenbaard. Zoals in bijvoorbeeld Hebrëeën 9 : 15-17.

In Romeinen 1 : 2 hebben we gelezen dat het Evangelie te voren beloofd was, maar NU wordt het gepredikt. Het is kracht Gods tot zaligheid, omdat het de openbaring van de rechtvaardigheid Gods is. (Romeinen 1 : 16, 17) In Romeinen 3 : 21 zijn we bij Romeinen 1 : 17. Het Evangelie predikt primair de rechtvaardigheid van God. Die rechtvaardigheid is NU geopenbaard geworden zonder de wet (de wet wordt gemist, het is buiten de wet om), hebbende getuigenis van de wet en de profeten. De wet en profeten vormen samen het Oude Testament. Het Oude Testament getuigt van het aanbreken van het Nieuwe Verbond en van de dood en opstanding van Christus. Het Oude Testament kondigt op voorhand de rechtvaardigheid van God aan. Inmiddels is die rechtvaardigheid vervuld. Nu is de rechtvaardigheid van God geopenbaard geworden. Dat betekent dat die rechtvaardigheid in het verleden verborgen was. De wet en de profeten zijn een aanleiding tot een betere hoop (Hebrëeën 7 : 19) en een schaduw van toekomstige goederen. (Kolossenzen 2 : 17)

Namelijk de rechtvaardigheid Gods (is geopenbaard geworden) door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. (Romeinen 3 : 22)

De uitdrukking "het geloof ván Jezus Christus" kunnen we naast "het geloof van God" uit vers 3 leggen. Het gaat om het feit dat God Zich aan Zijn Woord houdt. Degene over Wie het Evangelie spreekt, namelijk de Here Jezus Christus, hield en houdt Zich nog steeds aan het Woord van God. Het belangrijkste kenmerk van Jezus Christus is, dat Hij Zich houdt aan het Woord van God in wat Hij spreekt en in Zijn handel en wandel. Daarom noemt Johannes Hem het Woord des Levens. (1 Johannes 1 : 1) Paulus zegt in 2 Korinthe 1 : 20: "Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen." Paulus had ook kunnen zeggen dat Christus het Woord Gods is.

In Romeinen 3 : 3 staat dat God gelovig is. Romeinen 3 : 22 spreekt over het geloof (de trouw) VAN Jezus Christus. Dit staat alleen in de Statenvertaling. In andere vertalingen staat het "geloof in Jezus Christus". Men begrijpt de uitdrukking "geloof van Jezus Christus" niet. Het gaat niet om religie, maar om trouw. De Bijbel maakt niet alleen melding van de trouw van Jezus Christus, maar ook van de gehoorzaamheid van Jezus Christus. (Romeinen 5 : 19) De Here Jezus heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft. (Hebreeën 5 : 8) Gehoorzaamheid is hetzelfde als trouw. Het is de neiging om te horen naar het Woord. De trouw van Jezus Christus wordt genoemd in Hebreeën 3 : 2. Hij is trouw aan Degene Die Hem gesteld heeft als Hogepriester van het Nieuwe Verbond. Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven. (1 Johannes 1 : 9) Wij leven onder het Nieuwe Verbond uit Zijn trouw.

De uitdrukking "geloof VAN Jezus Christus" vinden we ook in Romeinen 3 : 26, Galaten 2 : 16 (2 x), Galaten 2 : 20, Efeze 3 : 12 (*het is niet "aan Hem", maar "van Hem", zoals het in de King James Version wel staat*) en Filippenzen 3 : 9. Efeze 3 : 12 is de samenvatting van de Hebreeën brief. De gelovigen zouden met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade door de gehoorzaamheid van Christus. (Hebreeën 4 : 16)

Het geloof (de trouw) van Jezus Christus is de bron van onze zaligheid. Door ons geloof krijgen we deel aan Zijn zaligheid. Er zou geen zaligheid zijn zonder het geloof ván Jezus Christus. Wanneer Hij niet Zijn weg gegaan was, in onderwerping aan de wil van Zijn hemelse Vader, zou er geen zaligheid zijn. Dan waren onze zonden niet weggedaan. Dan was er geen nieuwe schepping, geen eeuwig leven en geen Nieuw Verbond. Indien Christus niet is opgewekt, zijn wij nog in onze zonden. (1 Korinthe 15 : 17) Diezelfde gedachte wordt niet alleen vastgelegd in de woorden "geloof van Jezus Christus", maar ook in de woorden "uit het geloof". Uit betekent "op grond van". De uitdrukking in Romeinen 5 : 1: Wij dan, gerechtvaardigd zijnde "uit het geloof" betekent dat wij gerechtvaardigd zijn uit het geloof van Jezus Christus. De uitdrukking staat al in Romeinen 1 : 17, namelijk "uit geloof tot geloof". Op grond van (uit) het geloof van Jezus Christus en tot het geloof van een ieder die gelooft. Uit geloof is de bron en tot geloof is de bestemming.

In Romeinen 3 : 22 staat niet "uit" maar "door" het geloof van Jezus Christus, tot allen en over allen die geloven. Deze formulering is uitgebreider dan in Romeinen 1 : 17. "Allen"

spreekt over al de onrechtvaardige mensen, want er is geen onderscheid. Al die onrechtvaardige mensen worden om niet gerechtvaardigd, uit Gods genade (dat is de bron). Het gaat er niet om, dat wij gerechtvaardigd worden door het geloof. Het gaat er in de eerste plaats om, dat wanneer zondaren door Gods genade gerechtvaardigd (vrijgesproken) worden, de Rechter rechtvaardig is. Onze zonden hebben rechtvaardige vergelding ontvangen in de Here Jezus Christus. 1 Johannes 1 : 9 zegt daarom, dat Hij getrouw en rechtvaardig is om ons de zonden te vergeven.

Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;
(Romeinen 3 : 23)

Allen (Joden en Grieken uit Romeinen 3 : 9) hebben gezondigd, want er is geen onderscheid. "Derven" wil zeggen, dat men niet erft.

En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; (Romeinen 3 : 24)

Van nature kent de mens de rechtvaardigheid van God niet. De gelovige heeft slechts weet van de rechtvaardigheid van God. Gods rechtvaardigheid komt tot uitdrukking in Zijn Woord. God rekent de zonde van de zondaren niet toe. Dat is niet in strijd met de wet. God is niet onrechtvaardig als Hij de zonden niet toerekent. God heeft de zonden toegerekend aan de wettige vertegenwoordiger van heel de mensheid. Jezus Christus vertegenwoordigt op Bijbelse grond als Zoon des Mensen de mensheid bij God. De vergeving van de zondaar berust in het volbrachte werk van Jezus Christus, dat in overeenstemming met de rechtvaardigheid Gods tot stand kwam.

Het verzoeningswerk van de Here Jezus Christus komt voort uit Zijn trouw, uit Zijn gehoorzaamheid, uit Zijn onderwerping aan het Woord van God. Het volbrachte werk komt voort uit Zijn geloof. Zo spreekt God een ieder vrij, die zich aan Zijn Woord, het Evangelie, onderwerpt.

Men wordt zonder er iets voor te hoeven doen gerechtvaardigd op grond ván (uit) Zijn genade. Er had ook kunnen staan: uit Zijn geloof. Het is niet uit werken, maar uit de genade van God. Door de verlossing die ín Christus is. De verlossing is niet uit of door Jezus Christus. Buiten Christus is er geen verlossing. Er is alleen verlossing IN Hem. Voor zover wij in Christus zijn, hebben wij deel aan de verlossing die in Christus Jezus is. In Efeze 1 : 3 staat dat wij gezegend zijn met elke geestelijke zegening in de hemel in Christus. In Christus is er Leven. Door of uit zijn veel zwakkere termen. Petrus zegt in Handelingen 4 : 12, "... er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden." Wie in Hem is, wie deel heeft aan Zijn opstandingsleven (als men wedergeboren is), heeft deel aan de verlossing die in Christus Jezus is. Wij worden verlost door onze identificatie met Christus, doordat wij één

met Hem zijn. De Bijbelse term is, dat wij verlost worden doordat wij in Christus zijn. "In" betekent "met Hem verbonden".

Hoe kan men vrijgesproken worden in Christus Jezus? Dat kan, omdat Christus Jezus de straf der zonde gedragen heeft. In de praktijk betekent dat, dat wanneer een zondaar sterft, de balans op nul staat. Bij nul is alles afgelopen; het is nihil. Dat betekent dat de mens sterft en verdwijnt. Een mens is niet behouden, omdat de Here Jezus Christus zijn zonden gedragen heeft. Alleen de schulden zijn dan betaald. De behoudenis (zaligheid) ligt niet vast in de kruisiging van de Here Jezus Die de zonden der wereld droeg, maar in de opstanding van Christus. Een ieder die in de Opgewekte gelooft, zal niet verderven, maar hééft eeuwig leven. Dit is de achtergrond van Johannes 3 : 16. Dit vers wordt altijd slecht begrepen. Sinds de rooms-katholieke kerk wordt men gefixeerd op de crucifix, op het kruis met daaraan een corpus, een lichaam. In het protestantisme heeft men het lichaam van het kruis afgehaald. Als je niet meer weet, dan kun je daaruit concluderen, dat het lichaam is begraven. Het kruis schijnt nog steeds het grote christelijke symbool te zijn. Het grote christelijke symbool is echter de opstanding van Christus. Dat wordt uitgedrukt in brood en beker. Brood en beker zijn een beeld van Leven. Wie geen leven heeft, is niet zalig.

Jezus zei tot Nicodémus: "Je moet wederom geboren worden." (Johannes 3 : 3). Hij zei ook tot Nicodémus: "God heeft Zijn Zoon (de Opgewekte) gegeven, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." (Johannes 3 : 16) Alle Schriftcommentatoren weten dat het Johannes-Evangelie spreekt over de Here Jezus Christus in Zijn hemelse positie aan de rechterhand Gods, als de Zoon van God en als Hogepriester naar de ordening van Melchizédék. Kortom Hij is de Mens Die deel heeft aan alles wat God beloofd heeft. Hij onderging in de eerste plaats de straf op de zonde. Hij stierf in onze plaats. De bezoldiging der zonde is de dood. (Romeinen 6 : 23) Vervolgens heeft Hij deel gekregen aan die andere beloften van God. De gelovige zou uit God geboren worden. Zijn geloof werd Hem gerekend tot gerechtigheid. (Genesis 15 : 6) De gelovige zou eeuwig leven ontvangen. De Here Jezus heeft als eerste Mens van de nieuwe schepping deel gekregen aan het nieuwe leven. Petrus sprak over het lijden dat op Christus komen zou en de heerlijkheid daarna volgende. (1 Petrus 1 : 11) Dat is de juiste volgorde. Jezus Christus stierf eenmaal voor de zonde en daarna werd Hij van Godswege opgewekt. (Romeinen 6 : 10) Op grond van geloof ontving Hij eeuwig leven. Christus is de vertegenwoordiger van heel de mensheid. Dat betekent dat deze weg vervolgens voor heel de mensheid beschikbaar is. Wie gelooft, krijgt deel aan hetzelfde Leven waaraan Christus deel kreeg. Van nature zijn we in Adam. Door geloof zijn we in Christus. Het leven van Adam is vergankelijk, zondig leven. In Christus zijn we bovendien gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel. (Efeze 1 : 3)

Hoe kan het dat wij door geloof deel hebben aan de verlossing die in Christus Jezus is?

Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods; (Romeinen 3 : 25)

God heeft Christus voorgesteld tot verzoening. Het onbepaalde lidwoord "een" staat er niet. Het Hebreeuws en Grieks kennen dat niet. God heeft Christus gesteld tot (tot staat er ook niet) verzoening. Dit woord voor verzoening is niet het normale woord voor verzoening. Het is een bijzondere vorm. Dit woord (hilasterion) komen wij in het Grieks alleen nog tegen in Hebrreeën 9 : 5: "En boven over deze *ark* waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden; van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen". Hier is "hilasterion" vertaald met verzoendeksel. In het Hebreeuws van het Oude Testament betekent het woord "kaporeth" ook verzoendeksel. Dit is afgeleid van het werkwoord "kafar", wat verzoenen betekent.

Het verzoendeksel is het deksel op de Ark des Verbonds. Verzoendeksel is een dubbele vertaling, namelijk van verzoenen en van bedekken. Bedekken wordt ook vertaald met verzoenen, maar het betekent hetzelfde. Het is een definitief wegdoen of begraven. In Psalm 32 : 1 staat: "Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is". In bekende commentaren staat dat in oudtestamentische tijden de zonden bedekt werden en dat in nieuwtestamentische tijden de zonden worden weggenomen. Dat klopt niet, want er is geen verschil. We kennen ook de Grote Verzoendag: "Jom Kippoer". Kippoer is hetzelfde als kafar (In het Hebreeuws zijn de p en de f (ph) dezelfde letter.)

In het woord verzoening (Romeinen 3 : 25) vinden wij een verwijzing naar het verzoendeksel van de Ark des Verbonds en dus naar alle inzettingen van de Grote Verzoendag. Op Grote Verzoendag werd eenmaal per jaar het bloed van stieren en bokken door de Hogepriester in het Heilige der Heiligen gebracht op het deksel van de Ark des Verbonds. (Leviticus 16 : 13,15) Hebrreeën 9 verwijst naar de Grote Verzoendag. Het ingaan van de Hogepriester is de uitbeelding van het eenmalig ingaan in het ware heiligdom, namelijk in het Nieuwe Verbond, dan wel in de hemel zelf. De Hogepriester naar de ordening van Melchizédek ging de hemel in door Zijn eigen bloed. Zijn bloed wordt gelegd op het verzoendeksel van de Ark des Verbonds, namelijk op de troon der genade. (Hebrreeën 4 : 16) Dit ingaan van de Hogepriester op Grote Verzoendag is een uitbeelding van de opstanding en hemelvaart van Christus, kortom van de verheerlijking van Christus. N.B. Christus ging niet met een emmertje bloed dat onder het kruis van Golgotha gestaan had de hemel in. Christus ging de hemel in door de kracht des onvergankelijken levens. (Hebrreeën 7 : 16) Dat is het bloed oftewel het Leven van Christus.

God heeft Christus voorgesteld tot verzoening, tot verzoendeksel. Het deksel van de Ark des Verbonds is een uitbeelding van de hemelse positie van Christus in heerlijkheid. Het deksel was gemaakt van één stuk goud. Goud betekent eeuwigheid. Uit de hoeken van het verzoendeksel waren de "cherubim der heerlijkheid" gemaakt. Die cherubim zijn een

uitbeelding van de tegenwoordige heerlijkheid van Christus in de hemel, sinds Zijn opstanding. Christus is het levende Verzoendeksel. In de Ark des Verbonds, die een uitbeelding van Christus is, bevindt zich het Woord Gods (de tien geboden, de twee stenen tafelen). De makkelijkste verklaring van heel die Ark des Verbonds is, dat het een uitbeelding van het geloof van Jezus Christus is. In Christus is het Woord Gods, Zijn geloof. Christus bevindt Zich als de Gelovige en de Verheerlijkte in het heiligdom, in de hemel onder het Nieuwe Verbond.

In die ene uitdrukking "verzoening" van Romeinen 3 : 25 staat: "God zette Christus aan Zijn rechterhand in de hemel". Door Hem is de weg naar het Nieuwe Verbond (naar de hemel) geopend, zodat wij met vrijmoedigheid zouden ingaan tot de troon der genade op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is Zijn vlees. (Hebreeën 4 : 16; 10 : 19, 20)

De verzoening is de kern van het Evangelie. In Romeinen 3 : 25 wordt verwezen naar het Oude Testament. In Johannes 3 werd ook verwezen naar het Oude Testament. "Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden". (Johannes 3 : 14) Een ieder die naar die verhoogde Slang zou opzien, zou genezen worden. Wie door een slang gebeten was, zou dan verlost worden van de dood. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe". (Johannes 3 : 16). De Zoon des mensen (Zoon van Adam), Die de mensheid vertegenwoordigt en de straf der zonde kon dragen, heet in tweede instantie de Zoon van God. God heeft Hem aangesteld. De Zoon des Mensen is verhoogd, zoals de slang in de woestijn. Wie in de Verhoogde gelooft, zal niet verderven, maar eeuwig leven hebben. N.B. De kruisiging van de Here Jezus is geen verhoging! De Bijbel leert dat de kruisiging van de Here Jezus geen verhoging was, maar een vernedering. (Filippenzen 2 : 8) De Here Jezus werd vernederd tot de dood des kruises. Daarna zou Hij verhoogd worden. Hij werd niet verhoogd aan het kruis. Hij werd verhoogd aan de rechterhand van God op de troon. Wie in de Opgewekte uit de dood gelooft, ontvangt en heeft in Hem eeuwig leven.

De verlossing is in Christus Jezus. (Romeinen 3 : 24) Hij is de Opgewekte. God heeft Hem voorgesteld tot verzoening oftewel verzoendeksel. Dat verzoendeksel bevindt zich in het Heilige de Heiligen. Dat is in de hemel onder het Nieuwe Verbond. De uitspraak in Romeinen 3 : 25 is ook geen uitspraak over de kruisiging, maar over wat daarna tot stand kwam. Dat is de opstanding en verhoging van Hem Die aan het kruis gestorven was.

"Door het geloof in Zijn bloed" betekent dus "door het geloof in Zijn leven". Wie van koninklijke bloede" is, is niet van koninklijke dood, maar heeft koninklijk leven. Wie bloed verliest, verliest niet zijn dood, maar zijn leven. Dit is niet moeilijk te begrijpen. In Johannes 6 : 55 zegt de Heer: "Mijn bloed is waarlijk drank (leven)." Christus is door Zijn eigen bloed (Hebreeën 9 : 12) ingegaan in het heiligdom. Hij ging niet in door Zijn dood, maar door Zijn leven.

Offerdieren werden geslacht bij het brandofferaltair en niet erop. Het bloed werd op de Grote Verzoendag door de Hogepriester op de grond gesprekeld. Hij ging via die route het Heilige in en daarna tot achter het voorhangsel in het Heilige der Heiligen. Na deze route werd het bloed op het deksel van de Ark des Verbonds gesprekeld. Zo ontstond er als het ware een bloedige, namelijk levende weg die leidt tot in de hemel. (Hebreeën 10 : 20)

Blik niet achterom naar het kruis. Het kruis was belangrijk, maar het is historie. Het kruis is essentieel, want daar heeft het Lam Gods de zonde der wereld weggenomen. (Johannes 1 : 29) Door het kruis wordt men niet behouden. Het gaat om de opstanding uit de dood. Toen werden de overheden en de machten in het openbaar tentoongesteld. (Kolossenzen 2 : 15). Toen heeft God in Christus over hen getriomfeerd. Toen werd leven en onverderfelijkheid aan het licht gebracht. (2 Timotheüs 1 : 10) De Bijbel gaat over Zijn lijden en sterven en opstanding. Zonder die opstanding en hemelvaart van Christus zou u nog verloren zijn. Ons geloof en onze prediking zijn dan ijdel (1 Korinthe 15 : 17-19) Door geloof krijgt u deel aan de levende Christus, omdat u uw vertrouwen in Hem stelt.

Waarom heeft God Christus Jezus tot verzoening voorgesteld? Populair gezegd: Waar was het voor nodig dat de Here Jezus leed en stierf voor onze zonden en daarna werd opgewekt en gezet aan de rechterhand van God in de hemel? Het antwoord, dat was voor onze zonden, is onvoldoende. De verzoening was wellicht nodig vanwege onze onrechtvaardigheid (zonden). Het Bijbelse antwoord is een dubbele tegenstelling. Niet onze, maar Zijn. Niet onrechtvaardig, maar rechtvaardig. God wilde onze zonden vergeven. Als de Rechter de zonden niet toerekent (vergeeft), is Hij onrechtvaardig. Vele mensen gaan uit van een God Die onrechtvaardig is. Men denkt dat alles wel goed komt, als men goed zijn best doet. God is immers een God van Liefde? Bij onze God, de Schepper van hemel en aarde, ligt dat niet zo. Zonden zouden rechtvaardige vergelding ontvangen. (Hebreeën 2 : 2) God vergeeft onze zonden, omdat er een juridische grond voor is. Die juridische grond is er in het verzoeningswerk van Jezus Christus. Christus bracht door Zijn opstanding nieuw en onvergankelijk leven tot stand.

Veel theologen denken dat de dood en opstanding van Christus onzin is. Men wil niet geloven dat God iemand uit de doden op kan wekken. Dat is dwaas. God kon de schepping maken, dus kan Hij ook herscheppen. Iets herscheppen is minder moeilijk dan iets scheppen. Men gaat er vanuit dat God de zonden zonder enige juridische grond de zonden niet toerekent. God zou buiten elke wet om handelen en dus is God onrechtvaardig. Hij is niet onrechtvaardig. God rekt de zonden toe aan de Here Jezus Christus. Hij opent ons de weg tot God. Dat was noodzakelijk vanwege Gods rechtvaardigheid. Dit staat twee keer in Romeinen 3.

God stelde Christus voor TOT betoning van Zijn (Gods) rechtvaardigheid. "Tot" betekent "met als doel". Dit wordt herhaald in Romeinen 3 : 26. Het zijn twee parallelle zinnen om de rechtvaardigheid van God te beklemtonen.

In het vervolg van Romeinen 3 : 25 staat: "...door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods'. Dit betekent dat de zonden die geschied zijn in de eerste 4000 jaar van de menselijke geschiedenis (van Adam tot Christus) vergeven zijn. De zonden zijn vergeven tot op de tijd waarin God Jezus Christus tot verzoening stelde (tot op de echte Grote Verzoendag). Alle zonden die in de voorgaande tijd begaan zijn, onder de verdraagzaamheid van God, werden achteraf vergeven.

TOT een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is. (Romeinen 3 : 26)

De "tegenwoordige tijd" is de tijd sinds God Christus tot verzoening gesteld heeft. Het verschil is niet zo groot. In oudtestamentische tijd moest men geloven dat de Here Jezus in de toekomst de zonden der wereld zou wegnemen. Men moest daarop vertrouwen op grond van wat God beloofd had. In nieuwtestamentische tijd geldt dat men moet geloven dat God in het verleden de zonden weggedaan heeft. Het lijkt mij moeilijker te geloven dat God in de toekomst iets zal doen dan dat God in het verleden iets gedaan heeft. Op de toekomst moet men wachten. Van iets uit het verleden zijn getuigenissen. Op grond van die getuigenissen ligt iets historisch vast. In onze dagen hebben we het historische bewijs dat deze dingen gebeurd zijn. Iets dat zwart op wit geschreven is, heet historie. De prehistorie is de tijd dat men niets opschreef. De historie blijkt His story te zijn. De dood en opstanding van de Here Jezus Christus ligt vast in de historie. Het is uitgebreid beschreven. Dat alles is bij elkaar gebracht in de Bijbel. Dat godsdienstige boek blijft men niet, want het zou onbetrouwbaar zijn. Hoezo? De opgewekte Christus is door Zijn discipelen gezien en herkend. Zelfs door 500 op een moment. (1 Korinthe 15 : 5-8)

Het werk dat de Here Jezus op aarde volbracht heeft, had een uitwerking voor het verleden en daarna op de toekomst. Zijn werk is voor eens en altijd. In bijvoorbeeld Handelingen 17 : 30, 31 staat hetzelfde als in Romeinen 3 : 25, 26: "God dan, de tijden der onwetendheid (dat is de tijd van Gods verdraagzaamheid) overzien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren".

"Het Lam dat voorgekend is van voor de grondlegging (= nederwerping) der wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil". (1 Petrus 1 : 20) Het verzoeningswerk van de Here Jezus heeft een terugwerkende kracht, maar ook een vooruitwerkende kracht. Het geldt voor degenen die leefden onder het Oude Verbond en het geldt voor degenen die leven onder het Nieuwe Verbond. Een uitspraak met dezelfde strekking vinden we ook in Hebrëeën 9 : 15: "En daarom is Hij de Middelaar des nieuwen testaments, opdat, *de dood* daartussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het EERSTE testament waren, degenen, die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve ontvangen zouden".

Via de dood en opstanding van Christus zijn de zonden die in oudtestamentische tijd plaatsvonden, verzoend. Waar men de alverzoening leert, heeft men het altijd over een God Die liefde is. Het is 100% waar, dat God Liefde is, want het staat in de Bijbel. (1 Johannes 4 : 16) God is echter meer dan alleen Liefde. Hij is ook een rechtvaardig God! Als kinderen en dienstknechten van God vertrouwen wij daarop. Wij rekenen erop, dat God ons recht zal doen. God zal de mens oordelen. God zal de arbeider zijn loon geven, omdat Hij rechtvaardig is. Het doel van de betoning van Gods rechtvaardigheid is: OPDAT Hij rechtvaardig zij. Er staat niet: opdat Hij genadig zij. Als mens zouden wij misschien denken dat Jezus Christus moest lijden, sterven en opstaan uit de dood, opdat God genadig zou zijn. Dat is wel te beargumenteren. De Bijbel zegt het anders.

OPDAT Hij rechtvaardig zij, en (namelijk) rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is. (Romeinen 3 : 26b)

Er staat: "opdat God rechtvaardig zou zijn, als Hij degene die uit het geloof van Jezus is, rechtvaardigt (vrijspreekt)". Dit is wat moderner Nederlands. Het is de bedoeling dat God rechtvaardig zou zijn als Hij de gelovige vrijspreekt. Als de straf der zonde niet gedragen is en als er niet op rechtvaardige grond eeuwig leven in Christus tot stand gebracht is, is er geen vergeving van zonden. Dan kan God ons niet op rechtvaardige grond vrijspreken. Dan moet God knoeien met de wet. Een Rechter mag niet knoeien met de wet. Als Hij dat wel doet, is Hij onrechtvaardig. God houdt Zich als Rechter aan het recht. God is rechtvaardig als Hij u en mij rechtvaardigt. Als God onrechtvaardig zou zijn, betekent onze rechtvaardigheid niets!

Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs. (Romeinen 3 : 27)

Het gaat nu om de consequenties. Waarin kunnen wij ons beroemen? Wat voor eer is er in onze positie als kinderen Gods? Het antwoord is, dat er niets is waarop wij ons kunnen beroemen. Wij hebben er helemaal niets voor gedaan. Onze verzoening komt niet voort uit onze werken, maar uit de genade in Christus Jezus. Wij hebben geen deel aan de verlossing die in ons zelf is, maar aan de verlossing die in Christus Jezus is. Onze zaligheid is niet voortgekomen uit onze rechtvaardigheid (bijvoorbeeld die uit de wet), maar uit Gods rechtvaardigheid. Zijn rechtvaardigheid wordt tot stand gebracht en bewezen in de historische gebeurtenissen, namelijk het lijden en sterven en opstanding en hemelvaart van de Here Jezus Christus. In deze dingen kunnen wij de rechtvaardigheid van God zien.

Wie naar het kruis van Golgotha kijkt, ziet hoe God over de zonde denkt. God zegt: "Weg met de zonde en weg met de zondaar." Een ongelovige hoeft niet te vertrouwen op een God die Liefde is, zodat alles vanzelf wel goed komt. Gelovigen vertrouwen niet op een lieve God, Die om te praten is, maar op een God Die rechtvaardig is. Menselijke rechters zoeken altijd compromissen. In deze wereld bestaat geen recht. Wij zouden niet oordelen,

opdat wij niet geoordeeld zouden worden. (Matthéüs 7 : 1) Bij God bestaat het ware recht en op grond van geloof spreekt Hij u en mij vrij!

Waar is de roem? De roem is uitgesloten. Wij zouden roemen in de Here. (2 Korinthe 10 : 17) Door wat wet worden wij behouden? Door welke wetmatigheid of filosofie? Door de wet der werken, namelijk het Oude Verbond? Nee, maar door wet des geloofs. De wet der werken is "doe dit en gij zult leven". (Lukas 10 : 28) Dat zijn eigen werken. De wet des geloofs is dat God geloof rekent tot gerechtigheid. (Romeinen 4 : 3, 5) De wet des geloofs is het Nieuwe Verbond. Geloven is een werkwoord, maar het is geen werk. Geloven is vertrouwen in het werk van een Ander.

Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet. (Romeinen 3 : 28)

Besluiten is concluderen. Het is niet zo maar een gevolgtrekking, maar het is de laatste gevolgtrekking. In het woord conclusie zit het woord kluis en het Engelse close. Alles is afgesloten. In de Bijbel worden dingen besloten (uiteengezet) en daarmee afgerond. Dat is het einde van de discussie. Over de Bijbel valt niet te discussiëren. De Bijbel is compleet. Niemand zou er aan toe of af doen. (Openbaring 22 : 18, 19) We zouden proberen te begrijpen wat er staat.

Romeinen 3 : 28 is de beroemde tekst van Luther. Het is de inleiding en basis van de Reformatie: WIJ BESLUITEN DAN, DAT DE MENS DOOR HET GELOOF (van Christus en van u en van mij) GERECHTVAARDIGD (vrijgesproken) WORDT, ZONDER (buiten) DE WERKEN DER WET. Alles is op grond van Gods rechtvaardigheid, die vast ligt in het werk van de Here Jezus Christus. Alles gaat buiten ons om en daarom is er niets te roemen. De Joden hebben de wet en de heidenen niet. Is er dan geen verschil? Het antwoord is:

Is God een God der Joden alleen? En is Hij het niet ook der heidenen? Ja, ook der heidenen; (Romeinen 3 : 29)

Paulus zegt dat God ook een God der heidenen is. Hoezo?

Nademaal Hij een enig God is, Die de besnijdenis rechtvaardigen zal uit het geloof, en de voorhuid door het geloof. (Romeinen 3 : 30)

Omdat er maar één God is, is Hij dat voor de Joden en voor de heidenen. Christenen krijgen een probleem, omdat zij in de drieënigheid geloven. Zij achten de besluiten die op het concilie van Nicea genomen zijn hoger dan het Woord van God. Men denkt zelfs dat er drie tronen in de hemel staan. Wij geloven niet in een trinity, ook niet in een triunity, maar in een unity. De Joden weten dat er maar één God is. Christelijke geloofsbelijdenissen beginnen met: Ik geloof in een Vader en een Zoon en een Heilige Geest. De Bijbel spreekt

over de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, maar niet over een drieënig God. De Joodse geloofsbelijdenis is: Hoor, Israël! de HEERE, onze God, is één HEERE! (Deuteronomium 6 : 4) Als in Markus 12 : 28 naar het eerste gebod van alle gevraagd wordt, antwoordt de Here Jezus met: "Het eerste van al de geboden is: Hoor, Israël! de HEERE, onze God is één HEERE."

Er is maar één God Die de besnijdenis (de Joden) rechtvaardigen zal uit het geloof en de voorhuid (de heidenen) rechtvaardigen zal door het geloof. God zal Jood en heiden rechtvaardigen uit of door het geloof. Wij Nederlanders kennen onze eigen taal slecht en denken dat er staat: God zal de besnijdenis rechtvaardigen UIT het geloof en de voorhuid DOOR het geloof. De klemtoon wordt nu verkeerd gelegd. Men ziet een verschil, maar de clou van die zinnen is, dat er juist geen verschil is. De klemtoon moet liggen op God Die de besnijdenis en de voorhuid zal rechtvaardigen uit of door geloof. Het maakt in de praktijk geen enkel verschil of het uit het geloof of door het geloof van Jezus Christus is. Hier wordt geleerd dat geloof de weg is waarlangs men gerechtvaardigd wordt. Of je dan besneden bent of niet, maakt niets uit. Het gaat niet om het uitwendige, maar om het inwendige. Het gaat niet om onze afstamming. Het gaat om wat er in het hart is. Geloven wij in het Woord van God? God rekent geloof tot gerechtigheid. (Romeinen 4 : 3, 5)

Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet. (Romeinen 3 : 31)

Is de rechtvaardiging buiten de wet om? Is het in strijd met de wet dat de mens niet uit werken der wet gerechtvaardigd wordt, maar uit geloof? Het antwoord is: "Dat zij verre (nee); maar wij bevestigen de wet". De rechtvaardiging uit geloof is niet in strijd met de wet, maar in overeenstemming met de wet. De wet regelt dat het hoofd van de familie (de goël, de lossen) de schuld van de familie betaalt. De lossen maakt de familie vrij. Dit werd uiteengezet in Romeinen 3.

Romeinen 4

In hoofdstuk 4 wordt de vraag gesteld hoe het zat met Abraham, die in oudtestamentische tijd leefde. Hij is de stamvader van heel Israël. In hoofdstuk 4 wordt uiteengezet dat ook Abraham gerechtvaardigd is uit geloof en niet uit werken der wet. Dit staat uitgebreider in Galaten 2 en 3. Galaten 3 : 17 zegt dat Abraham 430 jaar voordat de wet gegeven werd, gerechtvaardigd werd. Abraham leefde niet onder de wet, dus de wet heeft niets met de rechtvaardiging te maken. Het leven onder het Nieuwe Verbond kon pas openbaar worden toen de wet beëindigd was. Het Oude Verbond stond het Nieuwe Verbond in de weg.

Romeinen 4 bespreekt Abraham als voorbeeld voor alle gelovigen.

Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees? (Romeinen 4 : 1)

"Abraham, onze vader", betekent dat Abraham een voorgaande generatie vertegenwoordigt.

Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. (Romeinen 4 : 2)

Als Abraham uit de werken gerechtvaardigd is (als die werken deugden), heeft hij, vanwege zijn prestatie, roem bij mensen. Hij heeft echter geen roem bij God, omdat het bij God niets betekent. Dat is een negatief gegeven. Paulus zegt over het Joodse volk: "Ik geef hun getuigenis, dat zij ijver tot God hebben, maar niet met verstand." (Romeinen 10 : 2) Dat is een belediging.

Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid. (Romeinen 4 : 3)

Wat zegt de Schrift over Abraham? Is hij uit werken gerechtvaardigd? Nee, want er staat: "Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid". (Genesis 15 : 6) Deze uitspraak wordt ook aangehaald in Galaten 3 : 6 en in Jakobus 2 : 23. Dat is een omstreden Schriftgedeelte, omdat daar, als men oppervlakkig leest, de indruk gewekt wordt dat het wel degelijk om werken gaat. Dat is echter niet zo. In Jakobus 2 wordt de vraag gesteld: Hoe weten wij dan dat Abraham in God geloofde? Dat blijkt uit de werken die hij deed. Genesis 15 : 6 wordt driemaal in het Nieuwe Testament aangehaald. Twee keer in de grote leerstellige brieven Romeinen en Galaten. Eén keer in de grote praktische brief van Jakobus.

Nu dengene, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. (Romeinen 4 : 4)

Deze toelichting wordt meestal slecht begrepen. Dit betekent dat iemand die werkt, loon zou ontvangen. De werkgever heeft dan een schuld bij de werknemer. De werkgever is schuldig het loon aan de werknemer te betalen. Het loon van de werknemer is geen genade. In dit vers wordt het begrip werken gedefinieerd. Werken wil zeggen, dat men iets doet om er loon voor te ontvangen. Wij leren, dat wij niet uit werken zalig geworden zijn en ook dat wij niet uit werken zalig kunnen worden. Dat betekent niet, dat wij voortaan niets moeten gaan doen. Het hele idee is dat wij wel zouden werken, maar niet dat wij daarvoor loon zouden ontvangen. Wij doen iets, maar niet voor loon. In de Bijbel is werken, werken voor loon. Als men werkt, heeft men recht op dat loon. Dat loon komt niet voort uit genade, maar uit schuld die de werkgever heeft. De arbeider is immers zijn loon waardig! (Lukas 10 : 7) Als het waar is, dat wij uit genade zalig worden, dan is het logischerwijze niet uit werken. Allebei is niet mogelijk. In de verbondstheologie hebben werken en genade hun betekenis verloren. Men gebruikt de termen, maar zij zijn zonder inhoud. In de Bijbel worden de begrippen werken en genade nauwkeurig gedefinieerd.

Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid. (Romeinen 4 : 5)

Degene die niet werkt (voor God om iets te verdienen), maar gelooft, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid. Geloven is taalkundig en grammaticaal een werkwoord, omdat het vervoegd kan worden. Toch is geloven niet werken. Geloven betekent, dat men vertrouwt in wat een Ander gesproken heeft. Of dat men vertrouwt op wat een Ander zegt gedaan te hebben. Er heeft dus iemand anders gewerkt.

We zouden geloven in Hem Die gesproken heeft. Hier staat: "In Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt" (vrijspreekt). Wij geloven in God Die ons (goddelozen, zondaren) vrijgesproken heeft. Wij gaan niet aan het werk om die vrijspraak te bewerken of te verdienen.

In het Oude Testament sprak God over rechtvaardiging in de toekomst. In het Nieuwe Testament geldt dat God ons in het verleden al vrijgesproken heeft. De reden is dat Jezus Christus in het verleden als verzoening voorgesteld is. (Romeinen 3 : 24, 25) De verzoening is gebeurd en voor de mens valt er niets meer te bewerkstelligen. Het is Gods genade, dat Hij ons vrijspreekt. Wij hebben het niet verdiend en wij hebben er ook niet voor gewerkt.

Geloof wordt gerekend tot rechtvaardigheid. Dat is de verklaring van Genesis 15 : 6. Het moet goed tot u doordringen, dat dit altijd al zo was. In kringen van de bedelingenleer wordt gesuggereerd dat men in oudtestamentische tijd op andere wijze moest zalig worden dan in nieuwtestamentische tijd. Dat is een noodlottig en hardnekkig misverstand. Op deze manier wordt de bedelingenleer in diskrediet gebracht. Men zegt dan: Als zo iets elementairs al niet klopt, wat klopt er dan nog wel van de bedelingenleer? Het is niet zo dat men in oudtestamentische tijd zalig werd door zich aan de wet te houden. In verband

met Abraham kon dat niet eens, want hij leefde niet onder de wet. Het is altijd zo geweest, dat de mens gerechtvaardigd wordt uit (op grond van) geloof. Dat is nooit veranderd. In het verleden werd vooruitgegrepen op wat er in de toekomst zou gebeuren. In het heden wordt teruggegrepen op wat er in het verleden reeds tot stand gebracht is. Dat is de verandering.

Er is wel een verschil tussen oudtestamentische en nieuwtestamentische gelovigen. De oudtestamentische gelovige kon geen eeuwig leven ontvangen, omdat er nog geen eeuwig leven was. Eeuwig leven werd pas gegeven nadat het eerst aan de Here Jezus gegeven werd bij Zijn opstanding uit de dood. Via Hem wordt het gegeven aan een ieder die gelooft. Daarom zijn u en ik eerstelingen van een nieuwe schepping en van het Nieuwe Verbond. De oudtestamentische gelovigen leefden ver voor ons, maar zij zijn geen eerstelingen, omdat zij het eeuwige leven nog niet kregen. De Gemeente van Christus is een Gemeente van eerstelingen (Romeinen 8 : 23) met het daarbijbehorende eerstgeboorterecht, de hemelse positie en erfenis. Dat is de bekende verwisseling van vele eersten die de laatsten zouden zijn en vele laatsten die de eersten zouden zijn. (Mattheüs 19 : 30) Was Abraham een gelovige? Ja. Was hij wedergeboren? Nee. Daar kon hij niets aan doen. Wij kunnen er net zo min wat aan doen dat wij wedergeboren zijn. Wij geloven en God heeft ons doen wedergeboren worden. (1 Petrus 1 : 3) In Jakobus 1 : 18 staat dat "God ons heeft gebaard door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn eerstelingen Zijner Schepselen". Wij kwamen later, maar wij krijgen het eerstgeboorterecht omdat wij als eersten het eeuwige leven hebben ontvangen. Dat verschil met de oudtestamentische gelovigen bestaat, maar toont ons ook wat de bijzondere positie is van de gelovigen sinds de opstanding van Christus tot aan Zijn wederkomst. In deze tegenwoordige tijd schijnt niemand dat meer te weten.

Het onderwerp is, dat God de gelovige in het verleden vrijspak en vrijspreekt in het heden. In Romeinen 4 : 3 wordt Abraham als voorbeeld gegeven. In Romeinen 3 : 10 werd gezegd: "Er is niemand rechtvaardig, ook niet één". Toch lezen wij in Genesis 6 : 9: "Noach was een rechtvaardig, oprecht man". Dat lijkt niet te kloppen, omdat de Bijbel zegt, dat er niemand rechtvaardig is. Het antwoord op dit probleem is, dat Noach niet rechtvaardig was, maar dat God hem rechtvaardig rekende. Noach was dus een gelovig man. De Bijbel zegt dit achteraf in Hebrëeën 11 : 7. Paulus noemt nog een ander voorbeeld. Wanneer hij iets verklaart uit het Oude Testament neemt hij minstens twee Schriftplaatsen uit het Oude Testament. Hij legt ze naast elkaar en laat zien dat die Schriftplaatsen hetzelfde zeggen. In Romeinen 4 zijn dat Genesis 15 : 6 en Psalm 32 : 1.

Gelijk ook David den mens zalig spreekt, welken God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken; (Romeinen 4 : 6)

David leefde 1000 jaar later dan Abraham.

*Zeggende: Zalig zijn zij, welker ongerechtigheden vergeven zijn, en welker zonden bedekt zijn;
Zalig is de man, welken de Heere de zonden niet toerekent. (Romeinen 4 : 7, 8)*

De Heer rekt de zonden niet toe. Wat rekt de Heer dan wel toe? Rechtvaardigheid. Door heel de oudtestamentische geschiedenis heen vinden we dat God de mens rechtvaardig rekt, omdat de zonden van de mens zijn toegerekend aan de Here Jezus Christus. De mens had en heeft de wet niet nodig om zalig te worden. Hij kan de zaligheid niet verdienen en hij kan niet aan de wet beantwoorden. Het is een juk dat wij noch onze vaders hebben kunnen dragen. (Handelingen 15 : 10) De wet is een vloek waarvan wij verlost zijn, voor zover wij daaronder waren. (Galaten 3 : 13)

We zien dat toegerekende gerechtigheid niet pas in het Nieuwe Testament geleerd wordt. De leer is in de loop der tijd niet veranderd. Het was altijd al zo.

Deze zaligspreking dan, is die alleen over de besnijdenis, of ook over de voorhuid? Want wij zeggen, dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid. (Romeinen 4 : 9)

Vers 9 gaat niet zozeer over de zaligspreking van David, maar wel over de zaligspreking van Abraham. Vanuit Romeinen 4 : 3 zouden we zo kunnen doorlezen in vers 9. Dat is de hoofdlijn. De achterliggende gedachte is: Is het een zaligspreking over de Joden (de besnijdenis) of ook over de heidenen (de voorhuid)? We zeggen immers dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid!

Hoe is het hem dan toegerekend? Als hij in de besnijdenis was, of in de voorhuid? Niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid. (Romeinen 4 : 10)

Was Abraham besneden of onbesneden (in de voorhuid) toen hem de rechtvaardigheid werd toegerekend? Het antwoord is verrassend, maar wel correct volgens Genesis. In Genesis 15 was Abraham nog niet besneden. Pas in Genesis 17 : 24 staat dat het vlees zijner voorhuid besneden werd. Abraham was geen Jood. De Joden zijn afstammelingen van Juda. De lijn is Abraham, Izak, Jakob, Juda. Abraham had ook geen wet. (Galaten 3 : 17) God gaf Zijn wet pas 2500 jaar na Adam. Zolang leefde men zonder wet. God gaf de wet alleen aan het slavenvolkje uit Egypte, namelijk aan Israël. De rest van de wereld had nog steeds geen wet. In de praktijk heeft het volk Israël zich nooit aan de wet gehouden. Op die grond heeft God hen uit het land gezet.

Toen wij heidenen tot geloof kwamen, lieten we ons onder de wet plaatsen. Filosofie en theologie weten dat heel goed te verdedigen. Het is echter niet Bijbels. Abraham was een heiden, een onbesnedene.

En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend: opdat hij zou zijn een vader van allen, die geloven in de voorhuid zijnde, ten einde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde; (Romeinen 4 : 11)

Een zegel is als het ware een stempel. Een vader is een voorbeeld. Abraham zou een vader zijn van alle gelovigen ongeacht of ze uit de heidenen of uit de Joden zijn. Hij fungeert als vader, omdat de zegeningen van Abraham komen tot een ieder die gelooft. (Galaten 3 : 6-9) Wie gelooft is een zoon (erfgenaam) van Abraham. Een vader heeft soms met de biologische voortplanting te maken, maar in heel veel gevallen niet. Een vader is de oorsprong, de geveer en de zoon is de ontvanger. De vader is de leraar en de zoon is de leerling.

Zo is Jubal de vader van alle orgelbouwers. (Genesis 4 : 21) Jubal heeft die orgelbouwers niet allemaal verwekt. Hij is begonnen met dat vak en hij heeft het doorgegeven aan zijn leerlingen. Die zijn zijn "zonen". Tubal-Kaïn is de vader van alle smeden. Saul was niet de biologische vader van David, maar toch was hij de vader van David. Het koninkrijk van Saul ging naar David en zo werd David de zoon van Saul (1 Samuël 24 : 17) Salathiël was de zoon van Jechonias (Mattheüs 1 : 11, 12). Jechonias had geen kinderen (meer), want de Bijbel zegt dat Jechonias kinderloos was. (Jeremia 22 : 30) Toch verwekte hij na de ballingschap Salathiël, die uit de andere tak van de familie kwam. De troon van Jechonias (de laatste koning in generaties uit het huis van David via Salomo) ging naar Salathiël, de toenmalige laatste generatie van Nathan, de broer van Salomo. Jozef van Nazareth was de vader van Jezus van Nazareth. Dat was volkomen wettig, volgens Lukas 3 : 23: "Jezus zijnde (alzo men meende = naar de wet (nomisos)) de zoon van Jozef". Dat was een kwestie van erfrecht.

Abraham is de vader van alle gelovigen. Dat heeft niets met afstamming te maken. Het heeft te maken met het feit dat Abraham de eerste was waarvan staat: "en het (geloof) is hem gerekend tot rechtvaardigheid". God deed dat daarvoor ook al, maar dat staat niet officieel in de Bijbel. Bij Abraham staat het officieel en daar wordt naar terugverwezen. Als het voor Abraham geldt, geldt het voor u en mij ook, want er is bij God geen aanneming des persoons. (Romeinen 2 : 11) Niemand hoeft eerst besneden te zijn, want Abraham was ook niet eerst besneden. Hij werd daarna pas besneden.

In vers 11 worden de heidenen (in de voorhuid) logischerwijze het eerst genoemd, omdat Abraham een heiden was. Er is geen verschil tussen Abraham en de heidenen. Abraham is echter ook een vader voor degenen die uit de besnijdenis zijn en die geloven zoals hij.

En een vader der besnijdenis, dengenen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van onzen vader Abraham, hetwelk in de voorhuid was. (Romeinen 4 : 12)

Degenen die besneden zijn, zouden het geloof van vader Abraham navolgen. Dan pas is Abraham hun vader. De Joden beriepen zich erop dat zij Abraham tot vader hadden. (Johannes 8 : 33, 37, 39) Zij zeiden dat zij Abrahams zaad waren. De Heer wist dat de Joden Abrahams zaad waren, maar zij zochten de Heer te doden. Zij wandelden dus niet in de voetstappen des geloofs van vader Abraham. Zij deden niet de werken van Abraham. De Heer spreekt het tegen, dat de Joden Abrahams zonen zijn. Hij zegt dat de Joden de duivel als vader hebben. (Johannes 8 : 44) De Joden zijn wel Abrahams kinderen (uit hem geboren), maar zij zijn niet zijn zonen (erfgenamen). Abraham had eerst één zoon (Ismaël) en later kwam Izak. Ismaël werd onterfd ter wille van Izak. (Galaten 4 : 30) Wie van Abraham afstamt, hoeft nog niet zijn erfgenaam te zijn. Alleen wie in zijn voetstappen wandelt, is een volgeling van Abraham. Wie zijn geloof navolgt, is een erfgenaam.

De besnijdenis maakt niets uit. Heidenen die geloven, zoals Abraham, worden gerechtvaardigd zonder de besnijdenis. Joden die geloven, worden gerechtvaardigd met de besnijdenis. Het maakt dus geen verschil. Een besnedene (een Jood) is misschien een afstammeling van Abraham, maar dat betekent niets. Jood en heiden zouden tot geloof komen in de God Die gesproken heeft. Jood en heiden zouden geloven in de Here Jezus Christus. Dat geloof wordt tot gerechtigheid gerekend. Wie ongelovig is en wel besneden, wordt de besnijdenis tot voorhuis gerekend. (Romeinen 2 : 25)

Er bestaat een theorie die zegt dat Joden vanzelf behouden worden, omdat de Joden een goede stamboom hebben. Dat is een hardnekkige dwaasheid. De Bijbel leert dat het Evangelie kracht Gods is voor een ieder die gelooft, besneden of onbesneden. De Joden zouden navolgers zijn van een onbesneden Abraham. De Joden zouden een voorbeeld nemen aan een heiden! Petrus zegt hetzelfde: "Wij (Joden) geloven, door de genade van de Here Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als ook zij (heidenen)." (Handelingen 15 : 11) Tegenwoordig leert men alles precies andersom dan het in de Bijbel staat. Men kent de Bijbel niet en men weet de simpele dingen niet meer.

Want de belofte is niet door de wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs. (Romeinen 4 : 13)

De belofte van eeuwig leven en van zaligheid is niet door de wet aan Abraham of zijn zaad geschied. Dat kan niet, want zij hadden en kenden de wet niet. De wet kwam pas 430 jaar later. (Galaten 3 : 17) De belofte is datgene wat aan Abraham beloofd werd. Dat wordt ook wel het "Abrahamitisch verbond" genoemd. Die belofte hield o.a. in: "In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". (Genesis 12 : 3b) Dat heet in Galaten 3 : 8: "... het Evangelie dat te voren aan Abraham verkondigd is". De belofte is feitelijk de belofte van een Nieuw Verbond. Dat Nieuwe Verbond brak pas aan bij de komst van de Messias.

Wat is er beloofd? De komst van de Messias, de Mens naar Gods beeld en gelijkenis (genesis 1 : 26), de komst van de Zoon van Adam, het Zaad van Abram hetwelk is Christus (Galaten 3 : 16), een Hogepriester naar de ordening van Melchizédék (Psalm 110), de Zoon van David (2 Samuël 7), de komst van de Heilige Geest (Joel 2 : 28; Zacharia 12 : 10; Jesaja 12 : 3), een Nieuw Verbond (Jeremia 31 : 31) en een nieuwe schepping (Jesaja 65 : 17). Dat is samen te vatten in de Here Jezus Christus, Die het leven en de onverderfelijkheid aan het licht zou brengen. (2 Timotheüs 1 : 10)

Er is ook beloofd, dat de gelovigen kinderen Gods genaamd zouden worden. (1 Johannes 3 : 1) Johannes 1 : 12 zegt: "Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht (recht) gegeven om kinderen Gods te worden, *namelijk* die in Zijn Naam geloven". Dat is voor de oudtestamentische gelovigen in de toekomst. Wij zijn inmiddels kinderen van God. (1 Johannes 3 : 2) Wij leven na de opstanding van Christus.

Abraham zou een erfgenaam der wereld zijn. Dit gegeven moeten we in het juiste licht zien. Het feit is dat de langstlevende erft. Dat Abraham de wereld zal erven, betekent dat Abraham en zijn zaad zullen blijven, ook nadat deze wereld verdwenen is. Daarna komt de nieuwe schepping.

De belofte van eeuwig leven is niet door de wet aan Abraham geschied, maar door de rechtvaardigheid des geloofs. Het is niet op grond van werken der wet, maar op grond van geloof, dat tot gerechtigheid wordt gerekend.

Want indien degenen, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn (van de belofte), zo is het geloof ijdel geworden, en de belofte niet gedaan. (Romeinen 4 : 14)

"Ijdel" betekent zinloos, overbodig. Als de belofte uit de wet is, dan is er geen geloof bij nodig. De belofte was door de rechtvaardigheid des geloofs. Ditzelfde thema wordt uitgebreid in Galaten 3 besproken en toegelicht in Galaten 4. Zolang de wet er was, kon de belofte aan Abraham niet vervuld worden. De wet werd vervuld door de dood van de Here Jezus. Daarna werd de belofte alsnog vervuld. Toen de Heer opstond uit de dood, brak het Nieuwe Verbond aan.

Want de wet werkt toorn; want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding. (Romeinen 4 : 15)

Waar een wet is, daar is overtreding van die wet en waar geen wet is, daar is geen overtreding. Die overtreding verwekt toorn. De wet werkt dus negatief. De wet bewerkt geen vrijspraak, maar veroordeling. Er is naar Gods maatstaven geen rechtvaardigheid uit de wet.

Daarom is zij (de belofte uit vers 13) uit het geloof, opdat zij naar genade zij; ten einde de belofte vast zij al den zede, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof Abrahams is, welke een vader is van ons allen; (Romeinen 4 : 16)

De belofte is niet uit werken, schuld of loon, maar naar genade. Men heeft er niet voor gewerkt. Men heeft het niet verdiend en toch ontvangt men de belofte. Dat is genade. Het voordeel van de genade is, dat de belofte vast is. Ten einde betekent "opdat". Als de belofte uit werken is, dan is het twijfelachtig of die werken voldoen. Zo weet je nooit zeker of je zalig wordt of niet. Waar niemand rechtvaardig is en niemand de wet kan houden, is de vervulling van de belofte een onmogelijke zaak. Niemand kan aan de voorwaarden voldoen. De belofte aan Abraham is onvoorwaardelijk. God heeft het beloofd en dat staat vast. Daarom hebben we zekerheid van onze zaligheid. Daarom kan Paulus vele malen zeggen: wij weten. (Romeinen 2 : 2; 3 : 19; 7 : 14; 8 : 22, 26, 28)

"Al den zede" betekent "voor alle zonen van Abraham". Voor Joden die de wet hielden in die dagen gold dat men ook zou geloven. In het Oude Testament staan voorbeelden van mensen die zich niet aan de wet hielden, maar wel geloofden. Denk aan David, die ondanks al zijn fouten een man naar Gods hart was. David geloofde God. Wij deugen ook niet, maar door geloof ontvangen we genade. Daarom zijn wij zeker van onze zaligheid. God rekent geloof tot rechtvaardigheid. Daarom is Abraham vader van ons allen. Hij is een vader van alle gelovigen uit de heidenen en uit de Joden. "Vader van ons allen" is een woordspeling op de naam van Abraham. Ab is vader. In het Oude Testament staat dat God Abraham tot een vader van menigte der volken zou stellen. (Genesis 17 : 4, 5)

(Gelijk geschreven staat: Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld) voor Hem, aan Welken hij geloofd heeft, namelijk God, Die de doden levend maakt, en roept de dingen, die niet zijn, alsof zij waren; (Romeinen 4 : 17)

"Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld" is de aanvulling op de belofte uit Genesis 12 : 3: "In u zullen allen geslachten des aardsrijks gezegend worden". Nu worden nog niet alle geslachten voor 100% gezegend. De heilsgeschiedenis is nog lang niet ten einde. Wanneer de 1000 jaren beginnen, wordt de aarde slechts bevolkt door gelovigen. Het zijn volken die letterlijk gelovigen zijn. In de periode daarvoor (ook de tijd waarin wij leven) is slechts een deel van de mensen tot geloof gekomen. Sinds de opstanding van Christus heeft God een begin gemaakt met de vervulling van Zijn beloften. De Gemeente behoort tot de eerstelingen uit al die geslachten die tot geloof gekomen zijn. Het werk van God wordt pas in de toekomst voltooid.

Abraham is een vader voor ons allen, voor Hem (God), aan Welken hij geloofd heeft. Abraham is tot eer van God vader van alle gelovigen. Van Godswege heeft Abraham die positie gekregen. Abraham geloofde, populair gezegd, in de opstanding van een Eersteling. Abraham wist dat dat "zijn Zaad, hetwelk is Christus", zou zijn. (Galaten 3 : 16) Abraham geloofde in de opstanding van Jezus Christus in de toekomst. Wij geloven in de

opstanding van Christus in het verleden. Noch Abraham, noch wij zijn daarbij aanwezig geweest. Dat maakt geen verschil.

Er staat dat Abraham geloofde in God, Die de doden levend maakt. Dat had God beloofd. Er staat niet dat Abraham geloofde dat Jezus voor zijn zonden zou sterven. Misschien geloofde hij dat wel, maar daar gaat het hier niet om. In 1 Korinthe 15 : 17 staat immers dat wanneer de Heer die voor onze zonden gestorven is, niet is opgewekt, wij nog in onze zonden zijn. Dan zijn wij verloren. Een mens is pas behouden wanneer hij eeuwig leven heeft op grond van de opstanding van de Here Jezus. De essentie van ons geloof is een levende Christus.

Er staat: "God Die de doden levend maakt". Er staat niet: "De God Die leven maakt". God maakt degenen die ooit leefden, maar gestorven zijn, weer levend. God roept de dingen, die niet *meer* zijn, alsof zij (er nog) waren. Dit wordt geïllustreerd in de opwekking van Lazarus. De Heer riep de dode Lazarus uit het graf: "Lazarus, kom uit." (Johannes 11 : 43) Hij deed alsof Lazarus Hem nog kon horen. Lazarus hoorde de Heer en hij stond op. De Heer zei: "Gij dochtertje, (Ik zeg u) sta op." (Markus 5 : 41) God roept de dingen die niet meer zijn, alsof zij waren. Hij maakt de doden levend. Lazarus en het dochtertje ontvingen toen nog geen eeuwig leven, want Jezus was nog niet opgestaan. Zij stonden op in het vlees. God had eeuwig leven beloofd en dat geloofde Abraham.

Welke tegen hoop op hoop geloofd heeft, dat hij zou worden een vader van vele volken; volgens hetgeen gezegd was: Alzo zal uw zaad wezen.

(Romeinen 4 : 18)

Abraham geloofde tegen alle verwachting in dat hij een vader van vele volken zou worden (= Abraham). Deze dingen hadden een rechtstreekse toepassing op zijn persoon. Abraham was al zo oud dat hij geen kinderen meer kon krijgen. Hetzelfde gold voor Sara, zijn vrouw. Het ging haar niet meer "naar de wijze der vrouwen". (Genesis 18 : 11) Tot Abraham was gezegd: Zo zal uw zaad wezen. In Genesis werd Abraham meermalen beloofd dat zijn zaad zou wezen als het stof der aarde en als de sterren des hemels. (Genesis 13 : 16, 15 : 5) Abraham geloofde dat God de doden levend maakt. De eerste dode die levend gemaakt zou worden (op een bepaald niveau) was Abraham zelf. Dat zeggen de volgende verzen.

En niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft hij zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat alrede verstorven was, alzo hij omtrent honderd jaren oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was. (Romeinen 4 : 19)

Abraham was 99 jaar oud (Genesis 17 : 1) toen de Heer tegen hem zei, dat hij een zoon zou hebben. (Genesis 17 : 16) Abraham viel toen op de grond van het lachen. (Genesis 17 : 17) Sara lachte later ook (Genesis 18 : 12) Het lachen was een uitdrukking van het geloof van Abraham en Sara. Het is immers een prachtige grap, dat een honderdjarige nog

kinderen zal krijgen. Abraham was blij met deze tijding. Abraham noemde zijn zoon Izak, omdat de Heer hem "een lachen had gemaakt". (Genesis 21 : 6). Izak is zaad van Abraham en daarmee een type van Christus. Christus is onze blijdschap. Dat is de blijdschap van het Nieuwe Verbond en van het leven uit de dood. Gelovigen zouden lachend door het leven gaan (vrolijk orthodox).

En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer; (Romeinen 4 : 20)

Twijfel is niet kenmerkend voor geloof, maar voor ongeloof. De geboorte van Izak was niet het werk van Abraham en Sara. Zij konden naar de mens geen kind meer verwekken. De eer kwam toe aan God. De enige reden waarom het zolang duurde voordat Abraham en Sara een zoon kregen, is dat God de eer zou krijgen. De kracht van God werkte in hen. Paulus zegt later, dat gelovigen zwak zouden zijn, want pas dan kan de kracht van God in hen gewerkt worden. (2 Korinthe 12 : 9, 10) Paulus was zwak, maar hij had wel het Evangelie in Korinthe gepredikt. Hij had in Korinthe het fundament gelegd door de kracht van God. Hij zou roemen in zijn zwakheden, want als hij zwak is, is hij machtig. Waarom waren al die belangrijke vrouwen in het Oude Testament onvruchtbaar? Omdat God de eer zou krijgen. Waarom kunnen deze oude schepping en de mens niets goeds voortbrengen? Omdat God de eer zou krijgen.

Heel Abrahams positie was tot eer van God. Dat stond ook al in Romeinen 4 : 17. In Hebrëen 11 : 8-12 staat steeds: "door het geloof is Abraham, door het geloof heeft Sara..." Abraham geloofde in de opstanding uit de dood. God had dat aan Abraham en Sara gedemonstreerd. Geboorte uit een onvruchtbare man en vrouw is opstanding uit de dood. De geboorte van de Here Jezus uit de maagd die niet kon voortbrengen, omdat zij geen man bekende. Na Zijn geboorte uit de maagd, dat als opstanding uit de dood beschouwd kan worden, werd Hij in doeken gewikkeld. In de nacht dat de Heer verraden werd, stond Hij op van de tafel, legde Zijn klederen af en omgordde Zich met een linnen doek. (Johannes 13: 4) Dit is ook een beeld van Zijn opstanding en aanstelling tot Hogepriester.

Abraham geloofde God en de belofte is aan hem vervuld als een voorafschaduw van wat later gebeuren zou. God beloofde zaad aan Abraham. Izak werd toen door een wonder van God geboren. Dat is de uitbeelding van de komst van het definitieve Zaad van Abraham. God kondigde aan dat Abraham een zoon zou hebben, maar Hij dacht in de eerste plaats niet aan Izak, maar aan Jezus Christus. God dacht in het bijzonder aan de opstanding uit de dood. Daarom werd Izak op deze wijze geboren. Zijn geboorte is een beeld van leven uit de dood. Dit vinden we in Hebrëen 11 : 18.

En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen. (Romeinen 4 : 21)

Abraham was ten volle verzekerd, dat God kon en zou doen hetgeen Hij beloofd had. Wij geloven in belangrijke mate in wat God reeds gedaan heeft. Sommigen geloven niet in de opstanding, omdat men niet gelooft dat God dat kan. Wij geloven in God, Die gesproken heeft. Wij zien uit de loop van de geschiedenis dat God machtig is te doen wat Hij beloofd heeft. Wij geloven ook dat God in de toekomst zal doen wat Hij beloofd heeft.

Daarom is het hem ook tot rechtvaardigheid gerekend. (Romeinen 4 : 22)

Abraham geloofde zonder enige twijfel wat God gezegd had. Abraham geloofde als een kind. Is dat een sterk geloof? Het eerste wat een mens doet, is toch geloven (zelfs in Sinterklaas). Een kind vertrouwt in dat wat gezegd wordt. Het is de hoogmoed van de mens die hem tot ongeloof brengt. Van nature gelooft een mens. Ongeloof is tegenspreken. Waarom zouden we niet geloven wat God gezegd heeft? Heeft u wel vertrouwen in wijsheid en wetenschap van de mensheid? Al die wijsheid verandert steeds en wordt weer tegengesproken. God heeft in 6000 jaar wel gedaan wat Hij had beloofd. Het geloof van Abraham werd hem tot rechtvaardigheid gerekend.

Nu is het niet alleen om zijnentwil geschreven, dat het hem toegerekend is; (Romeinen 4 : 23)

De uitspraak in Genesis 15 : 6 is niet eeuwen later door Mozes opgeschreven, anders had Abraham er niets aan gehad. Genesis 15 : 6 werd geschreven in de dagen dat Abraham nog leefde. Abraham wist dat het de geïnspireerde woorden van God waren. Hij geloofde God en het is hem gerekend tot gerechtigheid. Genesis is geschreven door de mensen die toen leefden. Zij ondertekenden het stuk dat zij schreven. Zij schreven als door God geïnspireerde profeten. Alles wat de mensen in het Oude Testament overkomen is, is ons tot voorbeelden. (1 Korinthe 10 : 11) Alles is geschreven tot waarschuwing van ons.

Maar ook om onzentwil, welken het zal (zou) toegerekend worden, namelijk dengenen, die geloven in Hem, Die Jezus, onze Heere, uit de doden opgewekt heeft; (Romeinen 4 : 24)

Alles is niet alleen om Abrahams wil geschreven, maar ook om onzentwil. God rekende het geloof van Abraham in de opstanding uit de dood tot gerechtigheid. Zo rekent God in onze dagen ons het geloof in Hem, Die Jezus, onze Here uit de doden (van tussen de doden uit) heeft opgewekt, ook tot gerechtigheid. Wie niet gelooft dat Jezus uit de doden is opgestaan, heeft een ijdel geloof. (1 Korinthe 15 : 14)

Het Evangelie is dat God de doden opwekt. Dat blijkt duidelijk uit de prediking in Handelingen. God geeft niet alleen eeuwig leven door wedergeboorte. Hij zal ons ook lichamelijk opwekken uit de dood. 1 Korinthe 15 gaat grotendeels over lichamelijke opstanding.

*Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardig-
making (= rechtvaardiging, rechtvaardigverklaring). (Romeinen 4 : 25)*

Het sterven van Christus voor onze zonden heeft tot gevolg dat wij dood zijn. De rekening is betaald, maar wij zijn dood. "Want wij oordelen dit, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn". (2 Korinthe 5 : 15) Wie gestorven is, heeft geen schulden meer. Voor zover wij rechtvaardigen zijn, moeten wij eerst gerechtvaardigd zijn. Christus is na overlevering voor onze zonden opgewekt om onze rechtvaardiging. Wij geloven in Hem Die opgewekt is voor onze rechtvaardigverklaring. Dat geloof wordt ons gerekend tot rechtvaardigheid. Door geloof hebben wij deel gekregen aan het eeuwige Leven. "Ieder die in Hem gelooft, gaat niet verloren, maar heeft het eeuwige leven". (Johannes 3 : 16) "De zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen en onderwijst ons". (Titus 2 : 11, 12) Ons is niet alle mensen. De zonde der wereld is weggedaan (Johannes 1 : 29), maar alleen degenen die geloven in de opstanding krijgen deel aan het nieuwe leven. Dat is de vervulling die God aan Abraham beloofd heeft.

Heel Romeinen 4 is aan de hand van de persoon van Abraham een illustratie van het feit dat God geloof rekent tot gerechtigheid. Besnijdenis en wet hebben daar helemaal niets mee te maken. De besnijdenis en de wet dienden andere doelen. Het is naïef om te denken dat alles wat God doet, zou bijdragen tot u en mijn zaligheid. Dat is egocentrisch gedacht.

Het draait allemaal om Gods rechtvaardigheid en Gods genade! De wet diende om de zondige natuur van de mens aan te tonen. Dat heeft de mens kennelijk nodig. De wet droeg echter niet bij aan onze zaligheid. De zaligheid is slechts door geloof in Hem Die werd overgeleverd om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging. Als we dat geloven zijn wij rechtvaardig en hebben wij vrede bij God. (Romeinen 5 : 1)

ROMEINEN 5

Hoofdstuk 5 kan direct na hoofdstuk 3 gelezen worden. In hoofdstuk 3 : 28 werd vastgesteld dat de mens gerechtvaardigd wordt door het geloof (ván Jezus Christus), zonder de werken der wet. Hoofdstuk 5 sluit hier naadloos bij aan. Hoofdstuk 3 : 21 en 22 sloten naadloos aan bij hoofdstuk 1 : 16 en 17. Dit is de kortste route dwars door de Romeinenbrief heen.

Onze rechtvaardigheid ligt vast in de dood en opstanding van onze Here Jezus Christus. Wanneer we hoofdstuk 3 en 5 achter elkaar lezen, missen we hoofdstuk 4 niet. Hoofdstuk 4 is aan de hand van Genesis een toelichting op de rechtvaardiging uit het geloof. Het geloof van Abraham wordt als voorbeeld gesteld. Het Nieuwe Verbond waaronder wij leven, is de vervulling van de beloften die aan Abraham gedaan zijn. De lijn van Abraham naar onze tegenwoordige tijd vinden we in Galaten 3.

Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof (van Jezus Christus), hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus; (Romeinen 5 : 1)

"Wij dan" wil zeggen op grond van wat ons al eerder uiteengezet is. "Dan" geeft een samenvatting weer. Wij zijn dus vrijgesproken van elke schuld, omdat God ons gerechtvaardigd heeft. Daar leven wij uit. Wij hebben de verlossing door Zijn bloed, de vergeving der misdaden naar de rijkdom Zijner genade. (Efeze 1 : 7) Wij hebben vrede bij God door onze Here Jezus Christus, maar wij zijn ook gerechtvaardigd door Zijn geloof. Ons geloof doet er ook toe. Ons geloof in Jezus Christus heeft echter geen enkele zin als Hij niet gelovig is. Christus heeft door (uit) Zijn geloof de loopbaan gelopen en is gezeten aan de "rechterhand des troons van God". (Hebreeën 12 : 1, 2) Door ons geloof krijgen wij deel aan wat door Zijn geloof tot stand gebracht is. Daarom is het uit het geloof van Jezus Christus tot het geloof van ons. (Romeinen 1 : 17)

Wij hebben vrede bij God, omdat er niets meer tussen God en ons in staat. Vrede is de aanduiding voor twee partijen die met elkaar verzoend zijn. Christus is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft. (Efeze 2 : 14) Vrede betekent dat twee één geworden zijn. Vrede is één van de kenmerken van het Nieuwe Verbond. Het Oude Verbond is de wet. Eén van de kenmerken van het Oude Verbond is strijd en verdeeldheid. Wet en genade staan tegenover elkaar. Het Oude Testament spreekt al over Mijn verbond des vredes. (Numeri 25 : 12) Vrede bij God hebben, wil dus zeggen onder het Nieuwe Verbond leven. De gelovigen leven in eenheid onder de "band des vredes". (Efeze 4 : 3)

Door Welken (onze Here Jezus Christus) wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods. (Romeinen 5 : 2)

Deze genade is de positie waarin de gelovige staat. De genade is ook een kenmerk van het Nieuwe Verbond. Genade en vrede zijn beide kenmerken van het Nieuwe Verbond. Paulus begint zijn brieven vaak met "genade en vrede zij u". (o.a. Galaten 1 : 3; Efeze 1 : 2; Filippenzen 1 : 2) Genade en vrede horen bij elkaar. Het werk van God is "doen opstaan". Hij richt de mens op. Degenen die menen te moeten vallen uit geestelijke overwegingen, hebben met iemand anders te maken. Wedergeboorte is een proces aan een gevallen mens, opdat die mens zou opstaan. De Here Jezus deed tijdens Zijn leven mensen opstaan. (Lukas 7 : 14; 8 : 54) Zijn vijanden vielen achterover. (Johannes 18 : 6) Bij de wapenrusting lezen we: "Staat dan, uw lendenen omgord hebbende". (Efeze 6 : 14) We zouden staan blijven en standhouden in het geestelijke leven. We zouden ook wandelen. (Efeze 4 : 1) De Heer zou ons voor struikelen bewaren. (Judas : 24) De mens was in zonde gevallen, maar de Heer richt hem op. Gelovigen staan door het geloof in deze genade. Zij vertrouwen op het Nieuwe Verbond.

Romeinen 5 : 2 begint echter met te zeggen dat wij "de toeleiding hebben tot deze genade in welken wij staan". Een toeleiding is een toegang of een oprijlaan. "Staan in de genade" of "de toeleiding hebben tot deze genade" is geen tegenstelling. Het gaat over twee verschillende dingen. Officieel (juridisch) staan wij in de genade. Wij zijn vrijgesproken van Godswege en hebben dus genade ontvangen. Het probleem is echter dat dat bij vele gelovigen in de praktijk niet doordringt, omdat zij niet ten volle vertrouwen op wat God gesproken heeft. Het ontbreekt hen aan geloof, dikwijls willens en wetens. Die gelovigen blijven onder de heerschappij van de zonde leven. Zij blijven dus leven onder de heerschappij van de wet.

De leer van het Nieuwe Testament is dat de gelovigen zijn vrijgemaakt van de wet. Men is er echter niet blij mee. Wet maakt deel uit van de eerste beginselen der wereld. Wet maakt deel uit van de menselijke ethiek, de cultuur en het denken. Men moet toch een wet hebben om te kunnen leven. De Bijbel zegt dat de wet een vloek is, waarvan wij verlost zijn. (Galaten 3 : 13) Dat wil men niet! Dit is precies de drempel tussen het leven in de wereld en het leven met de Heer. Het is het verschil tussen wandelen in de duisternis en wandelen in het Licht. Het is het verschil tussen zoeken de dingen die op aarde zijn en zoeken de dingen die boven zijn. (Kolossenzen 3 : 2) Het verschil tussen dat wat in de wereld is en dat wat in het Koninkrijk van God is. Wie de drempel niet overgaat; en die toeleiding niet neemt, blijft gewoon in de wereld. Men is wel wedergeboren, maar doet daar in de praktijk niets mee. Het is zoiets als een levensverzekering. Daar heeft men pas iets aan wanneer men overleden is. Zo is voor velen het geloof in de Here Jezus Christus. Voor dit leven betekent hun geloof niets, maar bij overlijden gaat men naar de hemel. Men doet er bovendien van alles aan om dat zolang mogelijk uit te stellen.

Juridisch staat elke gelovige in de genade. Het staan in de genade in de praktijk van het leven is een ander ding. Wij leven in een wereld die van Godswege is losgelaten en in duisternis is. De wereld moet het zelf uitzoeken. God heeft ons nu vrijgesproken en wij hebben vrede bij God. Het is de bedoeling dat wij ons onttrekken aan deze wereld, waaruit

God ons trekt. (Galaten 1 : 4) Wij zouden leren leven uit die genade die God geeft. Dat is de eerste drempel die de gelovige over moet nadat hij tot geloof is gekomen. De gelovige zou staan in de vrijheid. (Galaten 5 : 1) Die vrijheid zou de gelovige niet misbruiken. In die vrijheid zou de gelovige God dienen met een gereinigd geweten. (Hebreeën 9 : 14) Van Gods kant is er niets wat de gelovige veroordeelt. In die vrijheid en in die genade zouden we ingaan. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade. (Hebreeën 4: 16) Hier wordt over de toeleiding tot de genadetroon gesproken. De genadetroon spreekt van de heerschappij van de genade over ons. Het hoogste beginsel dat wij kennen, is niet de wet, maar de genade. De hogere regels doen de lagere regels teniet. "Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus; Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs". (Hebreeën 10 : 19, 22) Het gaat ook hier om het bewust ingaan in de genade en daarin gaan staan. We zouden de wereld en de wet achter ons laten. "In Denwelken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof van Hem". (Efeze 3 : 12) Dit is een praktische aangelegenheid. Dit moet goed tot ons doordringen. Het is één ding te geloven dat we in de genade staan. Het is een ander ding dat we ook daadwerkelijk bewust uit of in die genade leven oftewel daar toegaan. De genade zou in ons leven heersen. (Romeinen 5 : 21; 6 : 14)

In Romeinen 5 : 1, 2 vinden we verleden, heden en toekomst van de gelovige. Wij waren schuldig, maar God heeft ons inmiddels vrijgesproken (gerechtvaardigd). Nu hebben wij de toeleiding door het geloof tot deze genade, waarin wij staan en waaruit wij leven. Daarna staat er: "wij roemen in (vertrouwen op) de hoop (de toekomstverwachting) der heerlijkheid Gods". Wij hebben het verleden achter ons gelaten. God heeft ons gerechtvaardigd. Sindsdien hebben wij vrede met God en staan we in de genade. In de toekomst verwachten wij heerlijkheid van Godswege. Paulus zegt in Romeinen 8 : 18: "Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden." Hetzelfde staat in Titus 2 : 13: "Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus". De heerlijkheid (eer, kroon, troon en loon) is ons beloofd. Paulus introduceert in Romeinen 5 : 2 de heerlijkheid, die in Romeinen 8 uitgebreider wordt besproken. Omdat het praktische leven moeilijk tot de mens doordringt, bespreekt Paulus alles zeer uitgebreid. Het goede nieuws is in vers 1 en 2 besproken. Nu volgt het slechtere nieuws.

En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt; (Romeinen 5 : 3)

We roemen ook in de verdrukkingen, want wij weten dat die verdrukkingen iets bewerkstelligen. Die verdrukkingen leiden tot de heerlijkheid Gods Die aan ons geopenbaard zal worden. "Acht het voor grote vreugde, wanneer gij in velerlei verzoekingen valt". (Jakobus 1 : 2) Iemand die verdrukt wordt, wordt tegengehouden. Dat heeft tot gevolg, dat diegene zich met nog meer energie gaat inzetten. Wie tegenwind krijgt, gaat gewoon harder

trappen. Dat heet lijdzaamheid oftewel passie. Lijdzaamheid betekent dat men van binnenuit gedreven wordt om door te gaan. (Hebreeën 10 : 36) Dit is helaas niet bij iedereen zo. Er zijn ook mensen die er meteen mee ophouden als het even tegenzit.

En de lijdzaamheid (bewerkt) bevinding, en de bevinding hoop; (Romeinen 5 : 4)

Bevinding is het moderne Nederlandse woord (levens)ervaring. Bevinding betekent dat je iets hebt ondervonden. Door ondervinding leer je iets in de praktijk. Van verdrukkingen leren we. Zonder vallen worden we niet groot. De ervaring leert dat verdrukking van tijdelijke aard is. De ervaring leert ook dat voorspoed van tijdelijke aard is. Dat is zo onder de zon, zegt de Prediker. (Prediker 8 : 15) Alles is hier van tijdelijke aard. Na regen komt zonneschijn. Op grond van onze rechtvaardiging uit het geloof van Jezus Christus hebben wij eeuwig leven ontvangen. Het leven van de gelovige loopt dus goed af. Die voorspoed is niet van tijdelijke aard. Het einde is goed, dus is het al goed. De bevinding werkt hoop, namelijk toekomstverwachting.

En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven. (Romeinen 5 : 5)

De toekomstverwachting blijft altijd bestaan, omdat de liefde van God in harten is uitgestort. Wij zijn met de levende God verbonden, omdat God Zijn leven in onze harten geplant heeft. "Niets zal ons kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here". (Romeinen 8 : 39) Gelovigen leven uit die bewustheid en uit die wetenschap. De hoop beschaamt niet, omdat de Here Jezus Zelf in onze harten woont. God heeft ons deelgenoot gemaakt aan Zijn goddelijke natuur. (2 Petrus 1 : 4) God heeft ons de Heilige Geest (= Leven) gegeven. Het Leven van God is in ons en daarom kan er niets misgaan. Naar onze maatstaven kan het wel tijdelijk misgaan, maar naar Gods maatstaven kan er niets misgaan. "De Heilige Geest is het onderpand van onze erfenis, tot de verkregene verlossing (van ons lichaam)". (Efeze 1 : 13, 14) God heeft ons een garantie gegeven in verband met de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden. In de volgende verzen wordt niet over de Heilige Geest, maar over Christus gesproken.

Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. (Romeinen 5 : 6)

Christus is "te Zijner tijd" (in het verleden), toen wij nog krachteloos waren, voor ons gestorven. Te Zijner tijd betekent op Zijn tijd. Wij bepaalden die tijd niet, want het ging buiten ons om. Eerst wordt de term krachteloos gebruikt, daarna goddelozen, In vers 7 worden impliciet de onrechtvaardigen en de kwaden genoemd. In vers 8 worden de zondaren genoemd. In vers 10 worden vijanden genoemd. Dit zijn allemaal synoniemen. De Heer deed Zijn werk voor de krachtelozen, de goddelozen, de onrechtvaardigen, de zondaren en de vijanden. Wat doet Christus nu voor ons, nu wij niet meer in die categorie

vallen? Wij zijn nu immers kinderen Gods geworden. Christus behoudt ons van de toorn. (Romeinen 5 : 9)

Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor den goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. (Romeinen 5 : 7)

Het kan nog net, dat iemand voor een rechtvaardige sterft. Het is denkbaar (mogelijk) dat iemand voor een goede zou sterven.

Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. (Romeinen 5 : 8)

God bevestigt (bewijst, stelt vast) Zijn liefde jegens ons, toen wij nog zondaren waren en Christus nog niet de Christus was. Christus werd gesteld tot Zoon van God door Zijn opstanding uit de dood. (Romeinen 1 : 4) Romeinen 5 : 8 kunnen we leggen naast Johannes 3 : 16: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe".

Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn. (Romeinen 5 : 9)

De uitdrukking "veel meer dan" wordt in Romeinen 8 : 34 herhaald: "Christus is het, Die gestorven is ja, WAT MEER IS, Die ook opgewekt is". Hij stierf voor ons, maar er is iets dat veel meer is. Het Leven en de opstanding zijn veel meer dan de dood.

Wij waren impliciet in vers 7 onrechtvaardigen. Nu zijn we gerechtvaardigd en zullen wij (dat is het logische gevolg) door Hem behouden worden van de toorn. Zullen is niet toekomstige tijd, maar het moet nu gebeuren. Het behouden worden van de toorn is het werk van Christus dat Hij in deze tegenwoordige tijd voor rechtvaardigen doet. Van welke toorn worden wij behouden? In Romeinen 1 : 18 lezen wij: "Want de toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid, en ongerechtigheid der mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden". De toorn van God komt nu tot uitdrukking in het feit dat God de wereld heeft losgelaten. (Romeinen 1 : 24, 26, 28) De toorn bestaat bijvoorbeeld uit de duisternis in deze wereld. (Johannes 12 : 35, 36) Wij worden door Christus geroepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. (Galaten 1 : 4, Kolossenzen 1 : 13, 1 Petrus 2 : 9) De Heer trekt ons uit de tegenwoordige boze eeuw en zet ons in de toekomstige eeuw, die al begonnen is.

Het is diep tragisch dat veel gelovigen niet weten wat de Heer nu voor hen doet. Meestal weet een gelovige alleen te vertellen dat de Heer voor zijn zonden is gestorven. Men wijst naar het verleden. Natuurlijk is dat correct. Het is fijn dat iemand dat gelooft en dat weet en daaruit leeft.

Het voor de hand liggende antwoord op de vraag "Wat betekent de Heer voor u?", zou zijn dat Hij ons nu uit de duisternis trekt en doet wandelen in het Licht. "Indien wij in het Licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde". (1 Johannes 1 : 7) De Heer plaatst ons in een andere sfeer. Christus plaats ons onder de genade i.p.v. onder de wet en in het licht i.p.v. in de duisternis. Hij brengt ons naar de heerlijkheid Gods (de erfenis uit 1 Petrus 1 : 4) uit Romeinen 5 : 2.

Wij zijn gerechtvaardigd door Zijn bloed. Bloed is leven. Dat leven heet in Romeinen 5 : 5 Heilige Geest, Die ons is gegeven. Geest is eeuwig leven. Het leven heet in Romeinen 5 : 6 Christus. Christus is het eeuwige leven. Zijn bloed is het opstandingsleven van Christus. Hij is immers opgewekt om onze rechtvaardiging. (Romeinen 4 : 25) Wij zijn gerechtvaardigd door Christus, danwel door Zijn bloed. Zijn bloed, Zijn leven reinigt ons geweten om de levende God te dienen. (Hebreeën 9 : 14) Het bloed van stieren en bokken kan de mens hooguit ritueel aan de buitenkant reinigen. Men kan geloven dat de Heer zijn zonden heeft weggedaan, maar niettemin kan men met schuldgevoelens rondlopen. Dit geldt voor de meerderheid van de christenen. Men weet, dat men uit genade zalig moet worden. Sommigen weten, dat ze uit genade zalig geworden zijn. Toch leeft men nog met een verontreinigd geweten. De oorzaak is dat men niet staat in de genade, maar onder de wet. De wet beschuldigt de mens. (Romeinen 2 : 15) Het is nu Grote Verzoendag. Toch worden de zonden herdacht in plaats van dat men werkelijk gereinigt wordt. Wij hebben de toeleiding tot deze genade. In de praktijk brengt de Heer ons daar.

Nu wij door Hem behouden worden van de toorn, zouden wij uitgaan buiten de legerplaats. (Hebreeën 13 : 13) De legerplaats is de wereld die onder de toorn van God is. Wij worden van die toorn verlost door Christus. Wij worden niet alleen verlost van de tegenwoordige toorn, maar ook van de toekomstige toorn.

Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.
(Romeinen 5 : 10)

Wij waren vijanden. Wij zijn met God verzoend door de dood. Betekent dat de dood aan het kruis? Nee, hier staat dóór de dood héén. Letterlijk staat er "doorheen (Grieks dia) de dood Zijns Zoons". "Dia", gevolgd door een tweede naamval (genitivus), moet vertaald worden met "er doorheen". Er staat niet dat wij verzoend zijn door Zijn sterven. De dood is pas na het sterven, want sterven is de dood ingaan. Door de dood heen wil zeggen door het sterven en de opstanding daarna.

Hierna volgen andere voorbeelden met dia. "Hetzij *door* het leven *heen*, hetzij *door* de dood *heen*". (Filippenzen 1 : 20b) Dood staat in de tweede naamval. "Door het leven" betekent niet door tot leven te komen. "Door de dood" betekent niet door dood te gaan. God wordt

niet in onze lichamen verheerlijkt doordat wij sterven, maar doordat wij opstaan uit de dood en een verheerlijkt lichaam ontvangen.

"En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleses, *door* den dood *heen*, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich stellen"; (Kolossenzen 1 : 21, 22) Het lichaam Zijns vleses is Zijn lichaam, namelijk de Gemeente. Door de dood heen werden wij toegevoegd aan Zijn lichaam.

"Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden, opdat Hij *door* den dood *heen* te niet doen zou dengene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel". (Hebreeën 2 : 14) Het is duidelijk dat de Here Jezus de duivel niet tenietgedaan heeft door te sterven. Toen Hij stierf behaalde de duivel eigenlijk de overwinning. De duivel heeft het geweld (de macht) des doods. Als iemand sterft (zelfs de Here Jezus), betekent dit dat de duivel gewonnen heeft. De duivel verloor uiteindelijk, omdat de Here Jezus opstond uit de dood.

Voor alle duidelijkheid nog twee schriftplaatsen met "door de dood". "En genen zijn wel vele priesters geworden, omdat zij door den dood verhinderd werden altijd te blijven". (Hebreeën 7 : 23). Hier staat "dia" met een vierde naamval (dat is de oorzaak), dus het is niet er doorheen. Anders zouden de priesters altijd gebleven zijn. De Hogepriester van het Nieuwe Verbond is doorheen de dood gegaan en Hij blijft altijd. "En haar kinderen zal Ik door den dood ombrengen; en al de Gemeenten zullen weten, dat Ik het ben, Die nieren en harten onderzoek. En Ik zal ulieden geven een ieder naar uw werken". (Openbaring 2 : 23) Hier staat letterlijk: haar kinderen zal ik in de dood (Grieks: en) ombrengen.

In Romeinen 5 : 9 staat dat wij door Zijn bloed behouden worden van de toorn. Vers 10 zegt dat wij behouden worden door Zijn leven. De conclusie is dat bloed leven is. Wij worden behouden door het praktische leven van Christus sinds Zijn opstanding. In Zijn opstanding is Christus de Hogepriester (Hebreeën 9 : 11), de Middelaar (Hebreeën 9 : 15) en de Borg van het Nieuwe Verbond. (Hebreeën 7 : 22) Hij is de Hogepriester van Zijn volk, hetwelk wij zijn. (Hebreeën 2 : 17, 3 : 6) God heeft Christus aan de Gemeente gegeven tot Hoofd. (Efeze 1 : 22) Het praktische werk van Christus is het reinigen van de Gemeente. (Efeze 5 : 26; Hebreeën 9 : 14) Zo worden wij behouden van de heerschappij van de duisternis, van de dood, van de zonde en de wet.

En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben.
(Romeinen 5 : 11)

Het roemen werd ook genoemd in Romeinen 5 : 2, 3. Het onderwerp is niet veranderd. Wij roemen in de hoop der heerlijkheid Gods. Wij roemen in de verdrukking. Door de verdrukking heen komen wij tot heerlijkheid. Wij roemen ook in God door onze Here Jezus

Christus, door Wie wij nu de verzoening gekregen hebben. Daar leven wij in de praktijk uit. De Heer zorgt voor ons. Dit is de afsluiting van dit schriftgedeelte en bovendien de samenvatting van onze positie als kinderen Gods.

Alle nieuwtestamentische brieven zijn gericht aan gelovigen die geloven in de dood en opstanding van de Here Jezus Christus. Die brieven zijn gericht aan wedergeboren mensen. Velen grijpen terug naar het Oude Verbond der wet. Zij proberen uit dankbaarheid de wet te houden. Zij negeren de boodschap dat wij verlost zijn van de wet. De wet was een vloek en een juk. (Galaten 3 : 13, 5 : 1) De wet bracht duisternis en strijd. Wij hebben nu officieel Licht en Vrede ontvangen. In de praktijk brengt de Heer ons daar. Veel gelovigen verzetten zich echter tegen het werk dat de Heer aan hen wil doen. In Johannes 13 verzette Petrus zich ook tegen het werk van de Heer. Daar gaf de Heer uitdrukking aan Zijn tegenwoordige werk door de voeten van de discipelen te wassen. Petrus wilde dat niet. (Johannes 13 : 6-8) Wie niet wil dat de Heer hem de voeten wast, komt Hem in de praktijk niet echt toe. Veel gelovigen houden liever vast aan de wet, aan wereldse beginselen, aan hun eigen ideeën, aan theologieën en aan filosofieën. Men protesteert bij het horen van de rechtvaardiging door de opstanding van Christus. Wij worden behouden door Zijn leven, door wat Christus nu doet. Men houdt liever vast aan wat de Heer in het verleden gedaan heeft, toen men nog een zondaar was. Men weigert te leven vanuit de verzoende positie onder het Nieuwe Verbond, staande in de genade.

De rest van hoofdstuk 5, 6 en 7 zetten dit werk van de Heer verder uiteen. De climax is hoofdstuk 8. De kinderen Gods worden door de Heer (door de Geest) geleid naar de aanstelling tot zoon. Wij zouden als kinderen Gods erven, omdat we eerstelingen zijn. (Romeinen 8 : 23) We zouden delen in de heerlijkheid van Christus. Christus zou vele zonen tot heerlijkheid leiden. (Hebreeën 2 : 10) De Heer brengt ons dwars door de dood naar onze eindbestemming. Dat gaat gepaard met verdrukking. Door die verdrukking worden wij gevormd en bekwaam gemaakt voor onze aanstelling tot zoon in de toekomst.

In Romeinen 5 : 12-21 worden Christus en Adam met elkaar vergeleken. Dit Schriftgedeelte vloeit rechtstreeks voort uit het voorafgaande. De zegeningen die de gelovigen hebben ontvangen, zijn de zegeningen van Christus. (Efeze 1 : 3) De gelovigen zijn gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel in Christus. Van nature is elk mens vervloekt met elke stoffelijke vervloeking op aarde in Adam. Als natuurlijke mensen waren wij Adamieten en hadden wij deel aan Adam en zijn natuur. Nu wij wedergeboren zijn, maken wij deel uit van de mensheid van een nieuwe schepping, waarvan Christus het Hoofd is. Om deze tegenstelling gaat het ook in Romeinen 5.

Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben. (Romeinen 5 : 12)

Door één mens is de zonde en de dood in de wereld gekomen. Wereld is het Griekse kosmos (het heelal). Kosmos krijgt op veel plaatsen een beperkte betekenis door de context. Hier gaat het niet om het heelal maar om de mensenwereld. Mensen kunnen bijvoorbeeld in een klein wereldje leven (op een bootje op de oceaan). Wij spreken over de dierenwereld, de plantenwereld of over de wereld van Rembrandt. Dit zijn allemaal onderdelen van de grote wereld.

De dood is niet door één mens (Adam) in de hele wereld ingebracht, maar alleen in de mensenwereld. De slang in de hof was al zondig voordat Adam er was. Zonde is niet alleen een morele kwestie en zij kan niet langs de weg van wet en ethiek overwonnen worden. Zonde zit in de menselijke natuur. De mens is een zondaar, omdat hij van Adam afstamt. De mens heeft die zondige natuur van Adam. Adam gaf de zondenatuur door en de mens kan daar verder niets aan doen. Toch is de mens er 100% verantwoordelijk voor, wanneer hij zondaar blijft. God heeft in Christus in een ander leven en een andere natuur voorzien.

Door Adam is de zonde in de (*mensen*)wereld ingekomen en daarmee de dood. Zonde en dood horen bij elkaar. De zondige natuur wordt niet altijd herkend en erkend. Het verschijnsel dat alle mensen tot nog toe overleden zijn, bewijst dat zij zondaren zijn. Dit is de algemene strekking van dit vers.

Het woord "gelijk" wordt altijd opgevolgd door het woord "alzo". Gelijk door één mens de zonde in de mensenwereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgegaan is, besluiten wij daaruit dat alle mensen gezondigd hebben. Dat staat er werkelijk. Zwart op wit lezen wij: "In welken allen gezondigd hebben". Alle mensen hebben gezondigd in Adam (de zogenaamde erfzonde). Dat is ook zo. Toch zijn er mensen die met de Bijbel in de hand proberen om die leer van erfzonde te bestrijden. Die mensen willen iemand anders de schuld geven van hun zondige leven. Bij voorkeur geven zij de duivel de schuld. Er bestaat zelfs een leer die beweert dat de mens van nature geen zondaar is. Het zou de macht van de duivel (de boze geesten) in de mens zijn, die hem doen zondigen. Die mensen houden zich bezig met het uitdrijven van boze geesten. De term erfzonde is ter onderscheiding van de zondige daden van de mens. Die daden zijn te tellen. De zondige natuur van de mens heet ook zonde.

"In welke" is in het Grieks: "eph hoo". "Eph" komt van "epi", wat "op" betekent. Eph gevolgd door een dativus (hoo) betekent opeenstapelen. Het is een kwestie van oorzaak en gevolg. Men zou "eph hoo" kunnen vertalen met "omdat". Beter is "waaruit volgt". Het Nederlands kent daar geen goed voorzetsel voor. De vertalers hebben het woordje "in" gebruikt. Letterlijk staat er in Romeinen 5 : 12: "Aangezien de dood tot alle mensen doorgegaan is, vloeit daaruit voort, dat alle mensen gezondigd hebben". Dat is de conclusie. Zie Romeinen 5 : 13, 14.

Want tot de wet was de zonde in de (mensen)wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. (Romeinen 5 : 13)

De wet kwam pas bij Mozes. Van Adam tot Mozes (ongeveer 2500 jaar) was er geen wet. De wet werd alleen aan de kinderen Israëls gegeven. De mensheid heeft het altijd zonder de wet van God moeten stellen. Voor de wet was de zonde in de mens en was de mens een zondaar. Die zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. De zondige natuur, de zonde als zodanig, kun je volgens de Bijbel, niet (h)erkennen of vaststellen. De zondige natuur van de mens openbaart zich daar waar wet heerst. De wet zegt: "Doe dit en doe dat, doe niet zus en doe niet zo". Het blijkt dat de mens zich niet aan de wet kan houden. Bovendien is de mens geneigd om tegen de wet in te gaan. Dat kunnen we bij kleine kinderen al vaststellen. Wanneer ouders wetten stellen, proberen kinderen meteen of die wetten wel echt gelden. Zij proberen wat er gebeurt, als zij de gestelde grens overgaan. Zonder die wetten zouden kinderen geen moeite doen om die grens over te gaan. Zij zijn dan immers niet op een idee gebracht. De Bijbel zegt dat de wet gegeven is, "opdat de zonde te meerder worde". (Romeinen 5 : 20) De wet is "om der overtredingen wil daarbij gesteld". (Galaten 3 : 19) De wet is niet gesteld om de overtredingen terug te dringen, want als er geen wet is, zijn er geen overtredingen. Dat is technisch onmogelijk. De wet doet de overtredingen toenemen en stelt de mens tot overtreder. De wet werkt averechts. De wet verbetert de mens niet, maar verslechtert de mens. Daaruit vloeit dus voort, dat de mens een zondaar is. Wanneer een mens (een zondaar) geactiveerd wordt door de wet, gaat hij zondigen. Een appelboom brengt immers appels voort. Door de wet is kennis der (erf)zonde (Romeinen 3 : 20)

Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over degenen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam, welke een voorbeeld is Desgenen, Die komen zou. (Romeinen 5 : 14)

Zonde heeft misschien niet aantoonbaar geheerst. De dood heeft echter wel aantoonbaar geheerst. Wat heerst, is de grootste macht en kracht. Men heeft altijd geprobeerd de dood te bestrijden. Dat is nog nooit gelukt. De dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe. Toen er nog geen wet was, stierven alle mensen, ook degenen die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam. Er waren mensen die niet zo erg als Adam gezondigd hadden, maar zij stierven toch. Dat bewijst dat die mensen zondaren waren. Het bewijst niet dat zij gezondigd hadden. Dood is het gevolg van de zonde. (Genesis 2 : 17) Uit de heerschappij van de dood wordt geconcludeerd dat alle mensen zondaren zijn. Dat is de conclusie van Romeinen 5 : 12, waar staat: "in welken allen gezondigd hebben". "Zonde hebben" kan betekenen dat men de zonde doet, maar ook dat men de zonde heeft.

In Romeinen 5 : 12-14 wordt gesproken over Adam, door wie de zondenatuur en de dood als gevolg daarvan bij heel de mensheid terechtgekomen is. Alle mensen stammen immers van Adam af. De mens kan er niets aan doen dat hij een zondaar is. De mens kan

er wel iets aan doen dat hij een zondaar blijft. God heeft een haalbare oplossing bedacht en de mensen aangereikt. Het hele punt is dat Adam niet het einddoel van Gods scheppingswerk was. Adam is een voorbeeld van Degene, Die komen zou. "Zou" is de verleden tijd van de toekomstige tijd. "Zullen" is het hulpwerkwoord van de toekomstige tijd. Zullen in de verleden tijd is zouden. In het verleden stond echter al vast, dat Adam een voorbeeld (een type, Grieks "tupos") was van Degene Die later komen zou. Diegene is inmiddels al gekomen. Adam was op voorhand een type van Christus. In Genesis 1 : 26 zegt God: "Laat ons Adam (vertaald met mensen) maken naar Ons beeld en onze gelijkenis." Dat betekent dat Adam niet die mens is die God in gedachten had. Adam is er slechts de vorm (de mal, de matrix) van. De vorm moet er eerst zijn en dan wordt het eindproduct gemaakt. Het maken van de vorm kost veel tijd. (Denk aan het maken van een polyester bootje) Het woord "tupos", dat wordt vertaald met voorbeeld, is een afdruk. Een voetafdruk in het zand heet een tupos. De letters aan de armpjes van een typemachine hebben de vorm van de letter die op het papier moet verschijnen. We spreken van lettertypen oftewel lettervormen. Adam is bij wijze van spreken de mal onderweg naar het eindproduct.

In Psalm 8 : 5 vraagt David, de erfgenaam van Adam, die de eerstgeborene van heel de mensheid is: "Wie is die Zoon des mensen, waarover U (God) gesproken hebt?" Adam zelf was het niet, dus moet het een van zijn nakomelingen zijn. David was het ook niet, Wie dan wel? Het vervolg op Psalm 8 lezen we in Hebrëen 2 : 6-10 waar Psalm 8 uitgebreid wordt geciteerd. Het antwoord op de vraag "Wat is de Mens dat Gij Zijner gedenkt, of des mensen Zoon, dat Gij Hem bezoekt?" is Jezus. Jezus kennen wij met eer en heerlijkheid gekroond. Hij is gesteld over de werken van Gods handen. Dit is een verwijzing naar Psalm 8 en naar Genesis 1. De echte Adam is opgestaan en heet daardoor de laatste Adam. (1 Korinthe 15 : 45) De laatste Adam leeft en wordt niet opgevolgd door een nieuwe erfgenaam.

Hoe is de eerste Adam een beeld van de laatste, echte Adam? Men beweert immers dat door Adam de zonde in de wereld is gebracht. Sommigen beweren dat door Adam de dieren en planten sterven. Dit staat niet in de Bijbel. Men geeft Adam van alles de schuld. Hoe kan hij een beeld van Christus zijn? Wanneer we een hak in het zand drukken, ontstaat er een holletje. Een afdruk is hol. De hak is niet hol. De afdruk is een omgekeerd beeld van het ware beeld. Wanneer we een foto maken, is dat een negatief. Adam is in hoge mate een negatieve afdruk van Christus.

Doch niet, gelijk de misdaad, alzo is ook de genadegift, want indien, door de misdaad van één, velen gestorven zijn, zo is veel meer de genade Gods, en de gave door de genade, die daar is van één mens Jezus Christus, overvloedig geweest over velen. (Romeinen 5 : 15)

"Doch niet gelijk" wil zeggen dat het gelijk is, maar omgekeerd (andersom). Dat is een soort ongelijk.

Lees: "Gelijk de misdaad, alzo is ook de genadegift". De genadegift staat tegenover de misdaad. Zij zijn niet van gelijke aard. Het ene is "bol" en het andere is "hol". Het ene is positief en het andere is negatief. Daardoor passen ze in elkaar. Het ene is een omgekeerd beeld van het andere.

In vers 15 staan velen tegenover één. Indien door de misdaad van één velen gestorven zijn, zo is veel meer de genade Gods en de gave door de genade, die daar is van één mens Jezus Christus overvloedig geweest over velen. Wanneer we deze lange zin verkorten en tussenvoegselen weghalen, luidt de zin: door de misdaad van één zijn velen gestorven en door de genadegift van één zijn velen behouden geworden (hebben velen leven ontvangen). "Allen" zijn velen en velen zijn soms allen en velen zijn soms niet allen. Het gaat er niet om of iemand uitgezonderd is of niet. Het gaat erom dat het er veel zijn. Door deze ingewikkelde verzen te verkorten, worden ze eenvoudiger. Het gaat in de eerste plaats om een vergelijking. Het gaat om twee zinnen die als het ware parallel lopen. Die twee zinnen zouden we recht onder elkaar opschrijven. In Romeinen 5 : 15-21 staan 7 vergelijkingen tussen Adam en Christus, die hierna besproken worden.

- 1) Door misdaad van één, zijn velen gestorven (dit is al een vergelijking).
Door de genadegift van Eén hebben velen eeuwig leven ontvangen.

De genade Gods en de gave door de genade wordt beschreven als overvloedig. De genade is overvloediger dan die ene misdaad. In veel christelijke kringen staat men wel stil bij die ene misdaad en de consequenties daarvan. Men verzuimt echter om stil te staan bij het tegenovergestelde daarvan. Het gaat in werkelijkheid om de overvloed van de genade Gods. De overvloedige genade Gods vinden we ook in Efeze 1 : 8 en Efeze 2 : 7. Die genade van God is veel sterker en veel groter dan die ene misdaad.

De essentie van de vergelijking tussen Adam en Christus is, dat waar wij vroeger deel hadden aan de eerste Adam en alles wat daarbij hoorde, daar hebben wij nu deel aan Christus, omdat wij met God verzoend zijn. Onze zaligheid ligt vast in Christus Jezus. De verlossing is in Christus Jezus. (Romeinen 3 : 24) Dat is de positie van een gelovige. Een gelovige is geen mens waar een beetje aan gesleuteld is. Een gelovige is ook geen mens waar de Heer voor zorgt en dat is het dan. Dat is veel te laag ingezet. Alles van Adam hebben wij achter ons gelaten.

En niet, gelijk de schuld was door den één, die gezondigd heeft, alzo is de gift; want de schuld is wel uit één misdaad tot verdoemenis, maar de genadegift is uit vele misdaden tot rechtvaardigmaking. (Romeinen 5 : 16)

Vers 16 begint ook weer met: "En niet gelijk, alzo". De hoofdzin is: "De schuld is wel uit één tot verdoemenis (veroordeling), maar de genadegift is uit vele misdaden tot rechtvaardiging". Rechtvaardigmaking bestaat niet. Het gaat om rechtvaardigen, namelijk

vrijspreken. De rechter veroordeelt of spreekt vrij. Die twee dingen staan hier in vers 16 tegenover elkaar. De verkorte zin uit de vergelijking luidt:

- 2) Schuld is uit één (*misdaad*) tot verdoemenis.
Genadegift is uit vele misdaden tot rechtvaardiging.

De schuld staat tegenover de genadegift. Eén misdaad staat tegenover vele misdaden. Tot verdoemenis staat tegenover rechtvaardiging. Deze vergelijking bevat gelijktijdig tegenstellingen en overeenkomsten. Het is de tweede illustratie van de verhouding tussen Adam en Christus.

Want indien door de misdaad van één de dood geheerst heeft door dien énen, veel meer zullen degenen, die den overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door dien Enen, namelijk Jezus Christus. (Romeinen 5 : 17)

De verkorte vergelijking luidt:

- 3) Door één misdaad heerst de dood (over de levenden) door één (Adam).
Door overvloed der genade heersen levenden (over de dood) door Eén,
Jezus Christus.

Het is een gave van God (de gave der rechtvaardigheid) dat wij gerechtvaardigd (vrijgesproken) worden.

Zo dan, gelijk door één misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis; alzo ook door één rechtvaardigheid komt de genade over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens. (Romeinen 5 : 18)

De kleiner afgedrukte woorden hebben de vertalers ingevoegd om de zin makkelijker leesbaar te maken. Mijn ervaring is, dat hoe meer woorden er worden ingevoegd, hoe moeilijker de zin wordt. Hoe langer de zin, hoe lastiger te lezen. De vertalers hebben de schuld van de eerste zin gesteld tegenover de genade in de tweede zin. Dit is geen goede vergelijking. In de verkorte zinnen worden de ingevoegde woorden weggelaten.

- 4) Door één misdaad over allen tot verdoemenis (veroordeling).
Door één rechtvaardigheid over alle mensen tot rechtvaardiging (vrijspraak)
des levens.

Het opmerkelijke is, dat de ene misdaad (van Adam) komt te staan tegenover de ene rechtvaardigheid (van Christus). Beide zinnen hebben "over allen". De veroordeling staat tegenover de vrijspraak des levens. De vraag is: over welke rechtvaardige activiteit van Christus gaat het? Dat wordt in vers 18 niet gezegd, maar wel in vers 19.

Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien énen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden. (Romeinen 5 : 19)

- 5) Door ongehoorzaamheid van één mens velen zondaren.
Door gehoorzaamheid van Eén (Mens) velen gerechtvaardigd.

De ongehoorzaamheid van Adam staat tegenover de gehoorzaamheid van Christus. De ene mens Adam staat tegenover de ene Mens Christus. Velen zondaren staan tegenover velen rechtvaardigen. Gelovigen zijn in Christus niet langer zondaren, maar rechtvaardigen.

Vers 19 zouden we naast vers 18 leggen. Dan krijgen we antwoord op de vraag wat die ene rechtvaardigheid van Christus is, die over alle mensen komt, tot rechtvaardiging des levens. De ene rechtvaardigheid van Christus uit vers 18 is de gehoorzaamheid van Christus uit vers 19. De gehoorzaamheid van Christus is een onbekend Bijbels onderwerp. Dat komt omdat men de Here Jezus Christus in Zijn menszijn op aarde geïdealiseerd heeft. Men begrijpt daardoor niet meer dat Hij rechtvaardig was, maar dat Hij bovendien ook gehoorzaam was. Het idee dat Jezus iemand gehoorzaamde, kan men niet plaatsen. Men ziet Jezus namelijk als God in een menselijke vermomming. De Bijbel leert dat de Here Jezus als Mens op aarde leefde. Hij was als Mens gehoorzaam aan God, Zijn Vader in de hemel. Hij liep de loopbaan die Hem was voorgesteld en wij zouden naar Zijn voorbeeld ook de loopbaan lopen die ons is voorgesteld. (Hebreeën 12 : 1, 2)

De Here Jezus kwam op aarde om iets te doen. Hij onderwierp Zich aan het Woord van God. Zijn gehoorzaamheid betekent dat Hij niet alleen het Woord van God geloofde, maar ook de consequenties droeg. Hij deed wat Hij volgens dat Woord zou moeten doen. Een ander woord voor gehoorzaamheid is geloof. Het Nederlandse woordenboek zegt dat geloof vertrouwen is op woord dat gesproken is. De term geloof heeft in ons spraakgebruik zijn betekenis verloren. Geloof betekent nu "niet zeker weten" of religie. Ongeloof en ongehoorzaamheid is ook hetzelfde. Dat heet zonde. (Hebreeën 3 : 17-19)

Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest; (Romeinen 5 : 20)

Vers 12 ging over Adam. Vers 13 en 14 gaan over Mozes en over de wet. De wet is daarbij gesteld. (Galaten 3 : 19) Dat wil zeggen dat de wet pas later gekomen is. "De wet is ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde". De wet prikkelt de mens. De mens is een zondaar en door de wet wordt de zonde in de mens actief. De wet doet de mens dus zondigen. De filosofie en theologie leren bij voorkeur dat de wet de zonde terugdringt en bestrijdt. De Bijbel leert dat het precies andersom is. De wet is zwak en onprofijtelijk (Hebreeën 7 : 18) De wet is een vloek. (Galaten 3 : 13) Aan de wet mankeert niets, want

zij is heilig, rechtvaardig en goed. (Romeinen 7 : 12) Aan de mens (het vlees) mankeert wel iets. Het vlees kan de wet niet dragen. Daarom werkt de wet niet.

Is het niet erg dat de wet de zonde doet toenemen? Voor gelovigen maakt dat niets uit. Zij zijn "der wet gestorven" en leven niet onder de wet. (Galaten 2 : 19) Romeinen 5 : 20 zegt dat waar de zonde (door de wet) meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest (geworden). Wat aanvankelijk "misdad die meerder wordt" heet, wordt in de tweede plaats "zonde die meerder wordt" genoemd. Hieruit blijkt dat de misdaad synoniem is met de zonde(natuur).

- 6) Zonde meerder geworden.
Genade veel meer overvloedig geworden.

De genade heerst dus over de zonde. Hoe groot de zonde ook is en hoe veel de zonden ook zijn, de genade is overvloediger dan de zonde. Het toenemen van de zonde door de wet strekt in de praktijk uiteindelijk tot eer van God, want Zijn genade wordt alleen maar meerder. De werking van de wet strekt alleen tot eer van God. Na vers 20 zouden we ook Romeinen 6 : 1 lezen: "Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde?" Men kan de verkeerde conclusie trekken. Men zou dus veel kunnen zondigen, omdat er dan des te meer wordt vergeven en de genade van God des te groter wordt. Zou men zondigen tot eer van God? Dat is een kromme redenering. De mens is een meester in het misbruiken van dingen. Vooral van Gods genade. Dat doel heeft God Zich niet gesteld. Men vindt dat er geen genade gepredikt zou moeten worden, omdat mensen er misbruik van zouden maken. Men vindt het een gevaarlijke leer. Het is een gevaarlijke leer voor de oude mens. Toch is het de Waarheid en Die gaat boven alles.

Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere. (Romeinen 5 : 21)

Dit vers is de climax van de uiteenzetting in Romeinen 5 en de introductie tot hoofdstuk 6. "Opdat" is het doel. Ook dit vers bestaat weer uit "gelijk ... alzo". Gelijk de zonde geheerst heeft tot de dood, alzo zou (dat was de bedoeling van Gods plan der eeuwen) ook de genade heersen tot het eeuwige leven. De genade blijkt veel meer overvloedig te zijn dan de zonde. De kracht van de genade Gods is sterker dan de kracht van de zonde. Daar leven gelovigen dagelijks uit. Toen Paulus bad om kracht, zei de Heer: "Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." (2 Korinthe 12 : 9) Wanneer we deze zinnen onder elkaar schrijven, zien we dat genade kracht is. Die kracht heerst. Genade is de kracht waaruit wij leven onder het Nieuwe Verbond. Onder het Nieuwe Verbond heerst de genade. Dat is het thema in hoofdstuk 6 en 7.

- 7) Zonde heeft geheerst tot de dood (door Adam)
Genade heerst tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Heer.

De vergelijking is volledig gemaakt door "Adam" in te vullen. Dit heet het aanvullen van de ellips. Ellips is een stijfiguur waarin men bepaalde woorden weglaat, omdat ze overbodig zijn. Zonder die woorden zou de zin ook duidelijk moeten zijn. "Adam" staat er niet bij, omdat de nadruk op Christus komt te liggen. De nadruk ligt op Jezus Christus. Hij is onze Heer en Meester, namelijk Degene Die wij dienen. Dat is de inleiding tot hoofdstuk 6. Wij zouden niet de zonde dienen, maar Jezus Christus, onze Heer.

De positie van de Adamiet (van de natuurlijke mens) is dat de zonde heerst tot de dood. De grootste onverslaanbare kracht in het natuurlijke leven is de zonde. Die zonde brengt ieder mens in de dood. Zonde, verderfelijkeid en vergankelijkheid zijn aan elkaar verwant. Zonde is missen. De natuurlijke mens mist door de zonde het Leven. Zonde en dood zijn hetzelfde. Dood is scheiding; het verbreken van de gemeenschap. Dat valt onder de betekenis van het begrip zondigen. De zonde brengt scheiding in ons leven.

In het leven van de gelovige heerst niet de zonde, niet de wet, niet de dood, maar de genade. De Hebrëënbrieff spreekt over het Nieuwe Verbond, waarin genade heerst. Alle gelovigen zouden met vrijmoedigheid tot de troon der genade naderen. (Hebrëë 4 : 16) Dat is de troon van Christus. Wat is de basis voor de christelijke ethiek? Het antwoord op deze klassieke vraag is: genade en vergevingsgezindheid. Het antwoord is niet: de tien geboden. Dat antwoord is 100% fout.

De Heer heeft ons vrijgepleit. Daarom zouden wij elkaar vergeven "gelijkerwijs Christus ook ons vergeven heeft". (Kolossenzen 3 : 13) Het beginsel van het Nieuwe Verbond is dat God de zonden en de misdaden niet toerekent. (Hebrëë 8 : 12) In de verbondstheologie is de genade niet afgeschaft, maar zij is wel geraffineerd vermengd met de wet. Het feit dat men zich steeds op de Mozaïsche wet beroept, brengt veel ellende. Het krachtigste principe in ons leven is genade.

Er staat, dat de zonde geheerst heeft tot de dood. Wij zeggen: "Tot de dood erop volgt." Dat is niet correct. Genesis zegt: Ten dage dat gij van die boom eet, zult gij de dood sterven. (Genesis 2 : 17) Vanaf die dag zou de dood in de zondaar werken. De dood is het ophouden van de werking van de dood. De dood heeft zijn werk dan voltooid. Het sterven is niet het begin van de werking van de dood. Het sterven is het eind van de dood. Dit moeten wij goed begrijpen. Hetzelfde geldt voor de andere uitdrukking: opdat genade zou heersen tot het eeuwige leven. Die genade heerst pas daar waar wij het eeuwige leven eerst ontvangen hebben. De zonde heerst vanaf het moment dat men een zondaar is. De genade heerst vanaf het moment dat wij kinderen Gods geworden zijn, oftewel vanaf het moment dat wij het eeuwige leven hebben ontvangen. Het eeuwige leven kent geen einde. De werking van de dood kent wel een einde.

In vers 21 staat in het Grieks niet "tot de dood", maar "in de dood". Er staat dus: "gelijk de zonde geheerst heeft in de dood". Waar de zonde is, is de dood. Waar de zonde werkt,

werkt de dood. Waar de dood voltooid is, is ook de zonde voltooid. Want wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde. (Romeinen 6 : 7) De dood en de zonde hebben dan hun werk gedaan.

Aan de andere kant geldt dat genade zou heersen. Genade activeert het eeuwige leven. Geestelijk leven, het leven van Christus in ons, wordt gevoed, doordat wij onderwezen worden door en in de genade. Daarom staat er geschreven: "Toeziende, dat niemand verachtere van de genade Gods". (Hebreeën 12 : 15) "Daarom, alzo wij een onbewegelijk Koninkrijk ontvangen, laat ons de genade *vast* houden, door dewelke wij welbehagelijk Gode mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid". (Hebreeën 12 : 28) "Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld". (Titus 2 : 11, 12)

De genade voedt ons. De groei van geestelijke volwassenheid van gelovigen houdt in de praktijk in dat wij, die kinderen Gods zijn geworden, leren te leven uit het beginsel van genade. Wij kunnen altijd tot God gaan en wij kunnen altijd wat aan Hem vragen. Hij verwijt ons nooit iets. Hij is ons altijd genadig, ondanks wat wij hebben gedaan. Onze rechtvaardiging ligt niet vast in onze werken, maar in het ene werk, in die ene rechtvaardigheid van Christus Jezus. Zo leren we anderen te vergeven en niet te verwijten. We leren anderen te verdragen. We leren smaadheid te dragen met Christus buiten de legerplaats. (Hebreeën 13 : 13). Dit zijn christelijke deugden. Deze dingen zijn de uitwerking van de genade Gods.

Genade zou in ons leven heersen. Niet de afwezigheid van de wet en de vergeving van onze misdaden zou in ons heersen. Daar zouden wij misbruik van maken en gebruiken tot oorzaak van het vlees. (Galaten 5 : 13) De vrucht van de Geest vloeit voort uit het heersen van de genade. (Galaten 5 : 22)

Als kinderen Gods zouden we dus niet in de zonde leven, omdat de genade Gods toch groter is. Dat is echt niet de bedoeling. Wij zijn gereinigd naar de inwendige mens, opdat wij de levende God en dus de Rechtvaardigheid zouden dienen. (1 Thessalonicenzen 1 : 9, Hebreeën 9 : 14) Wij zijn bekwaam gemaakt om dienaren te zijn van het Nieuwe Verbond. (2 Korinthe 3 : 6). Die bekwaamheid zouden wij gebruiken.

ROMEINEN 6

In Romeinen 6 : 1 wordt gevraagd: "Zullen wij in de zonde blijven?" In Romeinen 6 : 15 wordt gevraagd: "Zullen wij zondigen?" Het antwoord op beide vragen is: "Dat zij verre". In andere vertalingen staat: Volstrekt niet. Beide vragen zijn ontleend aan Romeinen 5 : 21: "Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere". Genade zou heersen. Dat is de situatie van de tegenwoordige tijd waarin wij leven. Wij kennen een troon der genade. (Hebreeën 4 : 16) Genade is het allesoverheersende beginsel waaronder wij gesteld zijn. Betekent dit dat alle zonden die wij doen vergeven worden, omdat de genade hoger en meerder is? Het antwoord is: Ja. In Romeinen 5 : 20 stond immers: "Waar de zonde meerder geworden is, *daar* is de genade veel meer overvloedig geweest".

Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? (Romeinen 6 : 1)

Deze vraag mist het doel. Deze vraag is niet aan de orde. Deze vraag wordt gesteld door de natuurlijke mens die de kracht van de genade wil gebruiken tot oorzaak voor het vlees. (Galaten 5 : 13) Hij misbruikt de genade voor een liederlijke levenswijze. De bedoeling van de heerschappij van de genade is niet dat wij in de zonde blijven. Hoofdstuk 6 in één zin samengevat is: Wij zouden de genade gebruiken om God te dienen. Wij zijn wedergeboren en begenadigd in Christus om het nieuwe leven te gebruiken in dienst van en tot eer van God.

"In de zonde" is de positie (levenssfeer, domicilie) waarin de natuurlijke mens verkeert. De positie van een kind van God werd genoemd in hoofdstuk 5. Een kind van God heeft vrede bij God en staat in de genade. (Romeinen 5 : 1, 2) Dat is het tegenovergestelde van staan of zijn of blijven in de zonde. "Blijven" betekent in het Oudnederlands en in het Grieks "wonen". Wij zouden niet staan in de zonde, maar in de genade. En dat met alle consequenties. Het is niet de bedoeling dat wij zouden zondigen, hoewel dat kan.

Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven? (Romeinen 6 : 2)

Het is duidelijk dat hoe meer wij zondigen, hoe meer genade wij ontvangen. Hoe meer genade wij ontvangen, hoe meer dat tot eer van God is. Wie kwaad wil, zal veel zondigen om veel genade te ontvangen, want God wordt daar immers door verheerlijkt. "Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven (wonen, blijven)?" De uitdrukking "der zonde gestorven zijn" betekent niet "vanwege de zonde gestorven". "Der zonde gestorven" betekent "voor de zonde gestorven zijn". Het is een eenvoudige waarheid. Elk mens is van nature een zondaar en is onderworpen aan de heerschappij van de zonde. Elk mens is een slaaf en dient de zonde. Wij zijn gestorven met Christus, omdat Eén voor

allen gestorven is en wij dus allen gestorven zijn. (2 Korinthe 5 : 15) Wij zijn nu vrij van de dienstbaarheid aan de zonde. Wij hebben een andere mogelijkheid gekregen. Wij zouden de genade dienen, omdat die sterker is dan de zonde. Hoe kan iemand die voor de zonde gestorven is daar nog in leven? Dat kan nooit de bedoeling zijn.

Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? (Romeinen 6 : 3)

Het probleemwoord in dit vers is "gedoopt". In veel religieuze kringen volgt een uitgebreide discussie over de doop. Men weet niet wat de betekenis van de doop is. Het gaat hier niet over de doop in water. Door alle discussie kent men de werkelijke betekenis van het woord dopen niet meer. In het Grieks kennen we twee verschillende aanverwante woorden voor dopen: "bapto" en "baptizo". Bapto betekent dopen in de zin van onderdompeling. Het gebruikelijke woord voor dopen is baptizo. Dat staat ook in vers 3. Baptizo is in ieder geval geen besprenkeling. Baptizo betekent ook niet onderdompelen (bapto). Baptizo is meer, namelijk onderdompeling en doordrenking. Bapto is een spons onder water houden. Baptizo is een spons uitknijpen onder water en dan onder water vol laten zuigen. De term "doordrenken met" vinden we in 1 Korinthe 12 : 13: "... wij zijn allen tot één Geest gedrenkt". De brede en algemene betekenis van "baptizo" is "eenwording met". De spons doordrenkt met water is niet alleen de spons, maar ook het water. De spons en het water zijn één geheel geworden. Dat is de betekenis van dopen.

Het duidelijkste voorbeeld dat de betekenis van baptizo aangeeft, is een tekst van de Griekse dichter en geneesheer Nicander, die omstreeks 200 v.Chr. leefde. Het is een recept voor het maken van ingemaakt zuur en biedt hulp, omdat het beide woorden gebruikt. Nicander zegt dat, om een zuur te maken, de groente eerst in kokend water 'gedompeld' (bapto) moet worden en dan 'gedoopt' (baptizo) in de azijnoplossing. Beide werkwoorden betreffen het onderdompelen van groentes in een oplossing. Maar de eerste is tijdelijk. De tweede, de daad van het dopen van de groente, brengt een blijvende verandering teweeg. Wanneer dopen in het Nieuwe Testament genoemd wordt, wijst het vaker op onze vereniging en vereenzelviging met Christus, dan op onze waterdoop. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden. (Markus 16 : 16) Christus zegt dat alleen maar verstandelijke instemming niet genoeg is. Er moet vereniging met Hem zijn. Het moet een werkelijke verandering zijn, zoals van de groente met het zuur! (Aanhaling uit "Bible Study Magazine", James Montgomery Boice, May 1989)

De betekenis van dopen vinden we met grote nadruk in 1 Korinthe 10 : 1, 2: "En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgestaan zijn. En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee. Allen zijn in Mozes, in de wolk en in de zee gedoopt".

De doop in Mozes heeft niets met water te maken. De doop in een wolk ook niet. De doop in de zee ook niet, want het volk werd niet nat toen het door de Schelfzee trok. De enige

verklaring is, dat doop "eenwording met" betekent. Het volk was één met Mozes. Waar Mozes ging, daar ging het volk. Waar de wolkkolom ging, daar ging het volk. Wanneer wij deze betekenis van dopen kennen, dan begrijpen we ook dat Romeinen 6 niet over het ritueel van de doop in water gaat, maar over de realiteit. Het Grieks van vers 3 betekent: "Weet gij niet, dat zovelen als wij deel hebben gekregen aan Christus Jezus". Over die eenwording gaat het ook in Romeinen 6 : 5. "Met Hem één plant zijn", is hetzelfde als "in Hem gedoopt zijn". Een plant is een organisme. Een plant is een organisch geheel.

Romeinen 6 : 3 zegt, dat als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, dan zijn wij in Zijn dood gedoopt. M.a.w. als wij één plant geworden zijn met Christus (leden zijn van Zijn lichaam) dan worden wij geacht met Hem gestorven te zijn (de dood ingegaan te zijn, oftewel gedoopt te zijn in Zijn dood).

Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. (Romeinen 6 : 4)

Het verhaal gaat verder in Efeze 2 : 6: "En heeft *ons* mede opgewekt, en heeft *ons* mede gezet in de hemel in Christus Jezus". Dit thema komt in de Romeinenbrief niet aan de orde. "In Christus" heeft exact dezelfde betekenis als "gedoopt in Christus", namelijk één zijn met Hem. Wij hebben deel aan Zijn lijden, Zijn dood, Zijn begrafenis, Zijn opstanding en uiteindelijk ook aan Zijn hemelvaart. Zijn wederkomst is nog een toekomstige zaak, waar wij ook deel aan zullen hebben. (Kolossenzen 3 : 4)

Samengevat: De verlossing is in Christus Jezus. (Romeinen 3 : 24) Wij zijn in Christus Jezus gedoopt. De doop in water is daar een uitbeelding van. Door verwarring komt men tot de conclusie dat men per se in water gedoopt moet zijn om behouden te worden. Dat is een onbijbelse gedachte. Het is andersom. Wanneer men tot geloof komt in de Here Jezus Christus zou men zich laten dopen. Dat is Bijbels. Het gaat primair niet om de doop in water, maar om de doop in Christus.

Wat is het doel van het gestorven en begraven zijn met Christus? Wat is het doel van onze verlossing in Christus? Waarom zijn wij verlost van de heerschappij van de zonde, van de dood en van de wet? Wat is het doel van onze plaatsing onder de heerschappij der genade? Zouden wij in de zonde blijven? Volstrekt niet. Wat is het doel voor Christus in verband met Zijn lijden, sterven en opstanding? Waar leidt het toe? Het antwoord staat in Romeinen 6 : 4b: "Opdat gelijk Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij ..." Wat is het doel van onze wedergeboorte? Wij zouden voor het antwoord kijken naar het doel in het leven van Jezus Christus. Het doel is dat de Vader door Zijn leven verheerlijkt zou worden. Christus is als Eersteling uit de doden (van tussen de overige doden uit) opgewekt tot heerlijkheid des Vaders. Het idee is dat het werk dat Christus sinds Zijn opstanding doet een werk tot verheerlijking van God is. Dit is heel onbekend. Logischerwijze geldt dan, dat het doel van onze levens, sinds wij kinderen

Gods geworden zijn, is de Vader van Christus, onze Vader, te verheerlijken. Dat gebeurt niet wanneer wij in de zonde blijven en wanneer wij blijven zondigen. Dat doet de Here Jezus ook niet.

"Opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, also ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden". Dit is weer een prachtige vergelijking. In hoofdstuk 5 vonden we vergelijkingen tussen Adam en Christus. Hier tussen Christus en ons. Christus is opgewekt tot heerlijkheid des Vaders en dus zouden ook wij in nieuwigheid des levens wandelen. Deze vergelijking kunnen we ook omdraaien: Opdat Christus in nieuwigheid des levens wandelt, also ook wij in nieuwigheid des levens zouden wandelen, namelijk tot heerlijkheid des Vaders. Christus en wij zijn in één Lichaam met elkaar verbonden. Dit wordt uiteengezet in Romeinen 12 en heel uitgebreid in 1 Korinthe 12. Christus is ook lid van de Gemeente. Hij is het Hoofd. Wat de Heer doet, zouden wij ook doen. Wat Christus nu doet, wordt in Romeinen 6 echter niet uiteengezet. Hier wordt alleen het doel genoemd.

Het werk van Christus sinds Zijn opstanding is het verzamelen en opbouwen van de Gemeente, Die Zijn Lichaam is. Het verzamelen van een volk voor Zijn Naam uit de heidenen. (Handelingen 15 : 14) Pas daarna zal de troon van David hier op aarde hersteld worden. Wij zouden ook in de opbouw van de Gemeente betrokken zijn. Dat is het wandelen in nieuwigheid des levens. Christus heeft Zich overgegeven voor de Gemeente, opdat Hij haar zou heiligen en haar Zich heerlijk (zonder vlek of rimpel) zou voorstellen. (Efeze 5 : 26, 27) Dit is een belangrijk thema in de nieuwtestamentische brieven.

In het verleden (vóór en tot en met Zijn kruisiging) was het werk van de Heer op aarde tot heerlijkheid des Vaders. (Johannes 17 : 1-4) Het tegenwoordige werk van Christus in de hemel is ook een werk tot verheerlijking van God. De verzameling van de Gemeente houdt in dat de leden van de Gemeente gezet worden in de hemel. (Efeze 2 : 6)

Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding;
(Romeinen 6 : 5)

Indien wij één organisme, één lichaam met Hem geworden zijn in de gelijkmaking Zijns dood, zo zullen wij ook één plant zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding. Wij zijn aan Christus gelijkgesteld. Wij hebben deel aan Zijn zegeningen. (Efeze 1 : 3) In vers 5 staat in het kort: "Indien wij met Christus gestorven zijn, dan zijn wij ook met Hem opgewekt".

Het woord "zullen" geeft aanleiding om het vers verkeerd te lezen. Wij kennen de Nederlandse betekenis van zullen niet goed meer. Op school hebben we bij grammatica geleerd, dat zullen het hulpwerkwoord van de toekomstige tijd is. Wij denken dat zullen over de toekomst spreekt. Zullen heeft met structuur in de taal te maken, maar niet met tijd. Zullen komt overeen met moeten (het Duitse "sollen"). De gedachte is, dat wanneer

het één waar is, dan zal (moet) het andere ook waar zijn. Als het waar is dat wij met Christus gestorven zijn, dan moet het ook zo zijn dat wij met Hem zijn opgewekt. Als wij met Hem opgewekt zijn, moet het ook zo zijn, dat wij met Hem in de hemel gezet zijn. (Efeze 2 : 6) Zullen wijst hier niet op de toekomst, maar op het heden. Als wij tegen iemand zeggen: "Je zult dit doen", dan betekent het "je moet het doen". De uitdrukking "Gij zult Mijn getuigen zijn" leest men als "Gij moet Mijn getuigen zijn". Dat betekent het in dit geval niet. Waarom niet? Uit het verband blijkt, dat het om een vaststelling van een feit gaat. (Handelingen 1 : 8) Petrus zei later, dat hij niet anders kon dan getuigen (Handelingen 4 : 20) Hij moest het niet!

Zullen betekent hier dus dat uit het één het ander volgt. In tijd wil dat zeggen, dat eerst het één waar is en daarna zal ook het andere waar zijn. Echter niet in de toekomst, maar in het heden. Het gaat om een logische wijze van redeneren.

Gelovigen zijn met Christus opgestaan. Petrus zegt: God heeft ons wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus. (1 Petrus 1 : 3) Wij zijn één met Christus en daarom zijn wij geestelijk met Hem opgestaan. Wij hebben deel aan Zijn overwinning op de dood, op het verderf en op de zonde.

Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.

(Romeinen 6 : 6)

Onze oude mens wijst naar Adam (Romeinen 5 : 12-21) Wij weten dat onze oude mens (de zondaar) mede (met Hem) gekruisigd is. Wat is het doel daarvan? Wij zouden niet simplistisch zeggen, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is opdat wij behouden worden en straks naar de hemel gaan. Dat is erg kort door de bocht en het gaat voorbij aan de essentie van de uiteenzetting. Wij zijn met Hem gekruisigd (gestorven), opdat het lichaam - der zonde - tenietgedaan worde. De streepjes stellen pauzes tijdens het lezen van dit vers voor. Wij zouden niet lezen: opdat het lichaam der zonde - tenietgedaan worde (tot niets gemaakt wordt). Het zondige lichaam zou niet tenietgedaan worden. Wij wonen er immers nog in. Ons lichaam is van nature onderworpen aan en een slaaf van de zonde die over de natuurlijke mens heerst. Het oude verhaal is dat de mens van nature een zondaar is. Als de mens iets gaat doen, gaat hij zondigen. Het heeft dus geen zin om de mens te activeren. Het heeft zelfs geen zin om een gelovig mens te activeren met behulp van allerlei overleggingen, menselijke filosofie en vleeselijk verstand. Elk actief mens mist zijn doel (gaat zondigen). Die activiteit dient tot niets.

In Romeinen 6 : 6 staat dat het lichaam voor de zonde tenietgedaan is. Het lichaam dat onderworpen was aan de overheersende macht van de zonde (de tirannie van de zonde) is voor de zonde gestorven en is nu niet meer aan de heerschappij van de zonde onderworpen. Het lichaam is er nog wel, maar het dient niet meer voor de zonde. De zonde is er ook nog wel. Dat feit is niet veranderd. Omdat wij geacht worden met Christus gestorven te zijn, zijn wij geacht dood te zijn. Wij zijn geen slaaf meer van de zonde.

Sindsdien heerst genade. (Romeinen 5 : 20, 21) Als de zonde in de praktijk niet weggenomen is en de genade niettemin over ons heerst, dan betekent dat dat de genade van God sterker (machtiger) is dan de zonde. Wij leven in deze situatie. Wij kunnen ons niet onttrekken aan de zonde en de werking van de zonde, maar wij kunnen ons wel onderwerpen aan de genade. Zo kan de genade in de praktijk van ons leven over ons heersen. Dat is ons alternatief. In theorie wordt de macht van de zonde wellicht niet kleiner, maar in de praktijk wel. Wij zondigen misschien nog net zoveel als vóór dat wij tot geloof kwamen, maar wij hebben er nu geen last meer van.

Zouden we dus in de zonde blijven? (Romeinen 6 : 1) Dat was niet de bedoeling. Het is de bedoeling dat wij ons beschikbaar stellen aan de Heer, opdat wij Hem zouden dienen. Kan dat wanneer wij zondaren zijn en blijven? Ja dat kan, omdat wij door de heerschappij van de genade geen schuldgevoelens hebben van de zonde. Het is makkelijk om te zeggen: De zonde is er wel, maar wij hebben er geen last meer van, omdat wij onder de grotere kracht van de genade leven. Het begrijpen en het beleven van die genade moeten wij leren. Dat kunnen we leren als wij ons niet aan menselijke overleggingen en niet aan onze eigen ervaringen of emoties houden. Wij zouden ons aan het Woord van God houden. Het Woord Gods zegt, dat het bloed van Christus onze gewetens reinigt van dode werken, opdat wij de levende God zouden dienen. (Hebreeën 9 : 14) Waartoe zijn wij bekeerd van de afgoden? Om de levende en waarachtige God te dienen. (1 Thessalonicenzen 1 : 9) Waartoe reinigt Christus de Gemeente met het bad des waters door het Woord? Opdat Hij Zich een eigen volk zou voorstellen, heilig en onberispelijk. (Efeze 5 : 26, 27; Titus 2 : 14) Deze samenhang moeten we in het oog houden. Wij kennen kinderen Gods die zeggen dat zij weten dat de Bijbel zegt dat God ons reinigt, maar er zelf weinig van merken. Anderen vinden het een kwalijke zaak dat Christus ons reinigt. Zij missen het zondebesef. Het is de bedoeling dat wij het zondebesef missen. Wij zijn er immers van verlost! Wij zouden geen geweten van de zonden meer hebben. (Hebreeën 10 : 2) Wij weten dat wij zondaren zijn en wij weten ook dat wij zondigen. "Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij ons zelve en de waarheid is in ons niet". (1 Johannes 1 : 8) Toch staat die zonde ons niet meer in de weg. Wij worden gereinigd door de genade en door de wetenschap daarvan. Er staat niet voor niets steeds: Wij weten of dit wetende of weet gij niet.

Het doel van de heerschappij van de genade is dat onze gewetens gereinigd worden, zodat wij met vrijmoedigheid zouden ingaan in het heiligdom. (Hebreeën 10 : 19) We zouden onze lichamen aan Hem ter beschikking stellen (Romeinen 12 : 1) zonder te zeggen: Heer, ik deug niet en ik ben nog een zondaar. Wij zijn gereinigd! Hij roept ons op om Hem te dienen en te wandelen tot heerlijkheid des Vaders.

Romeinen 6 : 6 zegt dus: "Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam voor de zonde tenietgedaan worde, opdat (met het doel dat) wij niet meer de zonde zouden dienen". Wij zouden niet meer slaven van de zonde zijn. Wij zouden niet meer leven in de dienstbaarheid der zonde. De zonde is er wel. Wij zijn niet verlost van de

werking van de zonde, maar verlost van de heerschappij van de zonde. Wij dienen een andere Heer. Van Godswege en van Christuswege worden wij geactiveerd om te wandelen in de goede werken die Hij voorbereid heeft. (Efeze 2 : 10) Dat heeft niet tot gevolg dat wij beginnen te zondigen, maar dat God in onze wandel verheerlijkt wordt. Dat is de bedoeling van onze verlossing.

Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. (Romeinen 6 : 7)

Wie gestorven is, is vrijgesproken van de heerschappij van de zonde.

Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven; (Romeinen 6 : 8)

"Indien" betekent "op grond van het voorgaande". Op grond van het voorgaande zijn wij nu met Christus gestorven, zo geloven wij, dat wij ook met Hem leven zullen. Zullen gaat niet over de toekomst, waarin wij lichamelijk op zullen staan. Het gaat erom dat wij nu reeds met Hem leven. Als wij met Hem gestorven zijn, dan zijn wij logischerwijs ook met Hem opgestaan.

Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem. (Romeinen 6 : 9)

Christus is altijd de norm en het voorbeeld. Uit de doden is van tussen de overige doden uit. Christus sterft nooit meer, want de dood heerst niet meer over Hem.

Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. (Romeinen 6 : 10)

Hij is eenmaal voor de zonde gestorven. Dit is dezelfde uitdrukking als in vers 6. Hij leeft voor God. "Der zonde" en "Gode" zijn derde naamsvormen. In Hebreeën 9 : 12 staat: "Christus is eenmaal ingegaan in het heiligdom". Dat is eens en voor altijd. Dit verandert nooit meer. Onze zaligheid ligt daarom vast. Hij leeft ook altijd voor God. Hij dient God. Ditzelfde beginsel wordt ook op ons van toepassing gebracht.

Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere. (Romeinen 6 : 11)

Wij zijn ook eenmaal, d.w.z. eens en voor altijd (once and for all) voor de zonde gestorven. Wij zouden het daarvoor houden, d.w.z. wij zouden alzo rekenen (Grieks: "logisomai") dat wij voor de zonde dood zijn en voor God levend in Christus Jezus, onze Heer. Als wij begrijpen wat voor Christus waar is, dan is het ook voor ons waar, omdat wij in Hem (gedoopt) zijn. Wij zijn niet alleen voor de zonde gestorven, maar ook voor de wet. (Galaten 2 : 19) De zonde en de wet heersen niet meer over ons. Wij leven nu onder de

heerschappij van God, namelijk van Zijn genade. Wij leven voor God in Christus, onze Heer. Hij is onze Meester Die wij dienen. Vroeger was de zonde onze heer. Nu is Christus Jezus onze Heer.

Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelfs lichaams. (Romeinen 6 : 12)

"Dat dan" betekent "zo zou het moeten zijn". De aanvoegende wijs "heerse" is een wens. De zonde zou niet in ons heersen om haar (de zonde) te gehoorzamen in de begeerlijkheden van dat lichaam. Zonde is aan de ene kant een moreel begrip. Aan de andere kant is het ook een fysieke, biologische aangelegenheid. Zonde werkt in onze levens. Van nature zijn wij altijd geneigd om de verkeerde kant op te gaan. Is een mens vrij om te denken wat hij wil? Het antwoord is meestal: Ja. Dat is niet correct. Als een mens kan denken wat hij wil, dan kan hij ook niet denken wat hij wil en dát kan hij niet. Midas Dekkers zei: Zodra je tegen een mens zegt, denk aan witte beren, dan doet hij dat. Als je zegt, dat hij niet aan witte beren moet denken, dan denkt hij juist aan witte beren, omdat het niet mag. Dat is heerschappij van de zonde. Zodra het niet mag, heb je juist de neiging om het te doen. Dat is missen.

De heerschappij van de zonde is verwant aan de heerschappij van de wet. De wet zegt: Doe niet dit en doe niet dat. Zo komt de mens op een idee en dat idee raakt hij niet meer kwijt. Bij elke herhaling wordt het idee sterker. De wet werkt precies verkeerd om. De zonde zou niet meer in ons heersen, omdat de wet niet in ons zou heersen.

En stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfven Gode, als uit de doden levende geworden zijnde, en stelt uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid. (Romeinen 6 : 13)

"Stelt uwe leden" betekent "stelt uw lichaam" niet aan de (der) zonde ter beschikking. Stellen betekent een positie innemen. Welke positie nemen wij in? Van Godswege zijn wij geplaatst in de genade (Romeinen 5 : 2) en daarmee staan wij ook in de vrijheid. (Galaten 5 : 1) De vraag is: Waar staan wij? Wij zouden de consequenties trekken uit de verlossing waaraan wij deel hebben gekregen.

"Wapen" betekent "gereedschap". Wij zouden onze leden niet aan de zonde ter beschikking stellen tot gereedschappen der ongerechtigheid (van de zonde). Het lichaam van de mens is in wezen het gereedschap van de mens. Het lichaam is niet het wezen van de mens. Het wezen is het inwendige van de mens. Wij wonen in een lichaam. Onze handen, onze voeten en onze tong zijn ons gereedschappen. Wij zouden onze lichamen beschikbaar stellen om de gerechtigheid te dienen. Vroeger konden we alleen maar de zonde dienen. Er was geen alternatief. Sinds wij gerechtvaardigd zijn van de zonde, via de dood en opstanding van Christus, hebben wij het alternatief. Wij kunnen de gerechtigheid en daarmee Christus en daarmee God dienen.

In Romeinen 6 staat de theoretische uiteenzetting. Die is misschien moeilijk te begrijpen. In Romeinen 12 staat de praktische uiteenzetting. Die uiteenzetting begint met te zeggen dat wij onze lichamen zouden stellen tot een levend (het leven van Christus is daarin), heilig en Gode welbehagelijk offer. (Romeinen 12 : 1) Wij bieden ons lichaam aan Christus aan en via Hem aan God. Hebreëën noemt dat het "vrijmoedig naderen tot de troon der genade". (Hebreëën 4 : 16) Het naderen tot de troon is om zich te onderwerpen aan Degene Die op de troon gezeten is.

"Stelt uzelf aan God (ter beschikking) als uit de doden levend geworden zijnde (in dat bewustzijn), en stelt uw leden aan God tot wapenen der gerechtigheid". Wij zijn nieuwe schepselen. Wij zijn niet meer in Adam, maar in Christus (uit de dood levend geworden). Wij stellen onze leden aan God ter beschikking tot gereedschappen der gerechtigheid. Wij zouden de gerechtigheid dienen. Wat is dat? Dat hebben wij besproken in Romeinen 1 : 16, 17. Rechtvaardigheid is hetzelfde als gerechtigheid. In het Evangelie wordt Gods rechtvaardigheid geopenbaard. In Romeinen 3 : 21 staat dat de rechtvaardigheid buiten de wet om wordt geopenbaard. In hoofdstuk 3 blijkt dat de rechtvaardigheid in het algemeen inhoudt dat men zich onderwerpt aan het Woord van God. Onrechtvaardigheid of zonde wil zeggen dat men zich, al of niet moedwillig, onttrekt aan het Woord van God. Zo mist men het doel. De natuurlijke mens kan zich niet onderwerpen, omdat hij een zondaar is. Wanneer wij de gerechtigheid dienen, dienen wij het Evangelie waarin de rechtvaardigheid van God geopenbaard wordt.

De gerechtigheid houdt in dat de zonde van Godswege veroordeeld wordt en is geworden toen de Here Jezus leed en stierf aan het kruis van Golgotha. Sindsdien heerst genade. De gerechtigheid dienen is hetzelfde als de genade van God dienen. In het Evangelie wordt immers duidelijk de genade van God geopenbaard. De rechtvaardigheid van God hangt samen met het feit dat de oude mens geoordeeld is en dat de nieuwe mens bekwaam gemaakt is om dienaar te zijn van het Nieuwe Verbond, namelijk de gerechtigheid van God. (2 Korinthe 3 : 6)

Wij zouden uit genade leren leven (uit wat God ons geeft). Het vervolg is, dat wij zelf die genade zouden geven aan anderen. Wat wij zelf hebben ontvangen, zouden wij ook doorgeven. God heeft ons vergeven, daarom zouden wij ook elkaar vergeven. (Kolossenzen 3 : 13) Wij zouden dus trouw zijn aan het Evangelie (aan het Woord der gerechtigheid). Het Woord Dat wij gehoord en geloofd hebben, zouden wij vervolgens spreken of handen en voeten geven. Het Evangelie geeft ons wat te doen in dit leven en het bepaalt in hoge mate onze weg. Wij zouden wandelen in de goede werken welke God voorbereid heeft. (Efeze 2 : 10) Dat zijn altijd werken tot eer en verheerlijking van God Zelf. Op die manier is de zonde overwonnen. Dan is het niet meer mis, maar helemaal raak. Het Woord werkt dan in ons en door ons (via het lichaam). Denken dat onze dienst aan God slechts uit inwendige dingen bestaat (alleen in ons hart), is een noodlottig misverstand. Men zegt dan dat men het geloof voor zichzelf houdt en er niet over wil spreken en dat dat niemand iets aangaat. Het geloof gaat iedereen aan, omdat het een

normale wijze van leven is. Het is ongezond om dat wat in u is, in u te houden. Dat geeft verstopping en frustratie. In werkelijkheid kan men niet over dingen praten, omdat het er helemaal niets is. De Bijbel zegt: "Waar het hart vol van is, loopt de mond van over". (Mattheüs 12 : 34) Wij zouden gevuld worden met het Woord van God (Kolossenzen 3 : 16) en dat uitleven. De Bijbelse term daarvoor heet "weerspiegelen". Dit is beeldspraak. Het Woord van God wordt beschouwd als Licht (Psalm 119 : 105, Efeze 5 : 13) Het Licht straalt op ons en zou door ons weerspiegeld worden, zoals dat eens het geval was bij Mozes. Mozes was bij de Heer op de berg. Toen hij van de berg afkwam, straalde hij het licht uit dat op hem gescheten had. Men wilde dat Mozes iets op zijn aangezicht deed vanwege dat licht. Het Licht zou juist weerspiegeld worden. Dit heeft men wegvertaald in 2 Korinthe 3 : 18: "En wij allen met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren weerspiegelende, worden *naar* hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid". "Als in een spiegel aanschouwende" is een misverstand. Spiegel is een zelfstandig naamwoord. Het werkwoord is spiegelen. Het normale proces van stofwisseling en daarmee van groei is dat er iets inkomt en dat er ook weer iets uitkomt. Het is ontvangen en op een of andere wijze doorgeven. Wij leren iets en daarna brengen wij het in de praktijk. Niet omdat het moet, maar omdat het vanzelfsprekend is. Zo niet, dan is er sprake van waterzucht. Men ontvangt wel, maar alles blijft erin zitten en er wordt niets mee gedaan. Dat is volgens de Bijbel een ziekte. Het Woord blijft dan alleen theorie. Het is ballast die men meesleept en waar men last van heeft. Het in de praktijk brengen van het Woord brengt verandering in ons wezen. Wanneer wij het Woord alleen maar opslaan, gebeurt er niets mee. Door de praktijk verandert ons uitwendige en inwendige leven. Dat bepaalt onze identiteit. Dat is bij de natuurlijke mens zo en ook bij de wedergeboren mens. Wat erin komt, wordt doorgegeven. Wij hebben het Woord om niet (uit genade) ontvangen, dus geeft het om niet. (Mattheüs 10 : 8) Dat is het proces wat in 2 Korinthe 3 : 18 genoemd wordt. Waar wij de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, daar worden wij in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid. Dat is van de wet naar de genade, van het Oude Verbond naar het Nieuwe Verbond.

Kortom, wij zijn van Godswege gerechtvaardigd. Wij zouden de rechtvaardigheid dienen. Wij zouden onze leden voor God tot wapenen der gerechtigheid stellen. Naar Bijbelse maatstaven begint daar al het christelijke leven mee. Wij zouden niet alleen maar tot geloof komen in wat God gezegd heeft. Wij zouden ons daaraan onderwerpen, namelijk ons daaraan ter beschikking stellen. Dat heet offeren. In de Hebreeënbrief wordt gezegd, dat Christus in Zijn opstanding, als Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, Zichzelf geofferd heeft aan God. (Hebreeën 7 : 27) Waar Hij Zichzelf geofferd heeft, zijn wij ook mede geofferd, omdat wij leden zijn van Zijn Lichaam. (Efeze 5 : 30). Waar het Hoofd van de Gemeente als Hogepriester gewijd is aan de dienst aan God, daar zijn ook de leden van dat Lichaam als priesters aan God gewijd. Christus heeft ons gemaakt tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader. (Openbaring 1 : 6) In onze relatie tot God mag verwacht worden dat wij maar één doelstelling in ons leven hebben, namelijk dat Hij in onze levens verheerlijkt wordt. Dat kan, omdat wij officieel zijn vrijgesproken van de zonde en levend gemaakt in Christus. In de praktijk is het het leven van Christus dat Zijn

werk in ons zou doen. Van ons wordt verwacht dat wij bereid zijn om dat te laten doen. Dat is leven uit genade. In de toekomst moeten wij geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, "opdat een ieder wegdrage hetgeen door het lichaam geschied is". (2 Korinthe 5 : 10) Alles is vrijblijvend, maar het heeft wel consequenties.

Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. (Romeinen 6 : 14)

"Want" is het verklarende voegwoord. Het voorgaande wordt alsnog verklaard. Wij zouden de gerechtigheid dienen, want de zonde zal over ons niet heersen, maar de gerechtigheid. Wij zijn verlost van de heerschappij van de zonde. Dat is een onbekende waarheid geworden. Het wordt zelfs als een dwaalleer beschouwd. Wij zijn niet verlost van de zonde en van het zondigen, maar van de heerschappij (slavernij) van de zonde. Wij kunnen, indien wij willen, anders leven. Daar gaat het om.

Want de zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet. Dat betekent, dat waar de Mozaïsche wet zou heersen en de norm zou zijn voor de christelijke moraal en ethiek, daar automatisch de zonde heerst. Wij zijn niet onder de (heerschappij van de) wet. De wet is niet de norm voor onze levens. De werkelijke norm is de genade. Waar wij leven onder de heerschappij van de genade, daar wordt een groot deel van het doel van de heerschappij van de wet wel degelijk bereikt. Het resultaat van het leven onder de genade is in het algemeen liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en matigheid. (Galaten 5 : 22) Waar wij leven onder de heerschappij van de genade (waar wij vergeving accepteren), zullen wij ook bereid zijn om anderen vergeving te schenken. Waar wij leven onder de genade, zullen wij de broeders liefhebben. (1 Johannes 4 : 21) Wanneer wij onder de genade leven, zullen wij onze naaste liefhebben. Dat is de samenvatting van heel de Mozaïsche wet. (Romeinen 13 : 9) "Gij zult uw naaste liefhebben gelijk uzelf" is heel de wet in één zin samengevat. Wanneer de mens dit moet, kan hij dat niet. Onder het Nieuwe Verbond moet men niets en is men vrij. Onder het Nieuwe Verbond levend uit vergeving der zonden en misdaden, ontstaat liefde tot God. Uit die liefde tot God zal men Hem dienen met geheel het hart, geheel het verstand en geheel de ziel en al wat in de mens is. Dat doet het leven van Christus in ons. Nu het niet meer hoeft, wordt de doelstelling van de wet toch gedeeltelijk bereikt. Dit wordt in het Nieuwe Testament meerdere malen vastgesteld. Naasteliefde is de vervulling van de wet. (Romeinen 13 : 8) Naasteliefde komt voort uit het leven onder de genade. Wij leven onder de (heerschappij van de) genade. Dat is onze positie.

Het volgende gedeelte (Romeinen 6 : 15-23) gaat over de praktijk. Wij blijven (wonen) niet in de zonde. Zullen wij dan nog zondigen? (zondige daden doen) Het antwoord is Nee. Wij zouden ons richten op het doen van werken der gerechtigheid en niet op het doen van zondige daden. Het gaat niet om moeten, mogen en verbieden. Dat is wet. Wij zouden in onze levens altijd gericht zijn op het verheerlijken van God, zowel in het inwendige (in gedachten) als in het uitwendige (praktische) leven. Wij zouden de Heer dienen, want

daardoor wordt God in onze levens verheerlijkt. Dat is de bedoeling, omdat Christus ook leeft tot heerlijkheid des Vaders.

Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre. (Romeinen 6 : 15)

Het antwoord "Dat zij verre" is gebaseerd op vers 14: "De zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade". Romeinen 6 gaat immers over de genade die heerst. De genade is veel meer overvloedig dan de wet. Wij zouden dus kunnen blijven zondigen, omdat wij onder de heerschappij van de genade leven. Men is geneigd de heerschappij van de genade aan de kant te schuiven ter wille van de heerschappij van de wet. Of men mengt wet en genade, zodat ze niet meer van elkaar te onderscheiden zijn. We zouden "niet verachten van de genade". (Hebreeën 12 : 15) Het doel van de genade is niet dat wij in de zonde zouden blijven, dan wel dat wij zouden zondigen. "In de zonde blijven" (Romeinen 6 : 1) spreekt over onze staat.

Het tweede deel van Romeinen 6 (vanaf vers 15) spreekt over de praktijk, namelijk over onze toestand. Zullen wij blijven zondigen, omdat wij niet onder de wet maar onder de genade zijn? Zondigen betekent niet slechts *de zonde doen*. Dit is de meest neutrale betekenis van de term. In de Statenvertaling betekent zondigen ook *de zonde dienen*. De zonde dienen, is een slaaf zijn van de zonde. De Bijbelse leer is, dat wij als kinderen Gods verlost zijn van de dienstbaarheid (slavernij) van de zonde.

Weet gij niet, dat wien (aan wie) gij uzelf stelt tot dienstknechten (slaven) ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten (slaven) zijt desgenen, dien gij gehoorzaamt, of der zonde tot den dood, of der gehoorzaamheid tot gerechtigheid? (Romeinen 6 : 16)

Wij zouden slaven van de zonde of van de gerechtigheid kunnen zijn. Wij dienen of de ene meester of de andere. "Niemand kan twee heren dienen". (Mattheüs 6 : 24) Wij kunnen kiezen. De tragiek van de traditionele protestantse theologie (sinds Arminius en Gomarus) is dat men de verantwoordelijkheid voor het eigen leven van de mens heeft weggeredeneerd. Die verantwoordelijkheid heeft men bij God gelegd. Dit is in strijd met wat de Bijbel leert. De verantwoordelijkheid van ons leven ligt bij onszelf. De mens moet zelf zijn keuzen maken (Arminius). Uitverkorenen zijn uitverkoren, omdat zij tot geloof gekomen zijn in Christus. (Efeze 1 : 4) De ellende van religie (godsdienst) is dat men de verantwoordelijkheid voor het leven neerlegt bij machten die men hoger verklaart dan zichzelf. Men zegt dat alles komt, zoals het komen moet. De mens zou echter persoonlijk tot geloof komen in dat wat God gesproken heeft. Dat is onze beslissing. Wie de beslissing voor de Here Jezus genomen heeft, zou ook beslissen Hem voortaan te dienen.

Wie deel heeft aan Christus en Zijn opstanding (aan een nieuwe mensheid), kiest voor Hem. Wij zouden ons niet tot dienstknechten der zonde stellen (hoewel we daar niet voor

veroordeeld worden, als wij het wel doen. We zouden ons tot dienstknechten der gerechtigheid stellen. Dat is het tegenovergestelde. De mens is van nature een dienstknecht. De mens dient altijd wel iemand of iets. Dat is de aard van een mens. Er is geen mogelijkheid om helemaal niet te dienen. De mens is nu eenmaal onderworpen aan hogere dingen. Christus Zelf wordt ons tot Voorbeeld gesteld. Filippenzen 2 : 5-9 zegt: "Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was; Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roef geacht heeft Gode even gelijk te zijn; Maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is".

In vers 6 is Christus "de gestaltenis Gods", maar in vers 7 heeft Hij de gestaltenis van een dienstknecht. Dat is het tegenovergestelde. In vers 6 is Christus Gode even gelijk. In vers 7 is Hij de mensen gelijk geworden. De gestalte van een dienstknecht is gelijk aan de mens. Christus werd mens. De gedaante van een mens is de gedaante van een dienstknecht (slaaf). Christus heeft Zich onderworpen aan het Woord van God. Hij nam een dienende positie in met alle bijbehorende consequenties. Het resultaat was dat God Hem uitermate heeft verhoogd.

De mens kan als dienstknecht kiezen wie hij dienen zal. Wij zijn vrijgemaakt van de dienstbaarheid der zonde (der ongerechtigheid), opdat wij dienstknechten der gerechtigheid zouden zijn. Simpel gezegd: wij waren kinderen van de duivel en wij zijn kinderen van God geworden. (Handelingen 26 : 18) Wij zouden in die vrijheid niet losbandig leven. Wij zijn vrijgemaakt met een doel. Niet om de zonde en de wet te dienen, maar om de gerechtigheid en de genade te dienen.

Romeinen 6 : 16 zegt dat slavernij aan de zonde tot de dood leidt. Met andere woorden, dienstbaarheid aan de zonde bewerkt alleen maar het verderf. Als wij de zonde dienen, werkt de dood in onze levens. Alles gaat dan mis.

Maar Gode zij dank, dat gij wel dienstknechten der zonde waart, maar dat gij nu van harte gehoorzaam geworden zijt aan het voorbeeld der leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt; (Romeinen 6 : 17)

Wij zouden de genade (het Nieuwe Verbond) dienen. De leer die zegt dat wij niet onder het Nieuwe Verbond leven, is noodlottig. Die leer zegt ook dat wij geen Hogepriester naar de ordening van Melchizédek hebben. Het Nieuwe Verbond is het kader waarbinnen wij God zouden dienen. Wanneer we vers 17 slechts gedeeltelijk zouden lezen, krijgen we onzin, namelijk: "Gode zij dank, dat gij dienstknechten der zonde waart". Wij wären dienstknechten der zonde. Wij zijn nu "van harte" (van binnen uit) gehoorzaam geworden. Ons hart is gereinigd van een kwaad geweten. (Hebreeën 10 : 22) We hebben een

gereinigd geweten om de levende God te dienen. (Hebreeën 9 : 14; 1 Thessalonicenzen 1 : 9) In vers 17 staat dat wij, in plaats van dat wij de gerechtigheid van harte gehoorzaam geworden zijn, het voorbeeld der leer gehoorzaam geworden zijn (tot hetwelk gij overgegeven zijt). De gerechtigheid en het Voorbeeld der leer is Christus. Wij zouden Hem dienen. Christus is ons geworden rechtvaardigheid. (1 Korinthe 1 : 30) De rechtvaardigheid van God krijgt gestalte in de persoon van Christus. (Romeinen 1 : 1-4; 1 : 16, 17; 3 : 24)

Wij zijn niet gehoorzaam aan de leer, maar aan het Voorbeeld der leer: Christus! Voorbeeld is het Griekse woord "tupos". (type, afdruk, uitbeelding) Heel de Bijbelse leer drukt zich uit in de persoon en het werk van de Here Jezus Christus. Het voorbeeld van Christus wordt o.a. gebruikt in Filippenzen 2. Christus is het Voorbeeld voor de mens. Hij was een Dienstknecht, dus de mens is dat ook.

Iemand vroeg: Zijn na de opname van de Gemeente alle graven van de gelovigen leeg? Het antwoord is: Ja. Waar staat dat dan? Nergens. We weten zeker dat Christus ons Voorbeeld van de leer is. Toen Hij opstond, was daarna Zijn graf leeg. De conclusie is dat dat ook bij ons zo zal zijn. Heeft God dat stoffelijk overschot dan nodig om de mens op te wekken? Het antwoord is: Nee, God heeft dat stoffelijk overschot niet nodig. Hij doet het echter wel zo. De norm is: Het graf is leeg.

Christus Zelf is altijd de Norm! Hij is het Voorbeeld der leer, tot hetwelk (het voorbeeld) gij overgegeven zijt. Wij zijn dus van harte gehoorzaam geworden aan Christus, aan Wie wij overgegeven zijn. Wij gelovigen zijn gegeven aan Christus. Toen wij wedergeboren werden, werden wij aan Christus toegevoegd. (Handelingen 2 : 47, 5 : 14) Wij zijn leden van het lichaam van Christus. In Johannes 17 : 9 bad Jezus Christus voor degenen die God Hem gegeven had. Wij zijn gegeven aan Christus, opdat wij Hem als Hoofd zouden dienen. Er zijn kerkgenootschappen die voor zichzelf een hoofd kiezen. Wij zouden één Heer dienen, want wij zijn aan Hem overgegeven. Romeinen 12 :1 zegt dat wij onze lichamen zouden stellen tot een offer. Een offer biedt men aan aan de Godheid (Van Dales woordenboek). Dit is in navolging van wat God gedaan heeft. God heeft ons aan Christus gegeven en Christus heeft ons aan God gegeven. Dit gaat niet tegen elkaar in, want God en Christus zijn één. (Johannes 17 : 21)

Het christendom heeft in de loop der eeuwen met nadruk vastgesteld dat gelovigen geen leer volgen, maar Iemand. Die Iemand kennen wij echter uit Zijn leer. Die leer is de Bijbel, het Woord van God. Dat staat vast. Wij volgen Hem Die de uitbeelding van die Leer is.

En vrijgemaakt zijnde van de zonde, zijt gemaakt dienstknechten der gerechtigheid. (Romeinen 6 : 18)

Wij zijn vrijgemaakt. Dit is een Bijbelse uitdrukking. Die uitdrukking wordt vaak gebruikt in een christelijke context, maar in een andere betekenis. (Hiermee bedoelen we dus niet

een kerkgenootschap.) Wij zijn vrijgemaakt van de dienstbaarheid aan de zonde en gemaakt tot dienstknechten van de gerechtigheid. Dit is het tegenovergestelde van de zonde. Wij zijn vrijgemaakt van het ene en verbonden aan het andere. Dit is onder het Nieuwe Verbond, waarvan Christus de Borg en Middelaar is. (Hebreeën 7 : 22; 8 : 6)

Ik spreek op menselijke wijze, om der zwakheid uws vlees wil; want gelijk gij uw leden gesteld hebt, om dienstbaar te zijn der onreinigheid en der ongerechtigheid, tot ongerechtigheid, also stelt nu uw leden, om dienstbaar te zijn der gerechtigheid, tot heiligmaking. (Romeinen 6 : 19)

Paulus herhaalt de dingen in eenvoudige termen, vanwege de zwakheid van ons vlees. De "natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn". (1 Korinthe 2 : 14) Er volgt een prachtige vergelijking in de stijl van Romeinen 5. In Romeinen 5 staan 5 vergelijkingen tussen Adam en Christus. Het gaat steeds om gelijk het één, also het ander. In die stijl gaat Paulus verder in vers 19: "gelijk gij uw leden gesteld hebt, om dienstbaar te zijn der onreinigheid en der ongerechtigheid tot ongerechtigheid, also stelt nu uw leden, om dienstbaar te zijn tot heiligmaking". Zoals we vroeger slaven waren van de onreinheid (ongerechtigheid), zo zouden wij nu met volle inzet slaven zijn van de gerechtigheid. De dienstbaarheid der onreinigheid en der ongerechtigheid leidt tot ongerechtigheid. Er komt steeds meer ongerechtigheid, die tot de dood leidt. (zie Romeinen. 5: 21; 6 : 16) Ons leven als slaven der onreinigheid en der ongerechtigheid bewerkt nu in dit leven de werking van de dood en het verderf.

Het resultaat van het dienen der gerechtigheid is heiligmaking. Daar waar het in het Nieuwe Testament gaat om praktische uiteenzettingen is heiligmaking het thema. Als wij ons ter beschikking stellen aan de gerechtigheid, leidt dat tot heiligmaking. De Heer dienen, is heiligmaking. Heiligmaking werkt nog meer heiligmaking uit. Heiligmaking is afzondering. Deze negatieve betekenis heeft geleid tot een letterlijk afgezonderd leven. Bijvoorbeeld in een klooster of in een ander werelddeel. De positieve betekenis van heiligmaking is toewijding aan de dienst van God. Heiligmaking is het ter beschikking stellen van onze leden aan Christus om God te dienen. We worden daartoe afgezonderd van deze wereld. We zouden ingaan in het heiligdom tot de troon der genade om onze Hogepriester te dienen. Dat houdt in dat wij uitgegaan zijn buiten de legerplaats. (Hebreeën 4 : 16, 13 : 13) Meestal overdrachtelijk en soms letterlijk. Het uitgaan buiten de legerplaats noemt men heiligmaking. De heiliging van de zonen van Aäron betekende dat zij tot priester gesteld werden. Zij werden niet anders, maar zij kregen wel een andere bediening. Daarom werden zij afgezonderd voor de Heer. (Exodus 28 : 41, 29 : 44, Handelingen 13 : 2) Paulus en Barnabas werden voor de Heer (Mij) afgezonderd van de Gemeente te Antiochië om op zendingsreis te gaan. Voor de wijding aan God laat men dingen achter, maar dat is bijzaak. Het gaat niet om de afzondering, maar om de toewijding. Afzondering is een bijproduct van onze toewijding aan de Heer.

Wij zouden ons stellen om dienstbaar te zijn aan de gerechtigheid. Dat is heiligmaking, maar het resultaat daarvan is ook heiligmaking. In de praktijk is dat een steeds verdere toewijding aan de dienst van de Heer. Zich stellen, is tegen de Heer zeggen: "Hier ben ik, o God, om Uw wil te doen." (Hebreeën 10 : 7, 9) Vervolgens gaat de Heer ons dingen leren. (Heiligmaking is ook heelmaking (Oud Nederlands) in de zin van genezing. Dat is ook een positieve betekenis.) Heiliging wil zeggen dat wij met heel ons leven de Heer zouden dienen.

Want toen gij dienstknechten waart der zonde, zo waart gij vrij van de gerechtigheid. (Romeinen 6 : 20)

Toen wij nog gewoon zondaren waren, waren we ook vrij. Waarvan? Van de gerechtigheid die wij niet dienden.

Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood. (Romeinen 6 : 21)

Het leven als zondaar leverde niets op. Het resultaat (doeleinde) van de zonde is immers de dood. Het gaat niet alleen om de dood aan het einde van de rit, maar om de werking van de dood in het leven. De werking van de dood houdt in dat alles misgaat en nergens toe leidt. Aan die werking is een zondaar tijdens zijn leven al onderworpen. Het tegenovergestelde is ook waar. Dat lezen we in het volgende vers

Maar nu, van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven. (Romeinen 6 : 22)

Vrijgemaakt van de zonde zijn wij dienstbaar gemaakt aan God (aan de gerechtigheid). Vers 19 stelde al, dat het dienstbaar zijn aan de gerechtigheid heiligmaking als resultaat had. Het einde (resultaat) is dan niet de dood uit vers 21, maar het eeuwige leven. In vers 22 gaat het ook niet om het einde van de rit, maar over de situatie tijdens de rit (ons leven). Het resultaat is heiligmaking in ons leven en het doel is het eeuwige leven reeds nu. Wij ontvingen eeuwig leven toen wij tot geloof kwamen en met Christus werden opgewekt. (Romeinen 6 : 3, 4) Dat eeuwige leven zou nu geleefd worden. Zo komen we terecht bij onze tegenwoordige positie en bij het tegenwoordige werk van Christus. Meestal redeneert men dit systematisch weg uit het hele Nieuwe Testament. Christus is der zonde eenmaal gestorven en Hij leeft nu voor God. (Romeinen 6 : 10) Dat is niet pas in de toekomst, maar nu. Hij is opgewekt tot heerlijkheid des Vaders en zo zouden ook wij met Hem opgewekt zijnde in "nieuwheid des levens wandelen" (vers 4). Dat nieuwe leven heet in vers 22 het eeuwige leven. Vers 22 gaat over ons tegenwoordige leven.

"Uw vrucht tot heiligmaking" zou nu in ons leven plaatsvinden. Wij zouden in de praktijk van ons leven de Heer steeds meer dienen. We zouden veranderd worden door de

vernieuwing van ons denken enz. (Romeinen 12 : 2) Het resultaat is dat het eeuwige leven daadwerkelijk geleefd wordt. We vinden een parallel van vers 21 in Romeinen 7 : 5. Romeinen 6 : 22 loopt parallel met Romeinen 7 : 6. Beide verzen beginnen met "Maar nu".

Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere. (Romeinen 6 : 23)

Dit vers wordt dikwijls buiten het verband gebruikt. Men zegt dan: Als je in de zonde blijft, leidt dat tot de dood. Maar God wil ons in genade die gift van het eeuwige leven geven. Daarna wordt u uitgenodigd om dat leven aan te pakken. De betekenis van vers 23 is niet of een mens al of niet wedergeboren is. Hier gaat het om de praktijk in het leven van een wedergeboren mens. Een wedergeboren mens kan in de zonde blijven (vers 1) en hij kan de zonde blijven dienen (vers 15). Het resultaat daarvan is de dood, zegt vers 23 samenvattend. De bezoldiging (de soldij, het loon) van de zonde is de dood in ons leven van alle dag. Je kunt de zonde blijven dienen, opdat de genade te meerder worde, maar van het resultaat word je niet blij. Het is de werking van de dood. Dat geeft geen bevrediging, want het leidt tot niets.

Het tegenovergestelde is de genadegift van God. Dat eeuwige leven hebben we al ontvangen en dat zouden we leven. God geeft ons eenmaal het eeuwige leven, maar God geeft ons ook dat leven te leven. Een kind in de wieg is prachtig, maar het is niet de bedoeling, dat het kind een baby in de wieg blijft. Het is de bedoeling dat het kind op zou groeien en een mens zou worden. Petrus zegt over nieuwgeboren kinderen, dat zij zeer begerig naar de redelijk onvervalste melk zouden zijn, door welke zij zouden opwassen tot zaligheid. (1 Petrus 2 : 2) Door voeding groeit het kind en komt het nieuwe leven tot ontwikkeling. Het probleem is dat in veel gevallen het nieuwe leven niet gevoed wordt en daarom niet tot ontwikkeling komt. Wanneer kinderen Gods geestelijk voedsel krijgen, gaan ze van alles doen. Dan gaan ze actief leven. Hoe dat werkt? Dat wordt later uiteengezet. Hier gaat het om de basisprincipes.

In Romeinen 12 zegt Paulus dat we ons lichaam aan de Heer ter beschikking zouden stellen. Daarna gaat de Heer wat doen. Het is immers Zijn leven in ons! Dat begint met verandering van denken. Het nieuwe denken wordt ontwikkeld. Denken is leven. Mensen die niet denken, leven niet. Het leven gaat aan hen voorbij. Leven is beleving. Het denken wordt ontwikkeld, doordat we informatie (voedsel) tot ons nemen. Wij zouden gevoed worden met het Woord van God. Paulus gaat niet meteen op deze dingen in, maar hij geeft in Romeinen 7 tot 12 nog het een en ander aan voeding. Vanaf hoofdstuk 12 legt hij uit hoe het nieuwe leven in de praktijk werkt.

We zouden ons realiseren, dat Romeinen 6 : 23 niet spreekt over het verloren gaan van een zondaar en het behouden worden van een gelovige op grond van de genadegift van God. Het gaat over wedergeboren mensen die ervoor kunnen kiezen om de zonde te blijven dienen. Dat betekent dat hun leven in de praktijk niet verandert. De dood werkt in

hun leven en zij blijven slaven van de zonde. Er gebeurt niets met hun eeuwige leven. Dat wordt openbaar bij de opname van de Gemeente. Het eeuwige leven kunnen we niet kwijtraken, maar het is de bedoeling dat wij het zouden leven.

Er zijn veel discussies over of een mens het eeuwige leven kan kwijtraken. Kan een gelovige weer verloren gaan? Dat is de verkeerde discussie. Het punt is, dat een gelovige het eeuwige leven niet kwijt kan raken, want het is immers eeuwig leven! Het gaat erom of dat eeuwige leven in de praktijk geleefd wordt. Een gelovige zou zich bewust worden dat hij een kind van God is en uit genade zalig geworden is. Een kind is een dienstknecht. Een kind verschilt in niets van een dienstknecht. (Galaten 4 : 1) Kinderen Gods zouden dus God dienen. Men heeft bedacht dat wij onder de wet zou moeten dienen. Nee, we zouden in nieuwheid des Geestes God dienen en niet in oudheid der letter. (Romeinen 7 : 6) De basis voor de christelijke ethiek is de genade. Die genade hebben wij ontvangen en die geven wij door aan anderen. "Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet". (Mattheüs 10 : 8b)

De bezoldiging der zonde is de werking van de dood. Dus niet het sterven aan het einde van het aardse leven, maar de werking van de dood reeds nu. De genadegift Gods is het eeuwige leven te leven in de praktijk. God gaf ons eenmaal dat Leven, maar Hij geeft ons ook de mogelijkheid om dit Leven te leven. Paulus zegt in Romeinen 12 : 3: "Door de genade die mij gegeven is, zeg ik u ..." Hij bedoelt daar niet dat hij iets zegt, omdat hij een kind van God is geworden. Nee, hij zegt iets op basis van de bediening die hij ontvangen heeft. In Efeze 3 : 8 zegt hij: "Mij is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus." Die genade hield niet vergeving van zonde in. Ook niet dat Paulus nieuw leven ontving. Die genade houdt in dat Paulus dat nieuwe leven kan en mag leven.

In Hebreeën 12 : 28 staat: "Daarom, alzo wij een onbewegelijk Koninkrijk ontvangen, laat ons de genade vasthouden, door dewelke wij welbehagelijk Gode mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid". Door die genade mogen (kunnen) wij Gode welbehagelijk dienen met eerbied en godvruchtigheid. Dit is geen vers met de uitnodiging om tot geloof te komen. Het is een uitnodiging om uit het geloof te leven. Wanneer wij God niet dienen, worden wij meteen gewaarschuwd. God is een verterend vuur. (Hebreeën 12 : 29) Onze levens zullen door het oordeel gaan. Al wat wij uit de oude mens gedaan hebben, zal verbrand worden. Dat is een hoopvolle gedachte. Goud, zilver en kostelijke stenen zouden overblijven. (1 Korinthe 3 : 12-15) Dat is het resultaat van het leven als kind van God. In sommige kringen zegt men dat de weg naar zaligheid moeilijk en ingewikkeld is. Het is een smalle weg en een enge poort. Wij zouden dus ons hele leven strijden om in te gaan. Wie aan het eind van zijn leven in de hope des eeuwige levens sterft, heeft dan zijn doel bereikt. Dat doel bereiken we echter al, als we tot geloof komen (behouden worden). Wat doen we dan met de rest van ons leven? Wachten? Al onze idealen zijn immers al vervuld! Dat is onzin. We zouden de Here vroeg zoeken en vinden. (Spreuken 8 : 17) Dat is beloofd. Als jongeling zouden we het pad zuiver houden en dat houden naar Uw woord.

(Psalm 119 : 9) Niet om uiteindelijk een keer behouden te worden, maar juist omdat we al behouden zijn. Petrus zegt dat we de rest van ons leven niet der heidenen wil zouden volbrengen, maar de wil van God. Wij hebben opgehouden van de zonde (te dienen) om nu niet meer naar de begeerlijkheden der mensen, maar naar wil van God, de tijd die overig is in het vlees te leven. (1 Petrus 4 : 1-3) Wij kunnen en wij zouden naar de wil van God leven, hoewel wij nog in het vlees zijn. Wij zouden het lichaam (vlees) stellen tot "wapenen der gerechtigheid". (Romeinen 6 : 13) Wij zouden nu de gerechtigheid dienen.

God wil ons leven vullen. Dat is o.a. de betekenis van het begrip heiligmaking. God wil onze handen vullen. Wie z'n handen vol heeft, heeft wat te doen in zijn leven. Mensen zijn aarden vaten, die gevuld zouden worden. Zo krijgt het leven inhoud. Het voorrecht van de gelovige is, dat hij zich laat vullen met het Woord van God. Het resultaat zal zijn, dat hij een volle mond krijgt en zou spreken. Hij zou ook volle handen krijgen, opdat hij iets te doen heeft. Een mens vindt zijn geluk en blijdschap in het feit dat hij wat zinvol doet. De genadegift Gods is het vullen van onze handen (ons kruikje).

Het is de genadegift Gods dat wij eeuwig leven hebben ontvangen en ook zouden en kunnen leven. Dat geeft ons vrede, blijdschap en hoop. Wij zien uit naar de toekomst, naar de openbaring van de heerlijkheid van Jezus Christus en daarmee naar de "vergeving des loons". (1 Petrus 4 : 13; Hebrëeën 10 : 35)

ROMEINEN 7

Weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan) dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft? (Romeinen 7 : 1)

Dit vers suggereert dat de mens gestorven is en niet langer leeft onder de wet. Zo is het ook, want het staat zwart op wit geschreven. De argumentatie die verder volgt is fundamenteel gelijk aan wat in de voorgaande hoofdstukken is behandeld. Het is simpelweg zo: "Eén is voor allen gestorven, dus zijn wij allen gestorven". (2 Korinthe 5 : 15) Voor zover wij leven, zouden wij het leven van Christus leven. Dat betekent dat wij niet onder de wet leven, omdat Christus ons daarvan verlost heeft. In Romeinen 6 : 14 lezen we: "Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade". Gelovigen leven niet onder de heerschappij van de zonde. "Wij die voor de zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?" (Romeinen 6 : 2)

De argumentatie in Romeinen 7 is: "wij die voor de wet gestorven zij, hoe zullen wij nog onder de wet leven?" In de eerste plaats vinden we dezelfde argumenten als in hoofdstuk 6. In de tweede plaats wordt gewezen op de eigenaardigheden (het karakter) van de wet. Vers 1 begint met zo'n eigenaardigheid van de wet: De wet heerst over de mens zo lang als hij leeft! Wanneer een mens gestorven is, is hij niet meer onder de wet. Dan hoeft hij niets meer. Hij is o.a. vrijgesteld van militaire dienst. Er is ook niets dat hem verhindert om door het rode licht te rijden. Ieder wordt geacht te weten dat de wet over de mens heerst, zo lang hij leeft. Dat is vanzelfsprekend. Toch moeten deze dingen geformuleerd worden, willen wij er over nadenken.

"Weet gij niet, broeders!" Wie zijn die broeders? De hele Romeinenbrief wordt geschreven aan gelovigen. Aan hen die met Christus gestorven zijn en opgewekt. (Romeinen 6 : 2) Aan hen die kinderen Gods zijn, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus. (Romeinen 8 : 17) Er staat dat die broeders degenen zijn die de wet verstaan. Men zegt daarom dat het aan Joden geschreven is, namelijk de broeders naar het vlees van de apostel Paulus. Waar staat in de Bijbel dat de broeders naar het vlees (de Joden) de wet verstaan? De Joden proberen onder de wet te leven. Dat leven van de Joden onder de wet wordt beschreven als een ijver tot God, maar niet met verstand. (Romeinen 10 : 2) Als het niet met verstand is, dan verstaan zij de wet dus niet. In 1 Timotheüs 1 : 7 staat: "Willende leraars der wet zijn, niet verstaande, noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen". Uit deze verzen blijkt, dat degenen die onder de wet leven de wet niet verstaan.

De uitdrukking "want ik spreek tot degenen die de wet verstaan" is geen commentaar op de term broeders, maar op de term "weet gij niet". Het wordt gezegd tot degenen die geacht worden te weten, namelijk geacht worden de wet te verstaan. Dat zijn per definitie niet de Joden. Dit geldt binnen het Bijbelse kader. Paulus spreekt tot degenen die de wet verstaan. Hij spreekt niet tot degenen die de wet hebben of onder die wet leven. Hij

spreekt tot de broeders, tot wedergeboren mensen. Dat mogen we aannemen. Gelovigen zijn immers verlost van de heerschappij van de dood, (Hebreeën 2 : 14, 15) van de heerschappij van de zonde (Romeinen 6 : 14) en van de heerschappij van de wet. Dat staat o.a. in Romeinen 7 en in de Galatenbrief. De wet heerst zo lange tijd als hij (de mens) leeft.

Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans. (Romeinen 7 : 2)

Een vrouw die onder de man staat, is een getrouwde vrouw. De Bijbelse hiërarchie is dat de vrouw onder de man staat. (1 Korinthe 11 : 3) Een getrouwde vrouw is aan de levende man verbonden door de wet. De wet heerst over de mens (de man) zo lang als hij leeft. Dit zijn vanzelfsprekende dingen. Aan de wet is weinig te verstaan. Men verstaat de wet vaak niet, omdat men onder dat juk wil blijven. Men is er aan gewend en men vindt daar zijn bevrediging in. Men legt zichzelf lasten op. Dat is niet verstandig.

Een vrouw is vrijgemaakt van de wet van de man, wanneer hij is gestorven. Men laat dit slaan op de menselijke huwelijkswetgeving. Die wet geldt niet meer, wanneer de man is overleden. Paulus stelt hier echter niet het huwelijk van de mens tot voorbeeld en tot norm van het leven onder de wet. Het gaat over de essentie van de wet. De vrouw is dan niet een mens, maar het hele volk dat onder de wet leeft: Israël. Dat schijnt men niet te weten. Men ontleent hieraan dat een vrouw die van een andere man wordt, terwijl de eerste man nog leeft, verplicht een overspeelster genoemd moet worden. Men draait de dingen om. Het is bepaald niet zo dat de verhouding van de mens tot God en van God tot de mens ontleend wordt aan het menselijk huwelijk. Hoe Bijbels dat huwelijk ook mag zijn. In het Oude Testament wordt de relatie tussen de Heer en Israël beschreven als een huwelijk tussen de Man (Jehovah) en de vrouw (Israël). Dat is niet ontleend aan het voorbeeld van een willekeurig menselijk huwelijk. Het huwelijk van de mens is niet tot norm en voorbeeld van het huwelijk van de Heer Zelf. Het huwelijk van de Heer is de norm voor een menselijk huwelijk. Het hogere is het voorbeeld voor het lagere en niet andersom. Men zou begrijpen, als men de wet verstaat, dat de wet beschreven wordt als een huwelijksrelatie tussen de Heer en Israël. De vrouw (Israël) krijgt een positie onder de man. Dat is niet zomaar een idee of een leuke vergelijking. Dit feit wordt in het Oude Testament zeer uitgebreid beschreven. Het huwelijk tussen de Heer en Israël is alleen maar geldig zo lange tijd als de Man leeft. Jehovah sloot met Israël het verbond der wet bij de uittocht uit Egypte. De Man is inmiddels overleden. Het probleem is, dat dit feit niet past in de orthodoxe traditionele kerkelijke leringen. Jehovah is immers God en hoe kan Hij dan overlijden? Dit officiële probleem is in de praktijk voor vele Bijbelgetrouwe gelovigen nooit een probleem geweest. Jehovah in het Oude Testament is in de praktijk niemand anders dan de Here Jezus Christus. Jehovah was Jezus Christus, voordat Hij zo heette (avant la lettre). Hij is Dezelfde.

Voorbeeld: onze kroonprins heet nu Willem-Alexander (Alex). Wanneer hij straks koning is, heet hij Willem 1V. Toch is hij dezelfde. Hij verandert alleen van functie. Daarom wordt zijn naam gewijzigd. Zo is het bij Jehovah ook. Toen Hij bij Zijn geboorte mens werd, kreeg hij een menselijke naam bij Zijn geboorte: Jezus. Ieder mens krijgt bij zijn geboorte een naam en wordt ingeschreven in het geboorteregister. Jehovah is Jezus en Hij is de Christus. Dat was Hij nog niet, toen Hij aan Mozes op de Sinaï verscheen. Inmiddels is Hij dat wel. Hij is Dezelfde (Zichzelf). Bettex schreef over Jehovah/Jezus. Niemand had daar problemen mee. Nu is men die kennis kwijtgeraakt. Jehovah/Jezus is gestorven aan het kruis van Golgotha. Men wil het probleem van de drie-eenheid vermijden. Daarom zegt men, dat het huwelijk dat in Romeinen 7 besproken wordt op elk willekeurig mens kan slaan. Daarna wordt het als voorbeeld toegepast op de Heer.

De man in Romeinen 7 : 2 is de Heer Zelf. Hij is gestorven. Daarom is de mens die eventueel onder de wet (het verbond der wet) leefde, niet meer onder de wet, omdat de Man is overleden. Deze uitleg vinden we bevestigd in Hebrëen 9 : 16: "... want waar een testament is, daar is het noodzaak, dat de dood des testamentmakers tussenkome".

Een testament is een verbond. Dat verbond is in de Bijbel een officiële akte en het is niet noodzakelijk tweezijdig. Als het verbond eenzijdig is, noemen wij het een testament. Dat is een eigen wilsbeschikking. Vanuit het Engels is een testament een getuigenis. Iemand heeft zelf iets bepaald. Naar Bijbelse maatstaven is dat hetzelfde als een verbond. Het verbond der belofte is uitdrukkelijk een eenzijdig verbond. Iemand regelt iets ter wille van een ander. "Testament" en "verbond" zijn twee verschillende woorden in het Nederlands. In de Bijbel is het altijd hetzelfde woord. In het Hebrëes is het "berith". De vertalers kiezen voor de verschillende woorden. Het Nieuwe Testament is het Nieuwe Verbond.

Wie een testament maakt, weet dat hij gaat overlijden. Want een testament is vast in de doden, omdat het nog geen kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft. (Hebrëen 9 : 17) Een testament is pas rechtsgeldig (vast) als de testamentmaker overleden is. Het Nieuwe Verbond is het beloofde testament van de Here God (Jehovah) uit het Oude Testament. We lezen in Jeremia 31: 31, 32: "Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël, en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken. Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE".

Dat Nieuwe Verbond is ter vervanging van het Oude Verbond. Dit wordt door Jehovah Zelf aangekondigd. Uit deze verzen blijkt dat het Oude Verbond (het verbond der wet) wordt beschreven als een huwelijk. Ook blijkt dat Degene Die het Oude Verbond met Israël sloot, Dezelfde is als Degene Die het Nieuwe Verbond beloofde. Het Nieuwe Verbond is het testament dat nog geen kracht heeft als de testamentmaker nog leeft. Het is pas van kracht als de testamentmaker is overleden. "Ik", uit Jeremia 31, is overleden. Wij leven

immers onder het Nieuwe Verbond, omdat het Oude Verbond beëindigd is. Het Nieuwe Verbond heeft kracht in de opstanding van Jezus Christus. Het Nieuwe Verbond is in werking getreden na de dood van de testamentmaker (Jehovah). Met de dood van Jehovah is een einde gekomen aan de heerschappij van het Oude Verbond (de wet). Dit is wat de Bijbel leert. De Man is gestorven, maar Hij liet ook een testament na, dat van kracht werd toen Hij stierf.

Een ander voorbeeld in verband met de dood van Jehovah vinden we in 1 Korinthe 10 en 11. Men heeft immers problemen met het idee van de dood van Jehovah. De Bijbel leert het. Of we het kunnen begrijpen of verklaren, doet er niet toe. We zouden het gewoon geloven. Het niet begrijpen en omdraaien van de dingen gebeurt met het zogenaamde avondmaal. Dit onderwerp is de eeuwen door altijd een belangrijk probleem geweest. De grote reformatoren konden het onderling ook niet eens worden over de betekenis van brood en wijn van het avondmaal. Dit was het grootste probleem tussen Luther en Calvijn. Waarom was dat zo? De Heer zei over de beker: "Dit is het bloed van het Nieuwe Testament." (Mattheüs 26 : 28) Men begrijpt niet waar de Heer het over had, omdat men het testament niet begrijpt. In kringen waar men de allerhoogste waarde toekent aan brood en wijn, leert men dat er slechts één Schriftgedeelte in heel de Bijbel staat dat een verklaring geeft van het avondmaal. Men zegt in die kringen ook, dat de betekenis van het avondmaal in dat Schriftgedeelte afwijkt van wat er verder in de Bijbel over het avondmaal staat. Dat is wartaal. Als er maar één Schriftgedeelte is, dan kan er verder in de Bijbel niets over staan. Waarom leerde men dat? Men nam met de verklaring van 1 Korinthe 10 en 11 geen genoegen.

1 Korinthe 10 : 15 -17 "Als tot verstandigen spreek ik; oordeelt gij, hetgeen ik zeg. De drinkbeker der dankzegging, dien wij *dankzeggende* zegenen, is die niet een gemeenschap des bloeds van Christus? Het brood, dat wij breken, is dat niet een gemeenschap des lichaams van Christus? Want één brood *is het*, zo zijn wij velen één lichaam, dewijl wij allen één broods deelachtig zijn".

Wij hebben deel aan maar één brood. Men leerde dat brood en wijn hier een beeld zijn van de Gemeente als één Lichaam. Elders in de Bijbel zou dat dan niet zo zijn. Wanneer dit de enige verklaring is, dan is het overal in de Bijbel zo. Dat betekent dus dat brood en wijn niet een beeld zijn van het lijden en de dood van de Here Jezus, maar van Zijn tegenwoordige opstandingsleven en in het bijzonder van Zijn leven in de Zijnen (in de Gemeente als zodanig). Het gaat om het levende Lichaam, de Gemeente. Daarom zei de Heer dat de beker het bloed was van het Nieuwe Verbond, van het opstandingsleven. Dat is het leven van de nieuwe mensheid. 1 Korinthe 11 : 26: "Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt."

Wat verkondigt men, als men brood en beker gebruikt? De dood des Heeren! Er staat niet, dat het lijden des Heeren verkondigd wordt. Er staat evenmin dat het sterven des Heeren

verkondigd wordt. Het sterven is het ingaan in de dood. Het gaat niet over het ingaan in de dood, maar over de dood als zodanig. Men verkondigt de dood van Jehovah. Wat is daar de betekenis van? Als de wijn een beeld is van het leven (bloed) van het Nieuwe Verbond, dan verkondigt men dat de testamentmaker is overleden. Het Nieuwe Verbond kan niet van toepassing zijn, als Degene Die het testament maakte niet eerst is overleden. De testamentmaker is tegelijkertijd de verbondsluiter van het Oude Verbond. Als Jehovah (de Heer) is overleden, betekent het dat het Nieuwe Verbond van kracht is geworden en het Oude Verbond niet meer van kracht is. Men is van de wet verlost, want de Man is overleden.

Inmiddels leeft de Man weer. Zijn dood heeft echter wel juridische consequenties. Na de toepassing van de consequenties stond Hij op uit de dood. De relatie tussen God en de mens, tussen de Heer en Israël en tussen Christus en de Gemeente, is een andere dan de relatie in oudtestamentische tijd. Dit wordt in Romeinen 7 uiteengezet. De Man is gestorven en de vrouw (Israël) die onder de wet leefde, is vrijgemaakt van de wet des mans. Op het moment dat wij het avondmaal vieren en daarmee uitdrukking geven aan het feit dat wij onder het Nieuwe Verbond leven en leden zijn van het Lichaam van Christus, verkondigen wij de dood van de Testamentmaker. We verkondigen de dood van Degene Die ons misschien ooit onder de wet bracht. Wij verkondigen met de viering van het avondmaal, dat wij niet onder de wet zijn, maar onder de genade. De Testamentmaker is overleden. Het is doodzonde dat men de uitdrukking "zo verkondigt de dood des Heeren" niet begrijpt.

De beide Korinthebrieven leren, dat op grond van "Jezus Christus en Die gekruist", (1 Korinthe 2 : 2) wij als mens verlost zijn van de heerschappij van de zonde en van de wet (de eerste beginselen van deze wereld). Wij zijn geplaatst onder het Nieuwe Verbond. God heeft ons bekwaam gemaakt om dienaren te zijn van het Nieuwe Verbond. (2 Korinthe 3 : 6) Wij verkondigen de dood des Heeren door te verkondigen dat wij deel hebben aan Degene Die uit de dood werd opgewekt, namelijk Christus.

De verlovingsstijd (ondertrouw)

Het gaat in Romeinen 7 in de eerste plaats over de relatie tussen de Heer en Israël. De geschiedenis onder het Oude Verbond is de geschiedenis van een huwelijk. De tijd tussen de uittocht uit Egypte en de huwelijksluiting ter gelegenheid van de wetgeving op de Sinaï noemt de Bijbel de bruidstijd (verlovingsstijd). Jeremia 2 : 2: "Ga en roep voor de oren van Jeruzalem, zeggende: Zo zegt de HEERE: Ik gedenk der weldadigheid uwer jeugd, der liefde uwer ondertrouw, toen gij Mij nawandeldet in de woestijn, in onbezaaid land".

Het huwelijk

De huwelijksluiting zelf is ter gelegenheid van de wetgeving op de Sinaï. De Heer gaf de wet aan Mozes. Mozes las de wet aan het volk voor en vroeg het volk om antwoord. Het

volk antwoordde: "Al wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen." Dit vinden we in Jeremia 31 : 32. Dit zouden we vergelijken met Hebrreeën 8 : 13. Jeremia 3 : 14: "Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de HEERE, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion."

Ezechiël 16 : 8: "Als Ik nu bij u voorbijging, zag Ik u, en ziet, uw tijd was de tijd der minne; zo breidde Ik Mijn vleugel over u uit, en dekde uw naaktheid; ja, Ik zwoer u, en kwam met u in een verbond, spreekt de Heere HEERE en gij werdt de Mijne".

Hosea 1 : 2: "Het begin van het woord des HEEREN door Hosea. De HEERE dan zeide tot Hosea: Ga henen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want het land hoereert ganselijk van achter den HEERE".

Hosea moest trouwen met een "vrouw der hoererijen", zoals de Heer ook met een vrouw der hoererijen getrouwd was. Dit vers geeft goed aan waar het over gaat.

Exodus 34 : 14-16: "(Want gij zult u niet buigen voor een anderen god; want des HEEREN Naam is IJveraar! een ijverig God is Hij!) Opdat gij misschien geen verbond maakt met den inwoner van dat land; en zij hun goden niet nahoereren, noch hun goden offerande doen, en hij u nodigende, gij van hun offerande etet. En gij voor uw zonen *vrouwen* neemt van hun dochteren; en hun dochteren, haar goden nahoererende, maken, dat ook uw zonen haar goden nahoereren".

Exodus 19 : 8: "Toen antwoordde al het volk gelijkelijk, en zeide: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den HEERE".

Exodus 24 : 3, 8: "Als Mozes kwam en verhaalde aan het volk al de woorden des HEEREN, en al de rechten, toen antwoordde al het volk met een stem, en zij zeiden: Al deze woorden, die de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen. Toen nam Mozes dat bloed, en spregde het op het volk; en hij zeide: Ziet, dit is het bloed des verbonds, hetwelk de HEERE met ulieden gemaakt heeft over al die woorden".

Deuteronomium 5 : 27: "Nader gij, en hoor alles, wat de HEERE, onze God, zeggen zal; en spreek gij tot ons al wat de HEERE, onze God, tot u spreken zal, en wij zullen het horen en doen".

Deze opsomming is niet compleet, maar is voldoende om te laten zien dat het om een huwelijksluiting gaat. De consequentie van een huwelijk is, dat echtgenoten verplicht zijn tot samenwoning in een echtelijke woning.

De echtelijke woning (het land/huis)

Leviticus 25 : 23: "Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het Mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt".

Het land is de echtelijke woning, waar de vrouw zou wonen en de Heer in hun midden. De echtelijke woning is van de Man.

Jesaja 14 : 2: "En de volken zullen hen aannemen, en in hun plaats brengen; en het huis Israëls zal hen erfelijk bezitten in het land des HEEREN tot knechten en tot maagden; en zij zullen gevangen houden degenen, die hen gevangen hielden, en zij zullen heersen over hun drijvers".

Jeremia 11 : 15: "Wat heeft Mijn beminde in Mijn huis *te doen*, dewijl zij die schandelijke daad *met* velen doet, en het heilige vlees van u geweken is? Wanneer gij kwaad *doet*, dan springt gij op van vreugde".

Tot in onze dagen rijst de vraag: Van wie is het land? Wie heeft het recht om erin te wonen? Het antwoord is: niemand. De enige die in aanmerking komt, is de Gemeente als volk des Heeren. De bestemming van de Gemeente is een andere woning. Dat is een beter vaderland, namelijk een hemels vaderland. (Hebreeën 11 : 16) Na het huwelijk wordt de vrouw overspelig. Zij wordt een hoer genoemd. (Exodus 34 : 14-17)

Hoererij van de vrouw

Heel Ezechiël gaat daar over. Ezechiël 16 : 25-30, 32 (het hele hoofdstuk): "Aan elk hoofd des wegs hebt gij uw hoge plaatsen gebouwd, en hebt uw schoonheid gruwelijk gemaakt, en hebt met uw benen geschreden voor een ieder, die voorbijging, en hebt uw hoererijen vermenigvuldigd. Gij hebt ook gehoereerd met de kinderen van Egypte, uw naburen, die groot van vlees zijn; en gij hebt uw hoererij vermenigvuldigd, om Mij tot toorn te verwekken. Ziet, daarom strekte Ik Mijn hand over u uit, en verminderde uw bescheiden deel; en Ik gaf u over in den lust dergenen, die u haten, der dochteren der Filistijnen, die vanwege uw schandelijken weg beschaamd waren. Verder hebt gij gehoereerd met de kinderen van Assur, omdat gij onverzadelijk waart; ja, als gij met hen gehoereerd hebt, zijt gij ook niet verzadigd geworden. Maar gij hebt uw hoererij vermenigvuldigd in het land van Kanaän tot in Chaldea; en daarmee ook zijt gij niet verzadigd geworden. Hoe zwak is uw hart (spreekt de Heere HEERE) als gij al deze dingen doet, *zijnde* het werk van een heersende hoerachtige vrouw! O, die overspelige vrouw, zij neemt in plaats van haar man de vreemden aan".

Jeremia 3. Dat hele hoofdstuk gaat over hoererij.

Wij kennen in het Oude Testament en in Openbaring koningin Izébel. Letterlijk was dat de vrouw van koning Achab. (1 Koningen 16 : 31) Izébel had Baäl-priesters. Zij vervolgde het gelovig overblijfsel (o.a. Elia) van Israël. De naam Izébel wordt zo letterlijk mogelijk vertaald met "onaangeraakt". Men vertaalt de naam meestal positief: "onbesmet", "schoon", "onbevlekt". Onaangeraakt betekent dat Izébel wel met Achab getrouwd was, maar niet met hem in gemeenschap leefde. Er was wel sprake van een officieel huwelijk, maar in de praktijk was het er niet (het werd niet geconsumeerd). In de Rooms-katholieke kerk kan een huwelijk ongeldig verklaard worden als het niet geconsumeerd wordt. De wettige papieren gelden dan niet. Izébel is een beeld van Israël dat wettig met de Heer getrouwd was, maar dat huwelijk werd niet geconsumeerd. Er was geen sprake van gemeenschap en van conceptie. Het huwelijk was onvruchtbaar. Het heet dat de vrouw onvruchtbaar was. De Heer beklagt zich, omdat er in het huwelijk geen gemeenschap plaatsvond. Dat had de ontbinding van het huwelijk tot gevolg. De echtscheiding tussen de Heer en Israël geldt officieel alleen voor de 10 stammen van Israël.

De echtscheiding

Jesaja 50 : 1: "Alzo zegt de HEERE: Waar is de scheidbrief van ulieder moeder, waarmede Ik haar weggezonden heb? Of wie is er van Mijn schuldeisers, aan wien Ik u verkocht heb? Ziet, om uw ongerechtigheden zijt gij verkocht, en om uw overtredingen is uw moeder weggezonden". De Heer had Israël weggestuurd met een scheidbrief. Hij had geen verplichtingen meer, omdat Israël haar verplichtingen ook niet nakwam. Het huwelijk was beëindigd. Het had geen zin om de Heer aan te roepen, want Hij zou niets meer doen.

Deuteronomium 24 : 1-4: "Wanneer een man een vrouw zal genomen en die getrouwd hebben, zo zal het geschieden, indien zij geen genade zal vinden in zijn ogen, omdat hij iets schandelijks aan haar gevonden heeft, dat hij haar een scheidbrief zal schrijven, en in haar hand geven, en ze laten gaan uit zijn huis. Zo zij dan, uit zijn huis uitgegaan zijnde, zal henengaan en een anderen man *ter vrouwe* worden, en deze laatste man haar gehaat, en haar een scheidbrief geschreven, en in haar hand gegeven, en haar uit zijn huis zal hebben laten gaan; of als deze laatste man, die ze voor zich tot een vrouw genomen heeft, zal gestorven zijn; zo zal haar eerste man, die haar heeft laten gaan, haar niet mogen wedernemen, dat zij hem ter vrouwe zij, nadat zij is verontreinigd geworden; want dat is een gruwel voor het aangezicht des HEEREN; alzo zult gij het land niet doen zondigen, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft".

Deze verzen gaan duidelijk over de echtscheiding van de Heer en Israël. Hier staat dat de man zijn vrouw niet terug mag nemen, wanneer hij haar met een scheidbrief heeft weggezonden. Wanneer het huwelijk beëindigd is, is dat voor altijd. Het zal niet meer goed komen. Het huwelijk tussen de Heer en Israël wordt niet hersteld. Wanneer de Heer onder

het Nieuwe Verbond een huwelijk met Israël sluit, is dat niet een herstel van het oude huwelijk. Het is een nieuw huwelijk.

Jeremia 3 : 1, 8, 20: "Men zegt: Zo een man zijn huisvrouw verlaat, en zij gaat van hem, en wordt eens anderen mans, zal hij ook tot haar nog wederkeren? Zou datzelve land niet grotelijks ontheiligd worden? Gij nu hebt *met* veel boeleerders gehoereerd, keer nochtans weder tot Mij, spreekt de HEERE. En Ik zag, als Ik ter oorzake van alles, waarin de afgekeerde Israel overspel bedreven had, haar verlaten, en haar haar scheidbrief gegeven had, dat de trouweloze, haar zuster Juda, niet vreesde, maar ging henen, en hoereerde zelve ook. Waarlijk, *gelijk* een vrouw trouwelooslijk scheidt van haar vriend, alzo hebt gijlieden trouwelooslijk tegen Mij gehandeld, gij huis Israëls! spreekt de HEERE".

Deze tekstgedeelten gelden voor de 10 stammen van Israël. De volgende verzen gelden voor de 2 stammen van Israël (het Joodse volk). De dood van de Man vinden we in Romeinen 7. Het Joodse volk leefde wel onder de wet, maar de 10 stammen niet.

De dood van de man

Jesaja 54 : 4: "Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte uwer jonkheid vergeten, en den smaad uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken". Het Joodse volk werd weduwe. De Heer was overleden.

Het nieuwe huwelijk, het nieuwe verbond

Jesaja 54 : 5, 6: "Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden. Want de HEERE heeft u geroepen, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de huisvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God".

In vers 5 is sprake van een nieuw huwelijk. Het is het huwelijk van de Man Die uit de dood is opgestaan. Deze Man is voor de wet een Ander. De eerste Man is immers overleden. De opgestane uit de dood heeft een nieuwe identiteit. Wanneer wij wedergeboren worden, hebben wij van God een nieuwe identiteit ontvangen. Wij zijn iemand anders geworden. Wij zijn niet meer in Adam maar in Christus.

Jeremia 31 : 31-33: "Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israel en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken; Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE; Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En zij

zullen niet meer, een ieder zijn naaste, en een ieder zijn broeder, leren, zeggende: Kent den HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken".

Het Nieuwe Verbond is ook een huwelijksverbond. Het Nieuwe Verbond wordt nooit meer verbroken en kan nooit beëindigd worden. Dit huwelijk is vruchtbaar, omdat er gemeenschap plaatsvindt. Ezechiël 16 : 60-63: "Evenwel zal Ik gedachtig wezen aan Mijn verbond met u, in de dagen uwer jonkheid, en Ik zal met u een eeuwig verbond oprichten. Dan zult gij uwer wegen gedenken en beschaamd zijn, als gij uw zusteren, die groter zijn dan gij, met degenen, die kleiner zijn dan gij, aannemen zult; want Ik zal u dezelve geven tot dochteren, maar niet uit uw verbond. Want Ik zal Mijn verbond met u oprichten, en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben; Opdat gij het gedachtig zijt, en u schaamt, en niet meer uw mond opent vanwege uw schande, wanneer Ik voor u verzoening doen zal over al hetgeen gij gedaan hebt, spreekt de Heere HEERE.

De ondertrouw van het nieuwe huwelijk

Hosea 2 : 18, 19: "En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult den HEERE kennen".

Jesaja 62 : 4, 5: "Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar! en uw land: Het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden. Want *gelijk* een jongeling een jonkvrouw trouwt, *alzo* zullen uw kinderen u trouwen; en *gelijk* de bruidegom vrolijk is over de bruid, *alzo* zal uw God over u vrolijk zijn". In deze verzen wordt een nieuw huwelijk beloofd.

Openbaring 19 : 6-9: "En ik hoorde als een stem ener grote schare, en als een stem veler wateren, en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Halleluja, want de Heere, de almachtige God, heeft als Koning geheerst. Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods".

In deze verzen wordt over de bruiloft van het Lam gesproken. De bruid is het volk Israël. Alle bovengenoemde Schriftplaatsen uit de Bijbel vertellen de geschiedenis van een compleet huwelijk. Dit huwelijk verliep niet naar wens. In de toekomst zal er een nieuw huwelijk gesloten worden. Dat nieuwe huwelijk wordt ook in Romeinen 7 besproken. We gaan weer terug naar Romeinen 7.

Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt. (Romeinen 7 : 3)

Wanneer de vrouw opnieuw trouwt, terwijl de man leeft, zal zij een overspeelster genoemd worden. Als de man is overleden, is de vrouw vrij van die man en van die wet. Zij is nu vrij om zich te verbinden aan een andere man, oftewel zij is vrij zich te plaatsen onder een andere wet. Die bedoeling wordt in vers 4 genoemd.

Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden. (Romeinen 7 : 4)

De vrouw zou worden van een Ander, Die uit de doden is opgewekt. Israël wordt opgeroepen zich te verbinden aan (zich te verloven met) een andere Man, namelijk aan Hem Die uit de doden is opgewekt. Deze Man is Dezelfde, maar niet hetzelfde. Degene Die uit de dood is opgewekt, is de Borg en Middelaar van het Nieuwe Verbond. (Hebreeën 7 : 22, 8 : 6) Die Man is de Eerstgeborene van een Nieuwe Schepping. (Kolossenzen 1 : 15, 18) Wij zouden ons ook met Hem verbinden, hoewel wij als heidenen nooit onder de wet waren. De Gemeente wordt beschreven als de vrouw van Christus. Dat impliceert een huwelijksrelatie. Dit huwelijk is iets nieuws. Wij leven als gelovigen in gemeenschap met onze Heer in een vruchtbare relatie. Wij zouden voor God vrucht dragen.

"Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus". Die broeders zijn dezelfde als de broeders uit Romeinen 7 : 1. Die broeders zijn óók der wet gedood. Uit Romeinen 6 weten wij al, dat wij der zonde gestorven zijn. Als de zonde niet meer heerst, zijn wij ook niet meer onder de wet. (Romeinen 6 : 14) In Romeinen 7 : 1-6 wordt het aspect van de wet apart vermeld. Dit gedeelte is een toevoeging bij Romeinen 6. Wij zijn dus der zonde en ook der wet gestorven. Wij zijn dood voor de wet door het Lichaam van Christus. Wij zijn leden van het Lichaam van Christus. Hij is der wet gestorven. Als wij aan Hem deelhebben, zijn wij ook der wet gestorven. Als wij wedergeboren zijn en deel hebben aan de opgewekte Christus, hebben wij deel aan het Lichaam van Christus (aan brood en wijn). Dan verkondigen wij de dood des Heeren. Dat is het einde van de heerschappij van de wet. Dat staat precies in vers 4.

Opdat (het doel is dat) wij van een Ander zouden worden. Wij zijn toch al het lichaam van Christus? Dat is ook zo. Door de huwelijksluiting (zwart op wit) zijn wij van een Ander geworden. De vraag is in hoeverre dat in de praktijk het geval is. Izébel was officieel met Achab getrouwd, maar in de praktijk niet. Daar gaat het hier om. Romeinen 6, 7 en 8 spreken over de praktische positie van de gelovigen. Leven wij in de praktijk met die Ander, met Degene Die uit de dood is opgestaan? Als gelovigen zijn wij officieel aan Hem verbonden, maar is dat in de praktijk ook zo? Dat is het onderwerp van alle

nieuwtestamentische brieven. Deze brieven zijn geschreven aan gelovigen om de consequenties te trekken uit hun positie. Wij zijn het eigendom van de Heer, maar leven wij ook in gemeenschap met Hem? Wij staan onder de Man (onder Christus), Die het Hoofd is van de Gemeente. Dienen wij het Hoofd? Wij zijn heiligen in Christus Jezus en om die reden moeten wij in de praktijk heiligen worden.

In 2 Korinthe 3 : 6 staat dat God ons bekwaam gemaakt heeft om dienaren van het Nieuwe Verbond te zijn. De bedoeling van die uitdrukking is de gelovigen op te roepen om die dienst in de praktijk uit te voeren. Wij zijn officieel onder het Nieuwe Verbond geplaatst, maar dienen wij in de praktijk de Heer onder het Nieuwe Verbond? Wij zouden het voorbeeld van Paulus navolgen. (2 Korinthe 3-5) De Korinthiërs waren kinderen Gods. Zij wisten dat, maar in de praktijk leefden zij in de wereld naar de eerste beginselen der wereld. Zij maakten geen gebruik van hun bekwaamheid.

Romeinen 7 : 4 zegt, dat de broeders ook der wet gedood zijn door het lichaam van Christus waar men deel aan heeft. (Romeinen 5 : 12-21) Men maakt deel uit van een nieuwe mensheid, waarvan Christus het Hoofd is. Die nieuwe mensheid is in de praktijk de Gemeente. De Gemeente zou in de praktijk in gemeenschap met Christus leven. Daarom staat er in Romeinen 7 : 4: "... opdat gij zoudt worden van een Ander, *namelijk* van Degene Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden". Dit vers kent drie fasen. Ten eerste zijn wij leden van het Lichaam van Christus en dus met Christus verbonden. Het leven onder het Nieuwe Verbond wordt een huwelijk genoemd. Zoals Christus en de Gemeente met elkaar in gemeenschap leven, zo zouden man en vrouw met elkaar in gemeenschap leven. De Gemeente wordt als vrouw van Christus gezien. (Efeze 5 : 30-32) Ten tweede zou het huwelijk geconsumeerd worden, opdat men in de praktijk zou worden van Degene Die van de dood is opgestaan. Ten derde zouden wij voor God vruchten dragen. De vrouw zou voor de Man vrucht dragen. (Galaten 5 : 22; Kolossenzen 1 : 10) Het Koninkrijk Gods is gegeven aan een ander volk, dat zijn vruchten voortbrengt. (Mattheüs 21 : 43) Wij zijn met Christus opgewekt opdat wij "in nieuwheid des levens wandelen" zouden. (Romeinen 6 : 4, 10 , 11, 21) Het idee is dat het leven van Christus in ons beschouwd wordt als conceptie (bevruchting) en daaruit zou vrucht gedragen worden ten behoeve van de Man.

Want toen wij in het vlees waren, wrochten de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in onze leden, om den dood vruchten te dragen. (Romeinen 7 : 5)

Toen wij in het vlees waren, werkten de motieven van de zonden die door de wet zijn in onze lichaamsdelen om voor de dood vruchten te dragen. Die vruchten leiden tot de dood. (Romeinen 6 : 21) Dat is de toestand van vroeger.

Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welken wij gehouden waren; also dat wij dienen in nieuwheid des geestes, en niet in de oudheid der letter. (Romeinen 7 : 6)

Wij zijn nu vrijgemaakt van de wet, omdat wij voor de wet gestorven zijn. Wij dienen de wet niet meer. Wij waren onder de wet gehouden. Wij waren onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten (gehouden) geweest tot op het geloof (tot Christus). (Galaten 3 : 23) Dit is de beschrijving van de natuurlijke mens onder de wet. Hij is een gevangene. Bij de aankondiging van het Nieuwe Verbond wordt gezegd dat de Heer de opening van de gevangenis zal geven. (Jesaja 42 : 7)

Wij (de vrouw die onder de Man staat) dienen nu in nieuwheid des geestes en niet in de oudheid der letter. Wij dienen nu onder een Nieuw Verbond en niet onder het Oude Verbond. God heeft ons bekwaam gemaakt om dienaren van het Nieuwe Verbond te zijn. (2 Korinthe 3 : 6) Dat is een bediening des Geestes. De letter van de wet doodt, maar de Geest maakt levend. De letter was in stenen gegraveerd. (2 Korinthe 3 : 7)

Wij zijn met een bepaald doel verlost van de wet. Wij zijn vrijgemaakt van het ene, opdat wij gebonden zouden zijn aan het andere. Wij zijn vrijgemaakt van de heerschappij van de zonde, opdat wij nu de gerechtigheid zouden dienen. (Romeinen 6 : 18, 19) Wij zijn vrijgemaakt van het Oude Verbond, opdat wij de Heer zouden dienen onder het Nieuwe Verbond. De mens kan als dienstknecht kiezen wie hij dienen zal. De mens kan niet onder allebei de verbonden tegelijk dienen. Dat bestaat niet. Wij zijn van de afgoden bekeerd om de levende en waarachtige God te dienen. (1 Thessalonicenzen 1 : 9) Onze harten zijn gereinigd van een kwaad geweten om toe te gaan. (Hebreeën 10 : 22) Wij zijn vrij (verlost) van de wet om de Heer onder het Nieuwe Verbond te dienen. In de praktijk zijn wij gebonden aan de Heer Die wij zouden dienen.

In Romeinen 7 : 1-6 werd besproken dat de christen vrij is van de wet en waardoor. Vanaf vers 7 wordt uiteengezet waarom dat zo is.

Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren. (Romeinen 7 : 7)

Is de wet zonde? Is de wet een misser? Is er iets verkeerd aan de wet? Wij moesten er immers van verlost worden? Paulus legt uit waarom wij van de wet verlost moesten worden. Niet omdat er met de wet wat mis was, maar omdat er met ons iets mis was. Wat heb je aan een rijbewijs wanneer je geen auto hebt? Wat moet je met een bril, als je blind bent? Is de wet zonde? Dat zij verre. (NBG: volstrekt niet) Aan de wet mankeert niets. Door de wet kan men onderwezen worden. Paulus kende de aard van de zonde niet dan door de wet. Romeinen 3 : 20 leerde ons al dat door de wet kennis der zonde is. Je leert door de wet jezelf kennen of jouw ellende (volgens de catechismus). Waarom zouden wij onze ellende kennen uit de wet Gods? We kennen onze ellende al uit ons dagelijks leven en uit onze ervaringen. Dat kunnen we beter niet weten, omdat we er niets aan hebben. Paulus geeft als voorbeeld dat hij de begeerlijkheid niet gekend had, indien de wet niet zeide: "Gij zult niet begeren". Wij mensen hebben nooit het idee, dat begeerte een zonde

is. Toch leert de wet dat. (Exodus 20 : 17) Jakobus 1 : 14 zegt, dat de mens verzocht wordt door zijn eigen begeerte. De begeerte is aanwezig en wordt eventueel door de verzoeker opgewekt en geactiveerd. Het ligt niet aan de verzoeker, maar aan de mens zelf. Als de begeerlijkheid ontvangen heeft (= conceptie), baart het zonde. De zonde voltooid zijnde baart de dood. (Jakobus 1 : 15) Eerst is er de begeerte, dan de zonde en dan de dood. Er zijn zelfs mensen die beweren dat zij door God verzocht worden. Jakobus 1 : 13 zegt dat God Zelf niemand verzocht. De wet is dus niet zondig in zichzelf, maar door de wet leren wij de zonde kennen.

Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht; want zonder de wet is de zonde dood. (Romeinen 7 : 8)

"De zonde, oorzaak genomen hebbende door de wet, heeft in mij alle begeerlijkheid opgewekt". Paulus zegt hier hetzelfde als Jakobus. De wet wekt begeerte op oftewel de wet activeert de zonde. De wet zegt: Gij zult niet zus of zo. De mens denkt dan: Ik zou dus zus of zo doen. De zonde vindt zijn aanleiding in het gebod. Al wat de wet verbiedt, brengt de mens op een idee. Wat verboden wordt, kan men wel doen, anders werd het niet verboden. "Gij zult niet begeren wat van uw naaste is". Wat is dat? De mens begint dan meteen te begeren. Elke zonde komt voort uit begeerte. De mens wil iets. Als die wil gerealiseerd wordt, heeft de mens zonde begaan. De Bijbel zegt dat de begeerte in zichzelf al zonde is. Zonde is niet primair zondige daden doen, maar in de eerste plaats zondige gedachten denken. Iets wat misgaat, is zonde. Calvinisten hebben uitgevonden dat de mens met zijn gedachten de wet niet kan houden. De wet wekt immers zondige gedachten. Het compromis is dat gedachten tolvrij zijn. M.a.w. men mag alles denken, als men het maar niet doet. De Bijbel zegt dat het andersom is. De mens ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan. (1 Samuël 16 : 7) Paulus heeft volkomen gelijk, als hij zegt dat degenen die onder de wet willen leven een schoon gelaat willen tonen aan de mensen. (Galaten 6 : 12) Het leven onder de wet heeft alleen een uitwerking naar de medemens toe. Het gaat alleen om de buitenkant. De wet heeft op het inwendige van de mens (op het denken van de mens) een negatieve uitwerking.

Paulus zegt in Romeinen 7 : 7 en 8 hetzelfde als Jakobus in hoofdstuk 1 : 13-15. De zonde aanleiding genomen hebbende door het gebod heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht. De begeerlijkheid baart zonde. Denk aan Eva. (Genesis 3 : 6) Opdat wij het niet mis kunnen verstaan, volgt aan het eind van Romeinen 7 : 8 de toelichting "want zonder de wet is de zonde dood". "Dood" betekent in de normale betekenis dat er geen communicatie (gemeenschap) is. Als de zonde dood is, heeft men van de zonde geen weet. De zonde doet zich niet kennen. Dit thema had Paulus al besproken. Romeinen 5 : 13 zegt: "de zonde wordt niet toegerekend als er geen wet is." Met andere woorden: zonder wet komt men niet tot kennis van de zondige natuur van de mens. Met de zonde wordt niet één zondige daad bedoeld, maar de zondige natuur van de mens. Er zijn twee routes waarlangs we de zonde leren kennen. De ene route is via de dood, omdat het leven van de mens eindigt in de dood. Dat is de grootste misser die er bestaat. Iemand zei eens:

"De dood hoort bij het leven." Dood is toch het tegenovergestelde van leven? Dood hoort niet bij het leven, maar het is helaas wel zo.

De andere route is via de wet. Wanneer de mens een wet wordt opgelegd, houdt hij zich er niet aan, maar gaat hij die wet overtreden. Dingen die de mens van nature niet deed, doet hij wel zodra ze verboden worden. In de puberteit is de oude (zondige) natuur het meest actief. De oude natuur moet nog geordend worden door normen en waarden. Tijdens de ordening ontstaat een grote chaos. De kans is groot dat de puber iets wel doet, wanneer hem iets verboden wordt dat hij eerder nooit deed. De wet activeert immers de zonde! De natuur verzet zich tegen die wet. Daarom moeten we van die wet verlost worden. De wet is goed, maar heeft een verkeerde uitwerking op de mens die een zondaar is. De mens schiet tekort.

En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven. (Romeinen 7 : 9)

Dit is een lastig vers. Paulus zegt niet duidelijk waar hij het over heeft. Is het een getuigenis van hemzelf van voor zijn bekering? Dan klopt het niet, want hij leefde immers voor zijn bekering onder de wet! Een periode in het leven van Paulus waarin hij zonder de wet leefde, moet na zijn bekering zijn geweest. Na zijn bekering werd Paulus van de wet verlost. Kwam de wet later weer terug in zijn leven en daarmee de zonde? Hij zegt echter: "ik ben gestorven". Dit vers is dus moeilijk in te passen in het leven van Paulus. Vers 9 moet beschouwd worden als een voorbeeld van hoe het werkt met de wet. Vers 9 geldt dikwijls voor heidenen die tot geloof komen. Dus past het vers beter in onze dagen dan in het leven van Paulus. Toch zegt hij "ik" in plaats van gij of wij. Paulus doet geen autobiografische mededeling. Het legt de werking van de wet uit.

De meeste gelovigen leefden eerst zonder wet (zonder God en gebod). Toen zij tot geloof kwamen, meenden zij onder de wet te moeten gaan leven. Dat is een vreemde gedachte. Kennelijk gelooft men dat christendom een religie is. Geen enkele religie is bijbels. Gelovigen leven uit geloof en dat is niet onder een wet. Door de wet (het gebod) is de zonde weder levend geworden. De zonde was dood oftewel de ik-figuur was eerst der zonde gestorven. Als men eerst voor de zonde gestorven is en men wordt dan onder de wet geplaatst, is dat inconsequent. Als men voor de zonde gestorven is, is men ook voor de wet gestorven. Dat stond in Romeinen 7 : 1-6. Een wedergeboren mens zou niet onder de wet leven. Wanneer een gelovige wel onder de wet gaat leven, dan wordt de zonde waarvoor hij gestorven was en die hij niet zou dienen, alsnog actief (levend). Dat is precies het tegenovergestelde van hoe het zou moeten zijn.

Romeinen 6 en 7 (vers 1-6) zeggen dat wij der zonde en der wet gestorven zijn. Wij hebben met de zonde en met de wet niets meer te maken. Als de wet daarna ten onrechte uit dankbaarheid geïntroduceerd wordt, wordt daarmee de zonde van de gelovige geactiveerd. Kolossenzen 2 : 23 spreekt in dit verband over een "eigenwillige godsdienst".

In plaats van dat we verlost zijn van zonde en onze zonde niet meer zouden gedenken, omdat de Heer dat ook niet doet, wordt door de wet de zonde juist gedacht. Een gemiddelde kerkdienst begint met het voorlezen van de wet. Daardoor voelen alle aanwezigen zich ineens weer zondaar. Omdat zij zich zondaar voelen (hoe gelovig zij wellicht ook zijn), zijn zij niet zeker van hun zaligheid. Als men zalig is, is men verlost van de zonde. Wie de wet voorgelezen krijgt, wordt zich bewust van zonde. Het plaatsen van mensen onder de wet is 100% onbijbels en in strijd met het Evangelie. Het Evangelie is immers de blijde boodschap dat wij verlost zijn van de vloek der wet. (Galaten 3 : 13) Gelovigen hebben wel levensbeginselen, maar dat is niet de wet, maar de genade. Gelovigen leven onder het Nieuwe Verbond en niet onder het Oude Verbond. Gelovigen leven niet onder veroordeling van de wet, maar uit de vergeving en uit de rijkdom van de genade die heerst. (Romeinen 5 : 21) De leer die zegt dat wij nu niet onder het Nieuwe Verbond leven, is moordend. Wanneer gelovigen niet onder het Nieuwe Verbond leven en ook niet onder het Oude, omdat ze daarvan verlost zijn, zijn ze aan hun lot overgeleverd. Dan is er immers niets wat over ons heerst? De heerschappij van de genade heeft dan zijn betekenis verloren. De betekenis van genade wordt gegeven in de beginselen van het Nieuwe Verbond.

Wij zouden doordrongen zijn van het feit dat we verlost zijn van zonde en dus van wet. Wie niet verlost is van wet, is niet verlost van zonde of van schuld en schuldgevoelens. Het vlees is met Christus gekruisigd. De wet werd op het vlees gelegd en daar rekent God niet meer mee. God gedenkt onze zonden niet meer. (Hebreeën 10 : 17) Paulus zegt: "doch ik ben gestorven". Dat is de positieve kant van het verhaal. Hoe actief de zonde in ons ook is, maakt voor ons niet uit. Wij zijn vanuit Gods standpunt der wet en der zonde gestorven. Of wij veel of weinig zondigen maakt niet uit, omdat wij vanuit Gods standpunt onder de heerschappij van de genade leven. Wanneer wij zondigen, weten wij dat we dingen doen, waarvan we hoopten dat wij ervan verlost waren. We hoopten, dat de Heer ons in de strijd zou helpen, zodat wij een schoon gelaat zouden kunnen tonen aan onszelf en aan anderen. (Galaten 6 : 12)

En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden.

(Romeinen 7 : 10)

De wet zegt: "Doe dit en gij zult leven". (Romeinen 10 : 5) Je hebt daar niets aan, want de Bijbel zegt dat niemand de wet kan houden. De wet is ten leven (heeft de bedoeling leven te geven en te onderhouden), maar datzelfde gebod is mij ten dood bevonden (in de praktijk). In de wet staat dat, wanneer men de wet overtreedt, men schuldig is. (Jakobus 2 : 10) Dan heeft men geen recht op leven. Als de wet ten leven is, dan is de wet ten dode, als men de wet overtreedt. 2 Korinthe 3 : 7 noemt de wet de "bediening des doods". De wet veroordeelt de mens. Hoe komt het dat zoveel zogenaamde christenen zware schuldgevoelens met zich meedragen? Dat komt, omdat zij zich op een of andere wijze onder de wet hebben laten plaatsen. Het maakt niet uit of dat de Mozaïsche wet is of de wet van de plaatselijke voorganger. Die voorschriften dienen om de beminde gelovigen

onder druk te houden. Men moet zich bewust blijven, dat men een zondaar is en dus zijn mond moet houden. De Farizeeën vonden dat ook van het gewone volk. (Johannes 9 : 34) Wie durft te vertellen dat God al onze zonden heeft weggedaan, ongeacht wat het was en waaruit het bestond, krijgt te horen dat het alverzoening is. Alverzoening is echter een erkende dwaalleer. Wie dat leert, komt er niet best van af. Alverzoening is niet een leer die zegt dat al onze zonden verzoend worden. Alverzoening leert dat alle mensen behouden worden. Dat geloven wij niet. Integendeel. Wij geloven in de beginselen van een Nieuwe Schepping. Wij leven onder het Nieuwe Verbond. Daar zijn zonden niet meer van betekenis. (Hebreeënen 10 : 17) We maken deel uit van een nieuwe mensheid en van een nieuwe natuur. Petrus zegt zelfs dat wij deel zouden hebben aan de goddelijke natuur. (2 Petrus 1 : 4) Dit leert en geeft God aan de gelovigen.

Wij die gestorven en opgestaan zijn met Christus en eeuwig leven hebben ontvangen, zouden niet onder een bediening des doods leven. In 1 Timotheüs 1 : 6, 7 zegt Paulus dat sommigen zijn "afgeweken van het geloof, willende leraren der wet zijn, niet verstaande, noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen." Die leraren hebben geen idee waar zij het over hebben. Galaten 3 : 1 spreekt over uitzinnigen (krankzinnigen), die betoverd zijn.

Want de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft mij verleid, en door hetzelfde gedood. (Romeinen 7 : 11)

De uitdrukking "de zonde oorzaak genomen hebbende door het gebod" uit Romeinen 7 : 8 wordt hier letterlijk herhaald. De wet die de zonde in werking zet, heeft mij verleid en door het gebod gedood. Eerst het gebod (de wet), dan volgt de zonde en daaruit komt de dood voort. De wet is dus een bediening des doods (2 Korinthe 3 : 7), maar aan de wet zelf mankeert niets.

Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed. (Romeinen 7 : 12)

De wet is heilig, rechtvaardig en goed. Maar de mens kan het juk van de wet niet dragen. (Handelingen 15 : 10) De mens reageert verkeerd op de wet. Galaten 3 : 19: "Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars".

In de voorgaande verzen is uiteengezet, dat de zaligheid (het Evangelie, het Nieuwe Verbond) niet voortkomt uit de wet, maar uit de beloften aan Abraham. Dat was 430 jaar eerder. De Mozaïsche wet kwam 430 jaar na de beloften. Het verbond met Abraham bleef staan. De wet deed daar niets toe of af. De komst van de Messias en van het Nieuwe Verbond is de vervulling van de beloften aan Abraham. De vraag is dan: Wat is dan het nut van de wet als die niet aan de zaligheid bijdraagt? Het antwoord is, dat de wet "om der overtredingen wil daarbij gesteld is". "Ter wille van" heeft de betekenis "ten gunste van". De wet is niet aan de mensen gegeven om gerechtigheid voort te brengen, maar om

ongerechtigheid (overtredingen) voort te brengen. Wij kunnen wel denken dat de wet er is om overtredingen terug te dringen. Het probleem van het denken van de mens is, dat hij ervan uitgaat, dat de mens in zichzelf goed is. Men gelooft in het goede in de natuurlijke mens. De Bijbel zegt, dat er geen goed is in de mens. (Romeinen 3 : 10-12) Het goede in de mens kan alleen het Woord, de Geest, of het Leven van God zijn. Dat goede zit alleen in wedergeboren mensen, die zich laten vullen met het Woord van Christus.

Uit de wet weten wij dat de mens niet goed is. Wij weten dat er een heel volk is, dat van Godswege ter demonstratie onder de wet geplaatst werd. Zo kon de hele wereld zien wat er van dat volk terecht kwam. Het verbazingwekkende is dat het door God uit Egypte verlostte volk (ondanks grote wonderen en tekenen van hun God) murmureerde. Het volk dat leefde aan de hand van de Heer, maar onder de wet, werd ongehoorzaam. Zo gaat het altijd. De mens gaat op zichzelf, op eigen werken en op eigen kunnen vertrouwen. Daar komt niets van terecht. Wanneer de Heer Zich bekendmaakt, willen zij Hem niet. De wet doet de overtredingen dus toenemen. De wet is erbij gesteld totdat het Zaad gekomen zou zijn. Het Zaad van Abraham was en is Christus, de Hogepriester van het Nieuwe Verbond. (Galaten 3 : 16) Tot die tijd werd Israël onder de wet geplaatst.

"De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet. (1 Korinthe 15 : 56) Een prikkel is een stok met een scherpe punt (een prikstok), die men gebruikte om een os tot lopen aan te zetten. Een prikkel is een soort aandrijvende kracht. In ons lichaam kennen we ook prikkels vanuit de hersenen naar de spieren. De dood wordt aangedreven door de zonde. De zonde is de prikstok die de dood activeert. De kracht (prikkel) der zonde is de wet. De wet activeert de zonde en de zonde activeert de dood. Wij moeten van de wet verlost worden, omdat de wet zonde en dood activeert. Het is diep te betreuren dat evangelische christenen die oude weg gaan. Men begint met een beetje wet en het wordt steeds meer. Zo raakt men de blijde boodschap kwijt. Praktisch christendom bestaat dan uit wetten en regels, maar dat is geen christendom. Wetten en regels dienen tot bestrijding van zonde en ongerechtigheid. Alle wetten en regels werken echter averechts. We zouden onze oude mens negeren en voor dood houden. (Romeinen 6 : 11) Wij zouden naderen tot de troon der genade om te leven uit die genade die God geeft.

Is dan het goede mij de dood geworden? Dat zij verre. Maar de zonde is mij de dood geworden; opdat zij zou openbaar worden zonde te zijn; werkende mij door het goede den dood; opdat de zonde boven mate werd zondigende door het gebod. (Romeinen 7 : 13)

Vers 13 is weer een retorische vraag. Is dan het goede (de wet) mij de dood geworden? Dat zij verre. Maar de zonde is mij de dood geworden, opdat zij (de zonde) zou openbaar worden als zonde. De zonde werkt mij door het goede (door de wet) de dood. De fout zit niet in de wet, maar in de zonde (oude natuur). Het doel was dat (opdat) "de zonde bovenmate werd zondigende". De wet was gegeven opdat de zonde meer dan normaal actief zou worden. Doordat de zondige natuur bovenmate actief wordt, leren wij de zonde

kennen. We worden ermee geconfronteerd en zo wordt de zonde als het ware levend. De wet werd gegeven opdat de zondenatuur sterker zou worden, oftewel opdat de zonde zou toenemen. Daardoor werkt de wet ook ongeloof. Ongeloof is ook zonde. Dat zien we geïllustreerd in het Joodse volk.

Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. (Romeinen 7 : 14)

Romeinen 7 : 12 zei al dat de wet heilig, rechtvaardig en goed was. De wet is bovendien geestelijk. Het probleem is, dat ik vleselijk ben. Geest en vlees strijden altijd tegen elkaar. Dat wordt besproken in Romeinen 8, waarin de normale situatie van het kind van God beschreven wordt. "Verkocht onder de zonde" wil zeggen "in slavernij gebracht". Wij zijn slaven van de zonde. Een ieder die de zonde doet, is een slaaf (dienstknecht) van de zonde. (Johannes 8 : 34) Wij dienen de zonde. Wanneer wij geactiveerd worden, gaan we meer zondigen, omdat we slaven van de zonde zijn.

Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik. (Romeinen 7 : 15)

"Kennen" is in het oude Nederlands "deel hebben aan" of "gemeenschap hebben met". Paulus zegt dat hij dingen doet, die hem in zijn denken vreemd zijn. Hij doet dingen waar hij niets mee heeft. Hij wil ze niet doen, maar hij doet ze wel. Dat is een probleem bij een ongelovige, maar ook bij een gelovige. Wij doen dingen die wij niet willen. Wat Paulus wel wil doen, dat doet hij niet. Hetgeen hij niet wil (hetgeen hij haat), dat doet hij. Dat is de frustratie van een goedwillend mens. Hij wil goed doen, maar er komt niets van terecht. We kennen de uitdrukking "goede bedoelingen". We gebruiken die term, als er iets verkeerd is gegaan. Het probleem is, dat wij het allemaal goed bedoelen, maar er komt zo weinig van terecht. Wat we niet bedoelen, dat gebeurt juist wel. De verklaring van hetgeen ik doe, dat ken ik niet, staat in de rest van het vers.

En indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo stem ik de wet toe, dat zij goed is. (Romeinen 7 : 16)

Als ik doe (buitenkant) hetgeen ik (binnenkant) niet wil, zo stem ik (binnenkant) toe dat de wet Gods goed is. Wat iemand doet, is de buitenkant van de mens. Wat in zijn hart is, is de binnenkant van de mens. De Bijbel maakt onderscheid tussen wat in het hart van de mens is en tussen wat hij doet. Dat is namelijk niet hetzelfde. Mensen begrijpen elkaar niet, omdat ze van elkaar de dingen aan de buitenkant zien en niet weten wat aan de binnenkant is.

Als Paulus doet wat niet goed is, dan stemt hij met zijn wil wel degelijk in met de wet Gods. Voor zover wij deel kregen aan de zaligheid (ons behoud), is het niet op grond van onze werken, maar op grond van onze wil (dat wat in ons hart is). Tot geloof komen is een

kwestie van willen. Het geloof overkomt je niet, maar je moet een keuze maken. God maakt gebruik van onze wil om ons die zaligheid te geven. Wij kunnen met onze wil instemmen met de wet Gods (alles wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft). Dat wil niet zeggen dat wij kunnen beantwoorden aan de eisen die God stelt. Paulus maakt in vers 16 onderscheid tussen "mijn wil" en "mijn werk". Mijn wil ben ik en mijn werk ben ik ook. Het probleem is: Ben ik degene die de dingen doe of ben ik degene die de dingen wil? Paulus zegt dat wij voor God degenen zijn die wij willen. Of wij ze doen, is een ander ding.

Ik dan doe datzelfde nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont.
(Romeinen 7 : 17)

Paulus maakt onderscheid binnen zijn ik, in verband met het goede dat hij wil. Wanneer er toch iets anders uitkomt, dan is hij dat niet. Paulus zegt dan, dat dat de zonde is die in hem woont. Die zondige natuur spoort niet en bereikt zijn doel niet. Paulus neemt afstand van zijn zondige natuur. Deze dingen zijn niet makkelijk. Deze dingen zijn moeilijk te begrijpen, omdat ze zo gecompliceerd zijn. We moeten leren om afstand te nemen van onszelf. We zouden onszelf objectief bekijken. We moeten het verschil kunnen vaststellen tussen iemands goede bedoelingen (vanuit zijn hart) en dat wat hij vervolgens doet. Bij de natuurlijke mens gaat dat mis.

Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. (Romeinen 7 : 18)

Paulus weet, dat in zijn vlees (zijn oude natuur) geen goed woont (blijft). Het willen is bij hem. Dat is in zijn denken (in zijn geest). Maar het goede te doen, krijgt hij niet voor elkaar. Dat vindt hij niet. Dat is de praktijk.

Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.
(Romeinen 7 : 19)

In dit vers wordt met ander woorden hetzelfde gezegd als in vers 15. Het gaat over de tegenstelling in het leven van de gelovige. Paulus spreekt over zichzelf. Hij spreekt over zijn leven als kind van God. Dat is hier het uitgangspunt. Het is de fundamentele uiteenzetting over de tweestrijd die er altijd is in het leven van een kind van God. Johannes zegt hierover dat de gelovige over twee naturen beschikt. (1 Johannes 1 : 8; 3 : 9) De gelovige heeft nog steeds de oude mens, naast de Nieuwe Mens.

Mensen vragen zich altijd af wie ze zijn. De Bijbel leert dat de mens een hol vat is. (2 Korinthe 4 : 7) Het hele bestaan van de mens is leeg (ijdel). (Prediker 1 : 2) Wanneer je op zoek gaat naar jezelf, vind je niets. Veel mensen ontlenen hun identiteit aan wat ze doen. Zij komen bedrogen uit, omdat er van het leven weinig terecht komt. De mens zou gevuld worden met het Woord van God. (Kolossenzen 3 : 16) Dat is hetzelfde als gevuld worden met de Heilige Geest. (Efeze 5 : 18) In dat geval is Christus (het Woord, Zijn leven) onze

identiteit. Dan kunnen wij zeggen: "Het leven is mij Christus." (Filippenzen 1 : 21) Mozes vroeg aan de Heer: "Wie bent U?" De Heer zei: "Ik ben". (Exodus 3 : 14) Hij is de Onvergankelijke.

Wij kunnen alleen wat worden wanneer wij met Christus gevuld worden. Hij wordt ons ego (ons ik). Dat is niet onderworpen aan de wet, aan aardse beginselen, aan vleeselijk verstand, aan menselijke filosofie of aan theologie. (Kolossenzen 2 : 8) Paulus zegt in dit verband: "Want ik ben door (i.o.m.) de wet der (voor de) wet gestorven, opdat ik Gode (voor God) leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, *doch* niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft." (Galaten 2 : 19, 20)

Wie is Paulus? Hij is gekruist met Christus, dus is hij dood. Hij leeft, dus is hij levend. Is hij dood of is hij levend? Het antwoord in verband met ons is: Wij zijn dood naar de oude mens en levend voor God in Christus. Dat is de Nieuwe Mens. Dit hebben we besproken in Romeinen 5 : 12 -21. De oude mens in Adam staat tegenover de Nieuwe Mens in Christus. Het nieuwe leven is voorlopig geplant in het oude lichaam dat als instrument fungeert. Wij zouden niemand meer kennen (met niemand meer gemeenschap hebben) naar het vlees. In Christus zijn wij een Nieuwe Schepping. (2 Korinthe 5 : 16, 17) Het nieuwe leven is een Nieuwe Schepping. Ons lichaam is nog steeds een oude schepping en onze oude natuur is nog steeds actief. Die oude natuur zouden wij niet meer kennen. Toch is het verbazend moeilijk voor de mens om afstand te nemen van zichzelf. De oproep "houdt het daarvoor, dat gij der zonde gestorven zijt" (Romeinen 6 : 11) is een oproep om afstand te nemen van onze oude natuur. Die oude natuur wordt geacht dood te zijn. Christus leeft in ons lichaam. Christus is onze "ik". Hij is ons nieuwe leven en onze nieuwe identiteit. Wij zouden als gelovigen een nieuwe naam (identiteit) krijgen.

"Hetgeen Paulus in het vlees leeft" wil zeggen dat het Nieuwe Leven een plaats heeft gekregen in het oude menselijke lichaam. Dat Nieuwe Leven wordt geleefd door de trouw (het geloof) van "de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelven voor mij heeft overgegeven".

Wie bent u? Aan wie ontleent u uw identiteit? Gelovigen zijn geen natuurlijke Adamieten met een wijziging (modificatie) of een lichte verbetering achteraf. Sommigen hebben het idee dat een christen een mens is die zich een stel normen en waarden heeft laten aanmeten. Daarom zou hij een beter mens geworden zijn. Van de kansels wordt gepredikt, hoe wij een beter mens worden. We zouden via het christendom een beter mens worden. Wij als gelovigen hebben echter nieuw leven ontvangen. Wij zijn allen hetzelfde leven van Christus deelachtig geworden. (Hebreeën 3 : 14) We zouden onszelf leren zien zoals Christus ons ziet. God zegt dat wij in Christus een Nieuwe Schepping zijn. Op die grond zegt de Heer, dat Hij onze overtredingen op geen enkele manier meer zal gedenken. (Hebreeën 10 : 17) Ons probleem is dat wij zelf onze zonden gedenken. Dat doen wij

bijvoorbeeld door ons onder de wet te laten plaatsen. Wij gedenken ook onze zonden als wij menen dat wij onze zonden dagelijks aan de Heer moeten belijden. Sommige mensen schrijven hun zonden op. Op deze manier wordt men diep ongelukkig, want het werkt niet. De Bijbel zegt niet dat het verboden is om onze zonden aan de Heer te belijden. (1 Johannes 1 : 9) De Bijbel leert dat het niet goed is om onze zonden te gedenken. Wij zingen toch: "Wij hebben de verlossing, wij hebben de vergeving en wij hebben de verzoening." (Bundel JdH, 838) Wij vragen niet om deze dingen. Wij danken de Heer ervoor. God ziet ons aan in Christus en wij zouden dat ook doen. Onze verbondenheid met Christus is niet gebaseerd op wat wij gedaan hebben of op wat wij gelaten hebben. Het maakt voor God niets uit; voor ons wel. Wij doen op aarde onverstandige dingen, waar wij problemen mee krijgen. Wij dragen de consequenties van onze verkeerde beslissingen. De wet van Murphy zegt, dat wat mis kan gaan, gaat vroeg of laat mis. Deze dingen overkomen ons, maar zij maken ons voor God niet anders. God rekent ons in Christus volmaakt. (Kolossenzen 2 : 10)

Het gaat er niet om of wij wel of niet zondigen. Het gaat erom of wij Hem dienen. Hem dienen is niet hetzelfde als de zonde in ons leven bestrijden. Met de zonde bestrijden dienen wij onszelf. Wij willen zo een hoger gevoel van eigenwaarde krijgen. Er bestaat zelfs een bepaalde stroming die leert dat een gelovige zover kan komen dat hij helemaal niet meer zondigt. Wat maakt dat uit? Een gelovige is al gestorven en dat blijft zo. God wordt niet gediend door de bestrijding van de zonde in ons leven, omdat de zonde in de goddelijke natuur niet voorkomt. We zouden goede moed hebben in verband met de zonde. We overlijden vroeg of laat en dan zijn we van de zonde af. Een andere mogelijkheid is de opname van de Gemeente. Bij die gelegenheid worden wij verlost van ons lichaam. In de praktijk speelt de zonde voor God geen enkele rol. We kunnen zingen: "Zoals ik ben, kom ik tot U." We hoeven ons eerst niet op te knappen en we moeten dat later ook niet gaan doen. De Bijbel leert dat Christus ons reinigt. Misschien niet snel genoeg naar onze zin. We zouden het niet wagen om onze maatstaven aan te leggen.

Het Hoge priesterlijk werk wordt ook in Galaten 2 : 20 genoemd. De Zoon Die Zich voor mij heeft overgegeven, is Christus de Hogepriester. (Titus 2 : 14) Willen wij van onze zondeproblemen afkomen, dan zouden we ons laten reinigen door het Woord van God. Wanneer wij het Woord van God niet tot ons nemen, worden wij in de praktijk van ons leven niet gereinigd. Dan blijven wij met onze schuldgevoelens rondlopen. De vloek van het christendom is, dat men menselijke filosofie gebruikt ten koste van de Bijbel. Men laat de Bijbel buiten beschouwing en ontwikkelt eigen filosofieën. Men zegt tegen iemand die tot geloof is gekomen, dat men iets terug moet doen voor de Heer. Men gaat dan uit dankbaarheid proberen onder de wet te leven. We zouden ons uit dankbaarheid onder het Nieuwe Verbond stellen en "onze leden stellen tot wapenen der gerechtigheid". (Romeinen 6 : 13) We zouden ons zoals we zijn bij de troon der genade melden. (Hebreeënen 4 : 16) We zouden ons als priester in dienst stellen van de Hogepriester van het Nieuwe Verbond. Dat is Bijbels christendom.

Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont. (Romeinen 7 : 20)

Zo vind ik dan deze wet in mij; als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt. (Romeinen 7 : 21)

Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar den inwendigen mens; (Romeinen 7 : 22)

Paulus stemt in met de wet van God. Hij doet daar niets aan af.

Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is. (Romeinen 7 : 23)

Het gaat verkeerd in het lichaam van Paulus. Wij moeten nog verlost worden van ons lichaam en daarmee van de werking van de zonde.

Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? (Romeinen 7 : 24)

Wie zal ons verlossen uit dit lichaam waarin de dood heerst? Het antwoord staat in het volgende vers.

Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Heere. (Romeinen 7 : 25)

Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde. (Romeinen 7 : 26)

Dit is de samenvatting van het hele hoofdstuk. Ik zelf is twee keer ik. Dit vinden we in een lied van Da Costa: "Ik, ik zelf verlost van het vlees". Paulus zelf dient met het gemoed de wet van God, maar met het vlees de wet (de werking) der zonde. Daar ontkomen we niet aan. We zouden het onderscheid kennen tussen de werking van de zonde, waar we niet van verlost zijn en de heerschappij van de zonde. We zijn wel van de heerschappij van de zonde verlost. Die kracht van de zonde overheerst niet meer in ons. Ondanks dat de zonde nog in ons werkt, kunnen wij de Heer dienen.

De dood werkt ook nog in ons, maar de dood heerst niet meer. We zullen misschien nog wel overlijden, maar wij komen niet in het dodenrijk terecht. De overheersende kracht in ons is de Geest van God. Dat zullen we bespreken in Romeinen 8.

ROMEINEN 8

Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, [die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.] (Romeinen 8 : 1)

Het gedeelte tussen haken is omstreden. Latere vertalingen hebben dit weggelaten. Daar is een argument voor. Als dit vers slaat op de veroordeling op de Jongste Dag, dan heeft dit niets te maken met of wij naar het vlees of naar de Geest wandelen. Het eeuwig oordeel van een mens is niet afhankelijk van zijn levenswandel. Het oordeel is op grond van geloof of ongeloof. Geloof en levenswandel zijn niet altijd hetzelfde. Helaas zijn er veel gelovigen die dat hun leven lang demonstreren. Aan hun levenswandel is niet te zien, dat zij gelovigen zijn. Wij zijn niet door onze werken verlost. Daarom is men geneigd te zeggen dat de rest van dit vers er niet bij hoort. Dezelfde uitspraak staat wél in Romeinen 8 : 4. Dus maakt het niet uit of het wel of niet in vers 1 staat. Het gaat wel degelijk over degenen die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Het gaat vanaf hoofdstuk 5 steeds over onze levenswandel.

De woorden "zo", "dan" en "nu" in vers 1 zeggen precies hetzelfde. Deze woorden wijzen terug naar het voorgaande of concluderen iets uit het voorgaande. In Romeinen 5, 6, en 7 is uiteengezet dat wij met Christus zijn gestorven, begraven en opgewekt. Wij zijn gerechtvaardigd door de opstanding van Christus en hebben vrede bij God. (Romeinen 5 : 1) "Nu" kunnen we lezen als samenvattend van het voorgaande. We kunnen "nu" ook lezen met betrekking tot het heden. Men is in het algemeen niet gewend om het vers zo te lezen. Men is geneigd om bij het woord verdoemenis te denken aan eeuwige verdoemenis. In de NBG-vertaling staat: "zo is er dan nu geen veroordeling voor degenen die in Christus Jezus zijn". De betekenis van verdoemenis is veroordeling. De betekenis van rechtvaardiging is vrijspraak. Verdoemenis en rechtvaardiging zijn elkaars tegenovergestelde. In het algemeen maakt men zich alleen maar druk over een eeuwig oordeel en de Jongste Dag. Men leest in het vers dat een gelovige (iemand die in Christus Jezus is) in de toekomst niet alsnog veroordeeld zal worden. Dat is ook zo, alleen staat dat niet hier. We zouden lezen: Zo is er dan nú geen veroordeling voor degenen die in Christus Jezus zijn.

Het feit dat men dit vers anders leest, komt voort uit het verschijnsel dat men geen idee heeft waaruit die veroordeling in het heden zou kunnen of zou moeten bestaan. Dat komt omdat men bij hoofdstuk 8 de draad allang is kwijtgeraakt. Men is ook geneigd om over uitspraken met betrekking tot een veroordeling in het heden heen te lezen. Men zou het vers terugkoppelen naar Romeinen 1 : 18: "Want de toorn (het oordeel) Gods wordt (dat is nu) geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden". De hele mensheid bevindt zich onder die toorn van God. De natuurlijke mens is / wordt veroordeeld in onze tegenwoordige tijd. In Johannes 3 : 18 staat: "Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld (verdoemd), maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld (verdoemd)". Zo is er dan nu geen

veroordeling (verdoemenis) meer voor degenen die in Christus Jezus zijn. Het gaat dus over het oordeel van God over de mensheid in onze tegenwoordige tijd. Hoewel velen het niet willen horen, is het de Bijbelse fundamentele waarheid dat God de wereld heeft losgelaten. (Romeinen 1 : 26-32) De wereld verkeert in onze dagen in duisternis en in onwetendheid van Godswege. Dit geldt niet voor de kinderen Gods. Gelovigen zouden in het Licht wandelen. Het Evangelie der heerlijkheid van Christus zal onze harten verlichten. (2 Korinthe 4 : 6). Wij wandelen niet in duisternis, maar in het licht. Wij zijn niet van Godswege losgelaten, maar wij wandelen in gemeenschap met de Heer. Dat wordt behandeld in Romeinen 5-8.

Wij leven niet meer onder de heerschappij van de zonde en de wet, maar onder de leiding van de Heilige Geest. Wie leeft onder de heerschappij van de zonde, leeft onder het oordeel daarvan. Wie leeft onder de heerschappij van de wet, leeft onder het oordeel daarvan. Is men een sterfelijk mens, dan leeft men ook onder de heerschappij van de dood. Wij zijn verlost, zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn. In Christus zijn degenen die één plant met Hem geworden zijn. (Romeinen 6 : 5) Degenen die in Christus Jezus zijn, hebben deel aan het opstandingsleven van Christus. In Christus zijn de gelovigen gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel. (Efeze 1 : 3) Efeze 1 is een vervolg op Romeinen 1-8.

Er is geen veroordeling voor degenen die in Christus Jezus zijn. Wij zijn vrij van het eeuwig oordeel. In de toekomst zullen onze werken beoordeeld worden. (2 Korinthe 5 : 10) Het gaat in Romeinen 8 : 1 om het heden. Wij zijn nú verlost van het oordeel waaronder de wereld zich nu bevindt. Men heeft echter geen idee van dat oordeel Gods over de tegenwoordige wereld. Daarom begrijpt men dit vers ook niet. Johannes 3 : 19 zegt: "Dit is het oordeel: dat het licht in de wereld gekomen is. En de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos". Onder dit oordeel bevindt de wereld zich nu.

Wij zijn niet onwetend. In dit verband lezen we een uitspraak van de Here Jezus Zelf: "Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen; en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken". (Johannes 8 : 31b, 32) Christenen worden vaak doodgegooid met uitspraken die niet in de Bijbel staan. Zo van: dat kunnen wij niet weten, dat is een geheimenis van God of dat moet je maar aannemen, want dat valt niet te begrijpen. De verborgenheid (NBG: het geheimenis) in de Bijbel is ons wél geopenbaard. De bedekking van die verborgenheid is weggenomen. (Efeze 3 : 3, 5) God heeft ons Zijn Geest gegeven, opdat "wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn". (1 Korinthe 2 : 12) God heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige zouden kennen. (1 Johannes 5 : 20)

In Jesaja 55 : 9 zegt de Heer: "Mijn wegen zijn hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten zijn hoger dan ulieder gedachten." De Heer zegt hier dat wij naar Hem zouden luisteren (Jesaja 55 : 2, 3) Wij zouden de wegen van de Heer kunnen kennen, wanneer wij naar

Hem luisteren. De Geest zou ons immers in heel de waarheid leiden! (Johannes 16 : 13)
De Geest zou ons niet onwetend laten. (1 Thessalonicenzen 4 : 13) Wij leven en wandelen in het licht. Wij leren de Heer en Zijn plan kennen. Zo mogen we weten wat God ons in Christus geschonken heeft. God wil ons immers wijsheid schenken. Die wijsheid zouden we in geloof begeren. (Jakobus 1 : 5, 6)

De mens die nu in het vlees wandelt, leeft in duisternis. Die mens bevindt zich onder het oordeel Gods. Elk mens wordt opgeroepen de duisternis van de wereld achter zich te laten en te komen tot Christus, Die het Licht der wereld is. (Johannes 8 : 12) Hij wil met Zijn licht in onze harten schijnen. (2 Korinthe 4 : 6)

In het vlees woont geen goed, want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods. Dat kan namelijk ook niet. "Die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen". (Romeinen 8 : 7, 8)
Velen, ook wedergeboren mensen, leven onder het oordeel waaronder de wereld zich bevindt. Zij wandelen in duisternis. Sommigen denken dat onwetendheid en onbegrip leven uit geloof is. Men schuift de verantwoordelijkheid voor het leven af op de Heer. Sommigen zeggen dat een mens alleen behouden wordt als hij uitverkoren is. Maar men weet niet of men uitverkoren is. God moet dat Zelf regelen. De evangelische variant is, dat men zegt uitverkoren te zijn op grond van geloof. Sindsdien laat men zich bij elke stap door de Heer leiden. Op die manier ligt de verantwoordelijkheid van het leven ook bij de Heer. De problemen komen wanneer er dingen gebeuren. Men vraagt zich dan af waarom de Heer bepaalde dingen in hun leven doet. Dat is geen eerlijke vraag. De vraag zou zijn: Waarom doe ik niet zus of doe ik niet zo? Men wil altijd de verantwoordelijkheid naar de Heer schuiven. De Heer legt de verantwoordelijkheid bij de mens. De mens moet zijn keuze maken en daaruit leven. Voor ons in nieuwtestamentische tijd betekent dit dat wij als gelovigen zijn wedergeboren en eeuwig leven hebben. Wij hebben de Heilige Geest ontvangen en wij zouden in overeenstemming met (naar) de Geest wandelen. Dan wandelen wij in het Licht met Jezus.

"Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn". Hoe zijn wij verlost van die verdoemenis? Het meest voor de hand liggende antwoord is dat wij verlost zijn door de dood en opstanding van Jezus Christus. Toch is dat niet het goede antwoord. Wanneer het over een toekomstig oordeel zou gaan, dan zijn wij inderdaad verlost door de dood en opstanding van de Here Jezus Christus, Die onze zonden gedragen heeft en is opgewekt om onze rechtvaardiging. (Romeinen 4 : 25) Het gaat om de verlossing van het tegenwoordige oordeel van God. Hoe wordt men daar van verlost? Het gaat hier niet om een theoretische waarheid, maar om een praktische waarheid. Hoe worden wij in de praktijk van dat oordeel (van de duisternis van de tegenwoordige eeuw) verlost? Het antwoord staat in vers 2.

Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des dood. (Romeinen 8 : 2)

Het gaat hier om een praktische zaak. Hoe worden wij verlost? "De zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen, en onderwijst ons". (Titus 2 : 11, 12) Wij worden door de zaligmakende genade van God onderwezen. Het tegenovergestelde komt niet voor, want nergens staat, dat de zaligmakende wet Gods is verschenen aan alle mensen en ons onderwijst. Paulus zegt: "Ik bevele u Gode, en den woorde Zijner genade, Die machtig is u op te bouwen, en u een erfdeel te geven onder al de geheiligden." (Handelingen 20 : 32) Genade zou ons onderwijzen. Wet is veelal de verwijzing naar het Oude Verbond (de Mozaïsche wet). Genade is de verwijzing naar het Nieuwe Verbond (het Verbond der Genade).

Romeinen 8 : 2 is opgebouwd uit de volgende woordgroepen van drie: wet-Geest-leven en wet-zonde-dood. De "wet der zonde en des doods" is de aanduiding van het Oude Verbond. De wet is een bediening des doods. (2 Korinthe 3 : 7) De wet doet de zonde heersen. (Romeinen 6 : 14) Waar men onder de wet is, wordt men beheerst door de zonde. We vragen ons dan bij alles af of het zonde is of niet. De wet neemt ons leven en onze vrijheid af. Wij zijn vrijgemaakt (verlost) van het Oude Verbond, dat een bediening der zonde en des doods is. Het Nieuwe Verbond is een "bediening des Geestes". (2 Korinthe 3 : 8) De wet (onderwijzing) des Geestes des levens is het Nieuwe Verbond. Natuurkundige wetten hebben niets met straf te maken, maar met onderwijzingen. Wij worden onderwezen door de genade van God. Die genade heeft ons vrijgemaakt van de wet (onderwijzing) van de zonde en de dood. De boom des levens heeft ons vrijgemaakt van de boom der kennis des goeds en des kwaads.

Hoe worden wij nu in de praktijk verlost van het oordeel waaronder wij van nature leefden? Wij worden onderwezen in het Nieuwe Verbond door de onderwijzing van Geest en leven in Christus Jezus. Waar wij leren verstaan dat wij in Christus Jezus eeuwig leven hebben ontvangen, dus voor God naar de oude mens gestorven en begraven zijn, worden wij in de praktijk vrijgemaakt van de heerschappij van de wet. Veel christenen begrijpen en geloven dat zij vrij zijn van de wet. In de praktijk leven ze dagelijks onder de wet, omdat zij geen alternatief hebben. Zij geloven de leerstellige waarheid, maar in de praktijk functioneert het niet. Er zijn ook gelovigen die geen idee hebben van die wet, omdat zij er niet in opgevoed en opgegroeid zijn. Zij zijn toch vrij van die wet, omdat zij in de genade Gods zijn onderwezen. Het is leerstellig waar dat wij door het lijden en sterven van de Heer verlost zijn van het Oude Verbond.

In de praktijk van het leven van alle dag hebben wij daar niet zoveel aan. In de praktijk moeten wij leren leven uit het enige, echte Bijbelse alternatief, namelijk uit genade. We zouden de Heer niet leren kennen als Degene Die de zonde in onze levens zou moeten veroordelen, maar het niet doet, omdat Hij genadig en barmhartig is. We zouden de Heer leren kennen, als gezeten op de troon der genade, tot Wie wij met vrijmoedigheid mogen naderen om barmhartigheid te verkrijgen en genade te vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd. (Hebreeën 4 : 16) We worden pas vrij van de wet van de zonde en de dood wanneer we worden onderwezen in de genade. Dat onderwijs in de genade is een

praktisch onderwijs. Hoe gebeurt dat? Wij worden omgeven door mensen die ons slecht behandelen, door mensen die ons onrecht doen. Wij hebben geleerd uit genade te leven en daarom vergeven wij hen. Wij lijden liever onrecht (1 Korinthe 6 : 7) en geven alles over aan God, omdat Hem het rechtvaardig oordeel toekomt. (Romeinen 12 : 19) Wij leren anderen vergeven! Vindt u dat moeilijk? Er is iets wat nog moeilijker is.

Dat is jezelf vergeven. We zouden ook onze eigen zonden leren accepteren zoals ze zijn. We zouden anderen niet zeggen wat zij doen en laten moeten. Waarom zouden we onszelf dan wel zeggen wat wij doen en laten moeten? Velen denken dat het feit dat God onze zonden heeft weggedaan, betekent dat wij niet meer zondigen. Dat is niet zo! God heeft de schuld van de zonden weggedaan. Meestal zondigen wij nog gewoon door. Sommigen gaan nog erger zondigen, omdat de duivel zich er ook mee bemoeit. Dit is geen gangbare prediking. Er zijn genoeg mensen die ons willen vertellen hoe wij moeten leven, omdat zij ervoor doorgeleerd hebben. Zo dachten de Farizeeën over het domme volk. In onze dagen gebeurt dat nog. Dat is echter wet. Zo leeft men onder de verdoemenis en in de duisternis. Wij zouden voor onszelf en anderen leren wat het betekent om uit de rijkdom van Gods genade te leven. We zouden ons bewust zijn, dat we zondaren zijn en niet deugen, maar dat we niettemin kinderen Gods zijn. God wil ons gebruiken. Hij heeft ons gemaakt tot dienstknechten Gods onder het Nieuwe Verbond. Zo worden wij vrij van de heerschappij van zonde en dood. Zo wordt God in ons verheerlijkt. Dat zou niet zoveel betekenen, wanneer wij in de praktijk van ons leven volmaakt zouden zijn oftewel niet zouden zondigen. Dat is meer tot eer van de mens dan tot eer van God. Nu wordt God verheerlijkt in levens die van nature nog zondig zijn. Wij hebben nog steeds een sterfelijk lichaam, maar toch wordt Gods werk daarin volbracht. Wij zijn met God verzoend en wij leven in gemeenschap met Hem. De wereld is met al zijn kennis en wetenschap in duisternis. Wij zijn eenvoudige mensen, die zich laten onderwijzen door de genade van God en wandelen in het Licht. Wij zijn vrij van de wet van de zonde en van de dood. Het leven uit genade is een leven afhankelijk van de Heer en van alles wat Hij ons gratis ter beschikking stelt. Dat is een keuze! We verdienen niets. De leer van de heerschappij van de genade is niet een leer naar de mens. Daarom is het een hoge drempel. Wij worden echter door genade geleid.

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees. (Romeinen 8 : 3)

Dit vers is erg lastig vanwege de vele bijzinnen. De vertalers zijn blijkbaar ook de draad kwijtgeraakt. Men heeft zich wel letterlijk aan de tekst gehouden. Willen we dit vers goed begrijpen, dan halen we eerst de bijzinnen eruit. We houden dan de hoofdzin over. In de hoofdzin worden wel twee woorden (heeft en God) verwisseld. WANT [hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was,] HEEFT GOD [Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleses, en *dat* voor de zonde,] DE ZONDE VEROORDEELD IN HET VLEES.

De hoofdzin is "want God heeft de zonde veroordeeld in het vlees". Er is dus geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, want God hééft de zonde veroordeeld in het vlees. God heeft de oude mens met zijn zonde veroordeeld. God rekent de oude mens en de zonde niet meer. De afrekening is al gebeurd. Hoe dan? Dat staat in de laatste twee tussenzinnen. "God heeft Zijn Zoon gezonden in gelijkheid des zondigen vleses", en dat "voor (ter wille van) de zonde". Het punt is dat de Here Jezus Christus in deze wereld kwam. Hij droeg onze zonde en nam ze vervolgens weg. (Johannes 1 : 29) Hij heeft Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout. (1 Petrus 2 : 24) Onze zonden zijn al veroordeeld. Daarom is er geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn. (Romeinen 8 : 1)

In de eerste twee tussenzinnen staat "hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was". "Hetgeen der wet onmogelijk was" duidt op hetgeen de wet zou moeten doen, maar niet kan. Wat de wet niet gedaan heeft, heeft de Zoon van God gedaan. Dit staat in de laatste tussenzinnen. De wet zou de zonde weg moeten nemen, dan wel onderdrukken, dan wel voorkomen, dan wel uitbannen. Elke filosoof, ethicus of theoloog zegt over de wet: opdat wij niet zouden zondigen. Men meent, dat wanneer de mens weet wat goed is en wat kwaad is, hij daaruit leeft. Dat is in theorie zo, maar het werkt niet. Paulus heeft het uitgebreid besproken in Romeinen 7 : 13-26. Als Paulus het goed wil doen, ligt het kwade hem bij. Het kwade dat hij niet wil, dat doet hij. Daar houdt de wet geen rekening mee. Ook de christelijke ethici houden daar geen rekening mee. Wij leren onder de wet wat wij moeten doen en vooral wat wij moeten laten, maar wij kunnen niet anders dan de wet overtreden. Dat komt door onze zondige natuur. Dieren kan men bepaalde kunstjes aanleren of bepaalde dingen afleren. Sommige dingen lukken nooit, omdat het niet in de aard van het beest zit. Men kan een dier africhten, omdat een dier niet kan denken. Een dier heeft wel een geheugen. Mensen kunnen wel denken en dat maakt hen ongrijpbaar.

De wet is een juk dat wij noch onze vaders hebben kunnen dragen. (Handelingen 15 : 10) Wij zijn verlost uit onze ijdele wandeling die ons door de vaderen is overgeleverd. (1 Petrus 1 : 18) De eerste beginselen der wereld heten ook wet. God gaf de wet om te demonstreren dat de mens de wet niet kan houden. De mens heeft wet nodig en daarom maakt hij wetten om te weten wat hij wel of niet moet doen. God gaf de mens ook een wet om te proberen of hij zich daaraan kon houden. Er kwam niets van terecht. Dat leert de geschiedenis van Israël ons. De wet werkt ook niet in het leven van christenen. Toch houdt men eraan vast met allerlei onbijbelse theorieën en leringen die men voor dat doel zelf ontwikkeld heeft. De wet kon de zonde niet wegnemen of onderdrukken. God heeft toch voorzien. Niet via de wet, maar via de genade. Niet via Mozes, de middelaar van het Oude Verbond der wet, maar via Christus, de Middelaar van het Nieuwe Verbond der genade. (Johannes 1 : 17) Wij leven uit die genade.

De wet kon niet verlossen, omdat zij door het vlees krachteloos was. De wet is heilig, rechtvaardig en goed (Romeinen 7 : 12), maar zij is op het vlees gelegd en daarmee krachteloos. Met de wet is niets mis, maar met de mens die zich aan die wet zou moeten houden is iets mis. De mens kan zich niet aan de wet houden, omdat hij van nature een zondaar is. We zouden moeten leren, dat de mens verlost moet worden. De mens is verlost, omdat God Zijn Zoon gezonden heeft in gelijkheid des zondigen vleses. De Bijbel zegt duidelijk dat de Here Jezus als mens in deze wereld kwam. "Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve (vlees en bloed) deelachtig geworden". (Hebreeën 2 : 9, 14) De Here Jezus was sterfelijk. Hij stierf immers aan het kruis! Het doel van zijn menswording was om te kunnen sterven en om Hogepriester van het Nieuwe Verbond te kunnen zijn. De Hogepriester wordt uit de mensen genomen. (Hebreeën 5 : 1) Door Zijn sterven zijn de zonden van de mensheid weggedaan. Hij droeg onze zonden aan het kruis van Golgotha. Hij werd van Godswege beschouwd als een zondaar. Hoe dat technisch en biologisch in het werk ging, heb ik niet in mijn Bijbel kunnen vinden. Dit kan een aanleiding zijn voor al die theorieën die daar een antwoord op willen geven.

De Here Jezus kwam "in gelijkheid des zondigen vleses" en is "in alle dingen gelijk als wij verzocht geworden, doch zonder zonde". (Hebreeën 4 : 15) De Heer was niet ontrouw. Aan het begin van Zijn openbare optreden werd Hij verzocht in de woestijn. (Mattheüs 4, Markus 1 : 13 en Lukas 4) De Heer bleef trouw en hield Zich aan het Woord van God. Dit onderscheidt Hem van de eerste Adam die ook door de duivel werd verzocht. (Genesis 3 : 6) De laatste Adam werd ook verzocht. Het Woord van God werd ter discussie gesteld. Hij liet Zich niet verleiden. De Heer kan behoorlijk medelijden hebben met onze zwakheden, omdat Hij ook verzocht is geworden. Zo kan Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zijn. (Hebreeën 2 : 17)

Romeinen 8 : 3 zegt dat wat de wet niet kon doen, heeft God inmiddels gedaan. De zonde is veroordeeld en zo zijn wij van het zondeprobleem verlost. We zijn vrijgemaakt van de wet. Deze waarheid zouden we leren verstaan. Waartoe heeft God de zonde veroordeeld in het vlees? Wat is het resultaat?

Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest. (Romeinen 8 : 4)

Het doel was dat de zin (de algemene strekking) van de wet nu in ons vervuld zou worden. Recht en wet betekenen hetzelfde. Wij zijn niet meer onder de wet, maar het algemene doel wordt wel degelijk in ons bereikt. Sommigen begrijpen dat niet en ontwikkelen de verbondstheologie. In deze leer wordt in de praktijk geen onderscheid gemaakt tussen wet en genade. Men leert dat men uit genade zalig moet worden, maar dat men ook de wet moet houden. Dit kan niet, omdat wet en genade 100% tegenovergesteld zijn. De hoofdsom van de wet is: "Gij zult de Here uw God liefhebben met geheel uw hart, met geheel uw ziel, met geheel uw verstand. Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf".

(Mattheüs 22 : 37-40) Deze twee geboden zijn gelijk. Deze algemene strekking van de wet wordt vervuld in kinderen Gods die niet naar het vlees, maar naar de Geest wandelen. God liefhebben boven alles is de vrucht van de Geest (van het Woord) in ons. Wij hebben toch onze Naaste (de Here Jezus) in de hoge betekenis lief? Een afgeleide betekenis hiervan is, dat wij liefde voor onze broeders en zusters (onze naasten uit Efeze 4 : 25) ontwikkelen. Paulus zegt dat dit de vervulling van de wet is. (Romeinen 13 : 10) Wij leven niet onder de wet en toch vervullen wij de wet. Wij móéten God niet liefhebben, maar wij zouden geloven in de Here Jezus Christus en ons laten onderwijzen door de genade Gods.

Nu de wet niet meer verplicht is opgelegd, wordt de wet vervuld (gerealiseerd). Paulus zegt, dat hij niet meer leeft, maar dat Christus in Hem leeft. (Galaten 2 : 20) Het leven is hem Christus. (Filippenzen 1 : 21) Dat is hetzelfde als de Here God liefhebben met heel zijn hart, ziel en kracht en alles wat in hem is. Wat de wet dwingend voorschreef, konden wij niet. Nu wij vrijgemaakt zijn van de wet ontstaat door de heerschappij van de genade spontaan wat de wet oorspronkelijk voorschreef.

Want die naar het vlees zijn, bedenken, dat des vleses is; maar die naar den Geest zijn, bedenken, dat des Geestes is. (Romeinen 8 : 5)

Wie naar aardse menselijke maatstaven leven, bedenken dat des vleses is. "Naar het vlees zijn", betekent het bedenken van vleselijke dingen. Men houdt zich met de mens, zijn aard en omstandigheden bezig. Wij zouden naar de Geest zijn en bedenken dat des Geestes is. Het synoniem voor bedenken is zoeken. (Kolossenzen 3 : 1, 2) Zoeken en bedenken betekent ergens op gericht zijn. Als een (on)gelovige problemen heeft, is hij geneigd zichzelf (zijn eigen leven) te onderzoeken. Hij probeert dan vast te stellen wat hij zou moeten laten (dat zijn de dingen die problemen opleveren) en wat hij zou moeten doen om de problematiek het hoofd te bieden. Ook bij de zogenaamde zielzorg staat de mens centraal. Psychiaters en christelijke counsellors stellen u (of jou) centraal. Iedereen houdt zich met u (jou) bezig. Zij laten u (jou) praten en beoordelen u (jou). Het gaat dan alleen om de mens en zijn problematiek. De Bijbel leert dat de problematiek alleen maar groter wordt. Wanneer een mens op zichzelf gericht is, krijgt hij juist problemen. Het probleem kan niet in die mens zelf opgelost worden. Het is geen probleem in de mens, maar de mens zelf is het probleem. De problemen kunnen slechts opgelost worden door zich op iemand anders te richten. We zouden zoeken de dingen die boven zijn. "Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn". (Kolossenzen 3 : 2) De Bijbel zegt: "Geeft sterke drank aan degene die verloren gaat, en wijn aan degenen die bitterlijk bedroefd van ziel zijn; dat hij drinke, en zijn armoede vergeet, en zijn moeite niet meer gedenke". (Spreuken 31 : 6, 7) Dit vers is symboliek. De sterke drank en wijn zijn een type van het nieuwe leven onder het Nieuwe Verbond. Hieruit leren wij, dat wij onszelf zouden vergeten en ons zouden richten op iemand anders.

"Zoekt eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden". (Mattheüs 6 : 33) Het Koninkrijk van God zoeken is hetzelfde als de dingen zoeken die boven zijn. Wie God zoekt, krijgt alle dingen die naar de mens op aarde nodig zijn, toegeworpen. Want uw hemelse Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft. (Mattheüs 6 : 32) Wij zouden de Heer dienen en Hij zorgt voor Zijn kinderen dan wel voor Zijn personeel. Wij zijn beiden. De mens heeft inzicht in Zijn eigen problematiek niet nodig. De mens heeft inzicht nodig in Wie Christus is, opdat wij Hem zouden kennen en de kracht van Zijn opstanding. (Filippenzen 3 : 10). Dat is de algemene Bijbelse boodschap. Het probleem van de mens is, dat hij op zichzelf georiënteerd is. Wanneer de mens onder de wet leeft, is dat nog veel sterker het geval. Als Jezus van Nazareth verschijnt, herkent men Hem niet als de Messias. Zo was het met het Joodse volk onder de wet. Zij vonden zichzelf heel wat. We zouden niet op onszelf gericht zijn, maar op de Heer Die wij dienen. Zolang wij naar het vlees zijn en gericht zijn op het vlees en vleselijke dingen bedenken (dat gebeurt als wij veel problemen hebben), kunnen wij Gode niet behagen. (Romeinen 8 : 8) Het "bedenken des vleses" blaast de oude mens op, maakt de oude mens belangrijk. Ik ben er stellig van overtuigd, dat heel wat mensen hun levensproblematiek cultiveren, omdat het hen belangrijk maakt. Zo krijgt men aandacht van zichzelf en van de omgeving. Men moet immers geholpen worden! Het is de christelijke plicht van de omgeving om zulke mensen te helpen, dus is die aandacht er. Dit is niet tot eer van de Heer, maar het is het bedenken des vleses. Ik zeg dit niet om alle mensen die problemen hebben, te veroordelen. Ik leg wel de vinger bij de oorzaak van het probleem. Een ieder van ons zou zich richten op de Heer, Hem zoeken en geestelijke dingen bedenken. Wie is Hij? Wat doet Hij? Door dat te bedenken, vergeten wij onze ellende.

De Bijbel zegt heel kort, dat wij zouden afleggen, aangaande de voorgaande wandeling, de oude mens, die verdorven wordt en de nieuwe mens aandoen. (Efeze 4 : 22-24) Problemen zouden we afleggen. We zouden ons er geen zorgen over maken. Natuurlijk is dat wat wij afleggen, vuil of gekreukt. Nou en, dan doen we het toch gewoon uit! Ook al denken wij dat onze oude mens niet vuil is, dan nog zouden wij hem afleggen. Die oude mens telt niet voor God, omdat hij is geoordeeld aan het kruis. God rekent met de nieuwe mens. We leren uit de rest van Romeinen 8 dat wij door de Geest geleid zouden worden. De Geest leidt ons in heel de Waarheid. Dat is heel het Woord van God. (Johannes 16 : 13) We zouden dus vanuit de Bijbel onderwezen worden in de genade van God. Wij zouden ons richten op de Here Jezus Christus. Hij zou centraal staan in ons denken en daarmee in ons praktische leven. Voor problemen hebben we dan geen tijd. Elk probleem gaat immers voorbij! De dienst aan de Heer en onze trouw aan Hem is belangrijker. Alle andere zaken laten wij aan de Heer over. Dat is de bedoeling. Bijbelse waarheid is dat Hij voor ons zorgt, zolang wij ons laten leiden door Zijn Geest en Zijn Woord.

Gelovigen zouden niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. "Naar het vlees wandelen" houdt o.a. leven onder de wet in. Wie onder de wet leeft, leeft ook onder de slavernij van de zonde. De natuurlijke mens over de hele wereld leeft onder wetten. De mensheid is religieus. Hij denkt dat hij dingen moet doen of dingen moet laten om zo een

beter mens te worden. Wandelen naar het vlees dient tot niets. Wij zouden wandelen naar de Geest, volgens de Geest of in overeenstemming met de Geest. Wij zouden die Geest zoeken.

Die naar het vlees zijn, leven onder de zonde en onder de wet. "Naar het vlees zijn" is "naar het vlees wandelen". Die uitdrukking werd in vers 4 gebruikt. In vers 5 wordt "naar het vlees wandelen" het "bedenken des vleses" genoemd. De wandel van de mens bestaat in de eerste plaats uit zijn denken. Het denken van de mens is hetgeen in zijn hart omgaat. Het gaat niet primair om hoe wij leven (hoewel de buitenwereld daar tegenaan kijkt). Het gaat erom hoe wij béleven. Het gaat erom hoe wij de dingen zelf zien. Dat is de realiteit. Onze wandel is ons denken.

"Die naar de Geest zijn", bedenken dat des Geestes is. De vertalers hebben het woord bedenken ingevoegd, omdat dat bedoeld wordt. Het synoniem voor bedenken is in de Bijbel het woord "zoeken". (Kolossenzen 3 : 1, 2) Bedenken en zoeken duiden op een gericht zijn op (zich ergens naar uitstrekken). Als men bedenkt wat des vleses is, richt men zich op het vlees en strekt men zich daar naar uit. Wanneer men bedenkt dat des Geestes is, richt men zich op de geestelijke (onzienlijke) dingen. Dat zijn de dingen die boven zijn. De dingen die boven zijn, zijn de dingen waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Er staat niet bij dat Christus daar zit als de Hogepriester van het Nieuwe Verbond naar de ordening van Melchizédek. Christus is het Hoofd van de dienst aan God. De Hogepriester geeft leiding aan de dienst aan God. In die positie is Christus Hoofd van de Gemeente. Wij zouden bedenken de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn, want wij zijn gestorven en uw leven (het opstandingsleven door wedergeboorte ontvangen) is met Christus verborgen in God. (Kolossenzen 3 : 3) Ons leven is onzienlijk en geestelijk. Ons leven heet daarom Geest of Heilige Geest. In de toekomst zal ons leven samen met Christus geopenbaard worden in heerlijkheid. (Kolossenzen 3 : 4)

In de dagen die ons overig zijn in het vlees (1 Petrus 4 : 2) hebben wij te maken met onzienlijke dingen. We zouden ons alleen op de onzienlijke dingen richten. Alles wat met de zienlijke dingen te maken heeft, is niet echt belangrijk. Die zienlijke dingen komen met afstand op de tweede plaats.

Want het bedenken des vleses is de dood, maar het bedenken des Geestes is leven en vrede. (Romeinen 8 : 6)

Dit is een commentaar op het feit dat wij niet naar het vlees zouden wandelen, maar naar de Geest. Het bedenken des vleses (het wandelen naar het vlees uit vers 4) is dood. Dat wil niet zeggen dat het denken als zodanig dood is. Dood wil zeggen dat het bedenken des vleses voor God geen betekenis heeft. Vleselijk denken leidt tot niets. Het is buiten ons boekje. We zijn immers verlost van het vlees. De Bijbel leert dat de mens aanziet wat voor ogen is, maar de Heer ziet het hart (het denken) aan. (1 Samuël 16 : 7)

Het bedenken des Geestes is dus leven. Leven is het tegenovergestelde van dood. Het resultaat van het bedenken des Geestes is vrede! Leven en vrede kunnen we ook zien als een hendiadys (*afgeleid van het Griekse hen dia duoin > één door twee; stijlfiguur waarbij een begrip wordt aangeduid door twee zelfstandige naamwoorden aan elkaar te koppelen door "en", in plaats van de gebruikelijkere samenstelling bijvoeglijk plus zelfstandig naamwoord*). Leven en vrede betekent dan een vreedzaam leven. Dat leven wordt gekenmerkt door vrede.

Romeinen 1-4 gaat over de rechtvaardiging uit het geloof. Romeinen 5 gaat over de gelovigen. De gelovigen die gerechtvaardigd zijn uit het geloof hebben "vrede bij God, door onze Here Jezus Christus". (Romeinen 5 : 1) Ons leven als kinderen Gods wordt gekenmerkt door vrede. Vrede komt overeen met rust. Vrede en rust betekenen niet hetzelfde, maar de consequentie van vrede is rust. Vrede geeft uitdrukking aan het feit dat twee partijen, die van nature met elkaar overhoop lagen, aan elkaar verbonden zijn geworden. Dit is de betekenis van het Hebreeuwse woord "sjaloom" en van het Griekse woord "eirene". Bij vrede denken we aan twee die één geworden zijn. Dit wordt geïllustreerd in Efeze 2 : 14: "Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft". Vrede is ook één van de termen ter aanduiding van het Nieuwe Verbond in het Nieuwe en in het Oude Testament. Wanneer vrede via de Vorst des Vredes wordt aangekondigd, is het zondermeer de verwijzing naar het eeuwige verbond des vredes dat de Heer met de gelovige mens sluiten zou. (Numeri 25 : 12; Jesaja 54 : 10) Veel nieuwtestamentische brieven beginnen daarom met "Genade zij u en vrede". Genade is wellicht het eerste kenmerk van het Nieuwe Verbond en vrede het tweede. Een ander kenmerk van het Nieuwe Verbond is dat het nooit eindigt.

Het vleselijk denken (het denken van de wereld) is dood. Dit denken brengt geen gemeenschap. Dood wil zeggen dat er geen gemeenschap (meer) is. Wanneer de telefoonlijn dood is, is er geen communicatie via de telefoon mogelijk. Het bedenken des Geestes is leven en vrede. Leven is communicatie. Leven is gemeenschap en ontstaat uit gemeenschap. Vrede is ook gemeenschap tussen twee partijen, die tot één gemaakt zijn. De strijd is geweest en er is vrede gesloten. Vrede is het slot van het verhaal. Leven en vrede zijn dus synoniemen, omdat ze beide de betekenis hebben dat gemeenschap tot stand gebracht is en onderhouden wordt.

Er moet op gewezen worden dat de tegenwoordige ontwikkeling in Evangelisch Nederland beheerst wordt door vleselijk denken. Het gaat om uiterlijke dingen en uiterlijke vormen en organisatie. Men wil een zogenaamde eenheid tot stand brengen. Dit is politiek en bedrijfskunde. Dat zogenaamde leven is in werkelijkheid dood. Hoe meer dood er is, hoe meer men eraan gaat doen door vleselijke dingen te bedenken. Dit is een vicieuze cirkel, die nauwelijks doorbroken kan worden. Men zou geestelijke dingen zoeken en bedenken. Dan komt er leven en vrede, namelijk gemeenschap tot stand. Onze gemeenschap als gelovigen is voortgekomen uit het bedenken van geestelijke dingen. Dat bindt ons aan elkaar. De Heer is ons gemeenschappelijk Hoofd. Wanneer twee gelovigen ingaan tot de troon der genade en naderen tot de Hogepriester, dan ontmoeten zij elkaar daar

(Hebreeën 4 : 16; 10 : 25) Dat is in de Statenvertaling de enige echte betekenis van onderlinge bijeenkomst.

Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. (Romeinen 8 : 7)

"Daarom dat" is de sterke vorm van "omdat". Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God. Het bedenken van (wandelen naar) het vlees is dood, maar ook vijandschap tegen God. Er is geen gemeenschap, maar verdeeldheid. In plaats van vrede is er oorlog (strijd). Vleselijk denken is vijandschap tegen God. Al het werk om een uitwendige eenheid (gemeenschap) tot stand te brengen mag goed bedoeld zijn, maar het is in werkelijkheid de ontkenning van de eenheid die er in Christus is. Er is niets tegen een uiterlijke eenheid. Wanneer men zich daarop richt en dat zelf wil bewerkstelligen, is men de geestelijke eenheid aan het ontkennen. Vleselijk denken is vijandschap tegen God, omdat men (het vlees) zich niet aan het onderwijs van God wil onderwerpen en het (vlees) kan dat ook niet. Men kan wel proberen het vlees te onderwerpen aan God Zelf, maar dat is in de praktijk onmogelijk.

En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen. (Romeinen 8 : 8)

"En" betekent "namelijk". Die in het vlees zijn, die naar het vlees wandelen of die vleselijke dingen bedenken of zoeken, kunnen God niet behagen. Dat is onmogelijk. Het is alleen behagelijk voor het eigen vlees. Het geeft een goed gevoel, omdat men zijn best doet. Het is niet behagelijk voor God. Wat voor God wel behagelijk is, is dat wij het vlees gewoon vergeten en ons door Hem laten onderwijzen.

Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe. (Romeinen 8 : 9)

"Naar het vlees zijn" betekende "vleselijke dingen bedenken". De uitspraak "gij zijt niet in het vlees" is twijfelachtig. De apostel kan niet weten of wij vleselijke of geestelijke dingen bedenken. De theorie is, dat wij officieel niet in het vlees zijn, maar in de Geest. Wij zijn naar het vlees met Christus gestorven en naar de Geest met Christus opgewekt. Dat is onze officiële juridische positie voor God. Het vervolg daarop, wanneer wij niet in het vlees maar in de Geest zijn, zou moeten zijn dat wij ook naar de Geest zouden wandelen. Als wij naar de Geest voor God levend gemaakt zijn, zouden wij ook geestelijke dingen bedenken. Een parallelle uitdrukking is, dat als wij geheiligd zijn in Christus Jezus, wij ook heilig zouden wandelen. (1 Petrus 1 : 15) Als de Geest van God in ons woont, zijn wij officieel in de Geest. Wij zijn in de Geest of de Geest is in ons. "In" wil zeggen "verbonden met". Wij zijn officieel niet in het vlees, want wij zijn met Christus gestorven. God heeft in Christus de zonde veroordeeld in het vlees. (Romeinen 8 : 3) "Niet in het vlees zijn" wil zeggen dat onze oude mens in eerste instantie geen enkele betekenis voor God heeft. Wij

zouden ons vlees (ons lichaam) aan God ter beschikking stellen om Hem te dienen (Romeinen 6 en 12) Dat wil niet zeggen dat onze positie in het vlees is.

Als het zo is dat (zo anders) de Geest van God in ons woont, zijn wij in de Geest. Dit is een zeer elementaire christelijke waarheid. De duivel is er altijd op uit om onze basis weg te nemen. Als de basis weg is, valt er niet te bouwen. Er is een leer die zegt dat de mens eerst tot geloof moet komen. Dat is wedergeboorte. Vervolgens zou die mens de Heilige Geest moeten ontvangen. Hoe weten wij of wij de Heilige Geest hebben ontvangen? Dat kunnen wij uit de praktijk niet weten, omdat Geest onzienlijk is. Men zegt dat door bijvoorbeeld in tongen spreken blijkt dat men de Geest heeft ontvangen. De Schrift zegt dat wij de Heilige Geest ontvangen wanneer wij wedergeboren worden. Wedergeboorte is het ontvangen van de Heilige Geest. Wedergeboorte is uit de Geest geboren worden. (Johannes 3 : 5-7) Hetgeen uit de Geest geboren is, is geest. Wanneer wij wedergeboren worden, wordt er Heilige Geest geboren uit de Heilige Geest. Wanneer wij uit de Geest geboren zijn, zijn wij geest en hebben geest. Er is geen verschil. Wij hebben leven en wij zijn leven. Wij hebben onszelf en wij zijn onszelf. De Heer heeft aan ons een goed werk begonnen (Filippenzen 1 : 6) en Hij is aan ons een goed werk begonnen. Zijn en hebben betekenen niet exact hetzelfde. Zij hebben een andere waarde. Niettemin overlappen zij elkaar heel sterk.

Wanneer wij wedergeboren worden, ontvangen wij nieuw leven dat geboren wordt uit de Heilige Geest. Wij ontvangen dus Geest. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien. (En dit zeide Hij van de Geest, Denwelken ontvangen zouden, die in Hem geloven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.) (Johannes 7 : 38, 39) In deze verzen staat dat men stromen van levend water zou ontvangen. Dat levende water is nieuw leven oftewel Geest. Wij zijn niet in het vlees, maar in de Geest. Onze positie voor God is in de Geest. Wij hebben eeuwig leven, Goddelijk leven oftewel het leven van Christus ontvangen. We zijn in de Geest als tenminste de Geest Gods in ons woont. Er had ook kunnen staan, als wij tenminste wedergeboren zijn of met Christus opgewekt zijn. Wij zijn wedergeboren door de opstanding van Christus. (1 Petrus 1 : 3) Zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem (God of Christus) niet toe.

In Romeinen 8 : 9 is eerst sprake van Geest. In tweede instantie wordt gesproken over de Geest Gods. In derde instantie gaat het over de Geest van Christus. Het gaat steeds over dezelfde Geest. In vierde instantie gaat het in vers 10 over Christus. Dezelfde Geest wordt aangeduid met vier verschillende woorden. Zo zouden wij begrijpen waar het om gaat. De Geest is Christus en is de Geest van God, namelijk de Geest van Christus. Christus is immers God!

En indien Christus in ulieden is, zo is wel het lichaam dood om der zonde wil; maar de geest is leven om der gerechtigheid wil. (Romeinen 8 : 10)

Hier staat alleen Christus. Het woord Geest wordt weggelaten. Het gaat om de onzienlijke Christus.

In 325 na Chr. heeft men onder leiding van keizer Constantijn d.m.v. stemmen een leer aangenomen die zegt dat wij een God hebben Die drie-enig is. Er zouden in de hemel drie tronen staan met op de ene troon een Vader, op de andere een Zoon en op de andere troon een Heilige Geest. Deze drie zijn niet identiek, maar wel gelijk. Alleen "geleerden" begrijpen dit. Wij kennen uit de Bijbel God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Deze drie staan echter niet naast elkaar als drie "personen". De leer van de drie-eenheid verduistert wat de Bijbel werkelijk zegt over de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. We zouden uit Romeinen 8 : 9 en 10 leren, dat het over Dezelfde gaat. De Here Jezus vertelde in Johannes 10 : 30: "Ik en de Vader zijn één!" De Here Jezus zei tegen Filippus: "Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; en hoe zegt gij: Toon ons de Vader?" (Johannes 14 : 9) Wanneer de Vader getoond wordt, ziet men de Here Jezus Christus. Christus is de Persoon, het Beeld van het wezen Gods. (Hebreeën 1 : 3) Christus is God, omdat "al de volheid der Godheid lichamelijk in Hem woont". (Kolossenzen 2 : 9) Waar Christus' kracht (de kracht Gods) onzienlijk is en werkt, heet dat de Geest van God, maar ook Geest of Geest van Christus. Wij weten dat het Christus is.

Als de Geest van Christus in ons is, is het lichaam dood om der zonde wil. In het Grieks staat "zonden" niet in het meervoud. Het lichaam zou niet meer de zonde dienen. Dit is uitgelegd in Romeinen 6. De aanvulling is, dat de geest leven is om der gerechtigheid wil. Wij zouden door de Geest de gerechtigheid dienen en niet met het lichaam de zonde. De Geest is de onzienlijke kracht (werking) in ons, maar het is Christus in ons. In de Kolossenzenbrief wordt het woord Geest niet genoemd. De brief spreekt over Christus. De gelovigen worden geacht Hem te kennen. Het gaat over Christus, de Hoop der heerlijkheid. (Kolossenzen 1 : 27) In Efeze 1 : 13, 14 gaat het over de Heilige Geest, Die het onderpand is van onze erfenis. In de Johannesbrieven heet Christus de Zoon, de Erfgenaam. Wie de Zoon (de Geest, Christus) heeft, die heeft het leven. (1 Johannes 5 : 12) Wie het leven van de Zoon heeft ontvangen, is ook erfgenaam van God en mede-erfgenaam met Christus. (Romeinen 8 : 17)

En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont. (Romeinen 8 : 11)

De Geest van Degene Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, is de vijfde vorm van de Geest die genoemd wordt. De zesde vorm staat ook in dit vers, namelijk "Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft". De zevende vorm die genoemd wordt, is "Zijn Geest, die in u woont". Vers 9 begon met de Geest. Romeinen 8 : 9-11 bedoelen te zeggen, dat wij levend zijn naar de Geest, als die Geest in ons woont. Daarom zouden wij geestelijke dingen bedenken.

De Geest van God is de Geest Die Jezus uit de doden heeft opgewekt. Toen de Here Jezus stierf, zei Hij: "Vader in Uw handen beveel Ik Mijn Geest." (Lukas 23 : 46) Toen gaf Hij de Geest. Op dat moment was de Heer gestorven. Daarna ontving Hij die Geest weer (in overeenstemming met Psalm 51) en stond Hij op uit de dood. Als die Geest Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in ons woont, zal die Geest ook ons uit de doden opwekken. De Geest geeft leven, omdat de Geest leven is. Wanneer Jezus uit de doden opgewekt is, is Hij de Christus. (Romeinen 1 : 4) Jezus is de Naam die Hij ontving bij Zijn vleeswording. De Christus werd Hij in Zijn opstanding. Dit wordt hier op ons toegepast. Onze sterfelijke lichamen zullen ook levend gemaakt worden door Zijn Geest Die in ons woont. Zo zijn we weer terug aan het begin van Romeinen 8 : 9.

Dat "zal Hij" slaat niet op de toekomst, wanneer wij levend gemaakt zullen worden in de opstanding. Het gaat niet om het levend maken van onze dode lichamen. De Heer zal onze sterfelijke lichamen levend maken. Sterfelijke lichamen zijn niet dood. Iets wat al dood is, is niet sterfelijk meer, omdat het al gestorven is. Als iets brandbaar is, is het er nog. Als iets al verbrand is, is het niet meer brandbaar. Als iets al geoordeeld is, is het niet meer te oordelen. Romeinen 8 begon immers met: "Zo is er dan geen veroordeling voor degenen die in Christus Jezus zijn". Het oordeel is al geweest. Waar het vuur al geweest is, kan het vuur niet meer komen.

In vers 11 staat niet dat de Heer onze dode lichamen levend zal maken. Dat gebeurt in de toekomst. De Heer zal onze sterfelijke lichamen levend maken. Dat "zal" is een logisch gevolg van de opstanding van Christus. (Romeinen 6 : 5) Romeinen 8 : 11 spreekt niet over de toekomst, maar over het heden. Wanneer de Geest Die Christus uit de doden opgewekt heeft in ons woont, zal het gevolg zijn dat onze lichamen, die nog niet gestorven zijn (nog sterfelijk zijn) nu levend gemaakt worden. Door Zijn Geest, Die in ons woont, zijn wij naar de Geest levend gemaakt voor God. Wij zijn wedergeboren door de opstanding van Christus. (1 Petrus 1 : 3) Door Zijn Geest zijn wij vrijgemaakt van de dienstbaarheid aan de zonde en van de dienstbaarheid der verderfenis. (Romeinen 6 : 22; 8 : 21)

Nu wij levend gemaakt zijn naar de Geest, zouden wij naar de Geest wandelen. Na onze natuurlijke geboorte leren wij lopen. Na onze wedergeboorte leren wij wandelen in de Geest. Het probleem is dat men door de traditionele leer van de drie-eenheid de betekenis van de aard en het werk van de Geest is kwijtgeraakt. Men weet niet meer wie Hij is. Men heeft de Geest Zijn identiteit ontnomen. In sommige kringen ziet men de Geest als een mystieke kracht die aan ons zou werken. De Geest is Iemand. De Naam van de Geest is Jehovah. (2 Korinthe 3 : 17) Volgens Romeinen 8 : 9-11 heet de Geest Christus. Christus woont in ons en aan Hem zouden wij onderworpen zijn. Christus (de Geest) zou in ons leven heersen. Paulus zegt: Het leven is mij Christus. (Filippenzen 1 : 21) Christus zou ons leven zijn. De conclusie staat in vers 12.

Zo dan, broeders, wij zijn schuldenaars niet aan het vlees, om naar het vlees te leven. (Romeinen 8 : 12)

Als de Geest in ons woont en wij daardoor tot leven zijn gekomen, zijn wij schuldenaars om naar de Geest te leven en niet naar het vlees.

Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven. (Romeinen 8 : 13)

Het eerste gedeelte van vers 13 is de herhaling van vers 6. Het bedenken (= leven) des vlees is de dood. Indien wij naar het vlees leven, zullen wij sterven. Bedenk dat ons lichaam ook zal sterven, als wij naar de Geest leven. Het gaat niet over de lichamelijke dood, maar over onze geestelijke positie. Als wij naar het vlees leven en ons daarop richten, distantiëren wij ons van het werk van de Geest en van het leven van Christus in ons. Als wij vleeselijke dingen bedenken, komen wij in de praktijk los te staan van het werk dat Christus in ons zou doen. Het vervolg is, dat men langs vleeselijke weg naar die Geest gaat zoeken, Dat werkt niet. Dit vinden we geïllustreerd in kringen waar men de mond vol heeft van het werk van de Geest, maar waar men zich richt op het vlees (op uiterlijke dingen). Zoals bijvoorbeeld het spreken in tongen, het genezen van het lichaam, de groei van de plaatselijke gemeente of wereldse rijkdom. Men richt zich op uiterlijke dingen en tegelijkertijd spreekt men over de Geest. Waarom? Omdat men die Geest mist. Men gaat dan, wanneer men is wedergeboren, tot de Heer om te vragen om de Geest. De Bijbelse termen voor dit verschijnsel zijn dat men "de Geest heeft uitgeblust" of "heeft bedroefd". (1 Thessalonicenzen 5 : 19; Efeze 4 : 30) Hierdoor raakt men in de problemen.

Wie in de praktijk naar het vlees leeft (vleeselijke dingen bedenkt), zal sterven. Men zal in de praktijk buiten de gemeenschap met de Heer leven, omdat men Hem verwerpt of Hem niet zoekt. Men zoekt andere dingen, zoals wereldse, aardse, vleeselijke dingen. Men ervaart dan in de praktische levenswandel en in het denken de dood. Men ervaart dan niet de gemeenschap met de Heer, maar men ervaart dat men van Hem is afgezonderd. Men moet dan de meest vreemde dingen doen om die gemeenschap met de Heer te herstellen. Dat moet echter helemaal niet. We zouden gewoon de geestelijke dingen zoeken. Dat heet in vers 13: "indien gij door de Geest (door geestelijke dingen te bedenken en te zoeken) de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven". Wij zouden het vlees voor dood houden (Romeinen 6 : 11) of de oude mens afleggen. (Efeze 4 : 22) We zouden de oude mens negeren. In 2 Korinthe 5 : 16 staat dat wij van nu aan niemand zouden kennen naar het vlees. Wij zijn immers nieuwe scheppingen in Christus.

Kortom, indien gij naar het vlees leeft, zult gij de dood ervaren in uw praktische leven. Maar indien gij door de Geest (door het zoeken van de dingen die boven zijn, waar Christus is) de werkingen van het lichaam doodt, zo zult gij leven. Door het zoeken van Christus doden wij de werkingen van het lichaam en zullen wij leven. Wanneer wij zelf het vlees voor dood proberen te houden en proberen niet de dingen die op de aarde zijn te zoeken, lukt dat niet. Dat is hetzelfde als iemand zou zeggen: probeer niet aan witte beren te denken. Dat lukt niet. We hebben een alternatief nodig, bijvoorbeeld bruine beren. Wie steeds aan de bruine beren denkt, vergeet dat er witte beren bestaan. Dit hebben wij al

besproken naar aanleiding van Romeinen 8 : 2: "de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods". Dat is een praktische aangelegenheid. Waar wij leren te leven onder het Nieuwe Verbond (de wet des Geestes des levens), worden wij in de praktijk vrij van het Oude Verbond (de wet der zonde en des doods). Door iets anders te leren, leren we af om wettisch te denken. We kunnen de zonde, het vlees of de oude mens niet bestrijden. Dat werkt averechts. Wij zullen nu leven door het zoeken van de geestelijke dingen.

Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn zonen (niet: kinderen) Gods. (Romeinen 8 : 14)

Als wij de geestelijke dingen bedenken en zoeken, zullen wij door die Geest geleid worden. De Geest zal dan onze gedachten, ons leven en onze wandel bepalen. Wie vleselijke dingen bedenkt, wordt geleid door het vlees. Er is een hardnekkig misverstand met betrekking tot die leiding door de Geest. Men heeft er vaak de mond van vol. Men wacht hoe de Geest het leidt en verder doet men niets. De Bijbel spreekt hier niet over. De Geest leidt ons niet ergens doorheen, maar ergens naartoe. Wie wacht op de dagelijkse leiding van de Heer, schuift de eigen verantwoordelijkheid af en neemt zelf geen beslissingen. Dat is precies het tegenovergestelde van wat de Heer aan ons zou doen. Wij zouden leren om onze eigen verantwoordelijkheid te dragen en om onze eigen beslissingen te nemen. De Heer zou ons leiden naar volwassenheid. Wij worden door de Geest naar ons "zoonchap", dan wel naar onze "zoonstelling" geleid. De zoonstelling komt in het vervolg van het hoofdstuk meerdere malen voor. Helaas is zoonstelling vertaald met "aanneming tot kinderen". Het Griekse woord is een samenstelling van "huios" (zoon) en "thèsias" (stelling). "Zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn (worden) zonen Gods". De Statenvertalers wisten niet het verschil tussen zoon en kind. Een kind is onmondig en een zoon is een volwassen erfgenaam.

In Galaten 5 : 18 staat: "indien gij door de Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet. Opdat Hij (de Zoon) degenen, die onder de wet waren, verlossen zou (van de wet), en opdat wij de zoonstelling verkrijgen zouden". (Galaten 4 : 5) Dat is de bedoeling. Daarheen worden wij geleid. Wanneer wij vasthouden aan de wet en die bepalend laten zijn voor onze beslissingen, worden wij niet geleid door de Heilige Geest en komen wij niet bij onze zoonstelling. Galaten 3 en 4 leren dat de wet voor kinderen is. Zolang iemand onder de wet is, wordt hij als onvolwassen beschouwd. Zolang wij aan de wet als leefregel vasthouden, blijven wij kinderen Gods. Het gaat niet over degenen die de Geest Gods ontvangen. Het gaat hier over degenen die naar de Geest wandelen. Zij worden door de Geest Gods geleid naar hun zoonstelling.

Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der zoonstelling door Welken wij roepen: Abba, Vader! (Romeinen 8 : 15)

Dienstbaarheid is slavernij van de wet. Wij zijn niet langer onder de wet die ons van alles voorschrijft. Wij zijn vrijgemaakt en verlost van die wet. Wij hebben "de Geest der zoonstelling" ontvangen. De Geest der zoonstelling leidt ons naar de zoonstelling. De Geest der Waarheid leidt ons in al de Waarheid. (Johannes 16 : 13) We hebben de Geest Die uit God is, ontvangen, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn. (1 Korinthe 2 : 12)

Hoe worden wij geleid naar het zoonschap en dus naar onze toekomstige erfenis? Doordat de Geest ons leidt in heel de Waarheid. Wanneer wij de Waarheid verstaan, worden wij vrijgemaakt. (Johannes 8 : 32) Een erfenis ontvangen in de toekomst met de Bijbel dicht gaat niet. De Heilige Geest leidt ons in geestelijke Waarheid. Daarom zouden wij de geestelijke dingen bedenken. Die geestelijke dingen leren wij alleen kennen, doordat de Geest ons in het Woord van God leidt. Zo worden wij veranderd naar de inwendige mens (naar ons wezen). (Romeinen 12 : 2) Zo worden wij bekwaam om de erfenis die voor ons in de hemel bewaard wordt in ontvangst te nemen. (1 Petrus 1 : 4)

Wij hebben ontvangen de Geest der zoonstelling door Welken wij roepen: Abba, Vader! In Galaten 4 : 6 staat: "... overmits gij zonen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!" In het Grieks van de grondtekst staat het Hebreeuwse woord Abba. Abba is niet vertaald. Vader is de vertaling van het Griekse woord pater. Waarom staat het Hebreeuwse woord Abba hier in Romeinen 8 en in Galaten 4? De zoonstelling is een waarheid die ontleend is aan het Oude Testament. De zoonstelling is de aanstelling van het kind tot zoon. De zoonstelling wordt uitgebreid geïllustreerd en geïntroduceerd in Genesis. Izaak had twee zonen, Ezau en Jakob. Niet Ezau, maar Jakob werd tot zoon gesteld. Zoonstelling is een juridische handeling (geen biologische), waarbij iemand officieel tot erfgenaam gesteld wordt. Zoonstelling is aanstelling in het eerstgeboorterecht. Het woord Abba brengt ons dus bij oudtestamentische profetieën, waarin over het zoonschap van de Gemeente gesproken wordt. De gelovigen die met Christus zijn opgestaan en naar de Geest wandelen, zouden tot zoon gesteld worden. Want wij zijn erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus.

Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.
(Romeinen 8 : 16)

"Dezelve Geest" is in modern Nederlands "de Geest Zelf". De Geest Zelf (de Geest der zoonstelling, de Geest van Christus, de Geest van God enz.) getuigt met onze Geest dat wij kinderen ("teknon") Gods zijn. Wij zijn nu kinderen Gods.

En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God en medeërfgenamen van Christus; zo wij anders het Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. (Romeinen 8 : 17)

Wanneer wij kinderen Gods (wedergeboren mensen) zijn, zijn wij erfgenamen (zonen), erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van (samen met) Christus. Dat is alleen waar als wij in de praktijk naar de Geest wandelen. Dat is de voorwaarde. Zo wij anders met Hem (mede)lijden, opdat wij ook met Hem (mede)verheerlijkt worden. "Lijden" is niet het woord voor pijn lijden. Men kan ook andere dingen lijden. Wij hebben "lijdzaamheid van node". (Hebreeën 10 : 36) Lijdzaamheid betekent dat men zich volledig overgeeft aan of dat men zich ondergeschikt maakt aan iets of iemand. In het Duits gebruikt men het woord "Leidenschaft" nog dagelijks. Lijdzaamheid is toewijding aan iets en er voor gaan. Dat is lijden in werkelijkheid. Wij zouden met Christus lijden met het zicht op de erfenis die voor ons bewaard wordt in de hemel. We zouden met volle overgave de loopbaan des geloofs lopen. (Hebreeën 12 : 1, 2) Het aanstellen tot zoon betekent het definitief ontvangen van heerlijkheid. Christus is verheerlijkt geworden toen Hij tot Zoon en tot Hogepriester gesteld werd. (Hebreeën 5 : 5, 6) Hij heeft niet Zichzelf verheerlijkt, maar God heeft Hem verheerlijkt.

Verheerlijking wil zeggen dat wij delen in de erfenis van Jezus Christus. God heeft ons wedergeboren tot een levende hoop, ... "tot een onverderfelijke, onbevleekelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u". (1 Petrus 1 : 3, 4). Dat is het doel waarheen de kinderen Gods onderweg zijn. Kan iemand die wedergeboren is die erfenis mislopen? Kan een kind van God kind van God blijven zonder tot zoon te worden gesteld? Het antwoord is: Ja. Dat is het belang van ons leven hier. Sommigen vinden dat vervelend, omdat het verantwoordelijkheid met zich meebrengt. Die verantwoordelijkheid is niet iets om tegenop te zien. Integendeel! Het geeft ons leven als kind van God inhoud. Wij zijn met Hem der zonde, der wet en der wereld gestorven. Wij zijn wedergeboren. Wat doen wij hier op aarde, als er daarna niets meer komt? Wat moeten wij dan met ons leven? Meestal komen de managers, de zogenaamde geestelijke leiders, opdraven. Zij zijn in werkelijkheid vleselijke gelovigen. Ze vertellen ons wat wij doen en laten moeten. Vaak kunnen ze niet anders bedenken dan, nadat ze het Evangelie hebben ontvangen en aanvaard, dat ze het Evangelie moeten gaan prediken. Dat is al heel wat. Zo zit het niet, omdat er veel meer is. Nu zijn wij kinderen Gods en wij willen graag groot worden. Wij willen volwassen worden. Daarom moeten we leren onze eigen beslissingen te nemen.

Op het hoogtepunt van de brief wordt uiteengezet dat wij als kinderen Gods niet onder de heerschappij van de zonde of onder de heerschappij van de wet leven, maar onder de leiding van de Heilige Geest. (Romeinen 8 :14) De cruciale vraag is: Waarheen worden wij geleid? Het antwoord is: Wij worden geleid naar de zoonstelling oftewel naar de aanstelling in het eerstgeboorterecht. In de voorgaande hoofdstukken werd besproken hoe een zondaar voor God gerechtvaardigd wordt of hoe een mens wedergeboren wordt om een kind van God te worden. Nu zijn we een hele fase verder, want het gaat over hoe kinderen Gods tot zonen gesteld worden. Helaas hebben de vertalers het over "aanneming tot kinderen", dus wordt de uitleg als het ware stilgezet. Wij zijn geen aangenomen kinderen van God. Wij zijn uit de Geest geboren en wij zijn "de goddelijke natuur deelachtig geworden". (2 Petrus 1 : 4) De beloften van het Oude Verbond zeggen

dat een mens die gelooft, kind van God zou worden in de toekomst. Onder het Nieuwe Verbond zijn wij inmiddels kinderen Gods geworden. (1 Johannes 3 : 1, 2) De betere beloften van het Nieuwe Verbond (Hebreeën 8 : 6) zijn beloften aan kinderen Gods, dat zij tot zonen gesteld zouden worden.

Want ik houd het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden.

(Romeinen 8 : 18)

"Ik houd het daarvoor" betekent "ik reken", "calculeer" (Grieks: "logizomai"). "Waarden" betekent letterlijk "waarde bepalen". In de NBG-vertaling staat voor waarden "opwegen". Het lijden van de tegenwoordige tijd weegt niet op tegen de heerlijkheid die ons geopenbaard zou worden. Het lijden wordt min of meer als iets negatiefs beschouwd. Lijden heeft met vernedering en onderwerping te maken. Heerlijkheid heeft met het tegenovergestelde te maken, namelijk met verhoging. Het lijden en de heerlijkheid werden in Romeinen 8 : 17 genoemd. Het gaat hier om mede lijden met Christus. Wij zouden hetzelfde lijden als Christus ondergaan. Dat is een lijden om Zijns Naams wil. Dat lijden vloeit voort uit onze onderwerping aan het Woord van God met alle praktische consequenties van dien. Dat lijden weegt niet op tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden. Petrus zegt dat wij ook als een kwaaddoener kunnen lijden. (1 Petrus 4 : 15) Dat is niet de bedoeling. Je kan je misdragen en daarom vervolgd of verdrukt worden, maar daar ontvang je geen loon voor. Sommige mensen denken dat het lijden van de mens in deze tegenwoordige wereld moet leiden tot heerlijkheid in de toekomst. Dat is niet het geval. Het gaat hier om het lijden van kinderen Gods om Zijns Naams wil, omdat men trouw is aan Zijn Woord. In onze dagen vragen we ons af wie er nog trouw is aan het Woord van God. Men verkiest het woord van anderen boven wat de Bijbel leert.

Heerlijkheid is er slechts voor degenen die trouw zijn aan het Woord van God. Het gevolg daarvan is dat zij met Christus lijden. In 2 Korinthe 4 heeft Paulus het over het lijden van zichzelf. Hij predikte slechts het Nieuwe Verbond en niet de wet. Hij heeft "de schandelijke bedekselen verworpen". (2 Korinthe 4 : 2) In 1 Petrus 4 : 12, 13 zegt hij: "Geliefden! houdt u niet vreemd over de hitte *der verdrukking* onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u *iets* vreemds overkwame. Maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, *alzo* verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen." Petrus leert precies hetzelfde als Paulus. "Indien gij gesmaad wordt om den Naam van Christus, zo zijt gij zalig; want de Geest der heerlijkheid, en *de Geest* van God rust op u. Doch dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een, die zich met eens anders doen bemoeit." (1 Petrus 4 : 14, 15) Deze tekst laat zien in welke categorie bemoeizucht past. Wie zich bemoeit met iemand anders leven, doet kwaad, is een dief en een doodslager. Zo spreekt de Bijbel over iemand die zich met iemand anders praktische leven bezighoudt. "Maar indien *iemand lijdt* als een Christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen dele" (dit aspect). (1 Petrus 4 : 16)

Ons wordt beloofd dat het lijden met Christus niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden. Een betere vertaling is: De heerlijkheid aan ons, die geopenbaard zal worden. Het gaat niet om heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden. De vraag is dan: Wiens heerlijkheid wordt er dan aan ons geopenbaard? Dat is buiten het onderwerp van dit Schriftgedeelte. De heerlijkheid aan ons (onze heerlijkheid die nu nog verborgen is) zal geopenbaard worden. Onze heerlijkheid zal geopenbaard worden aan de schepping. Dat lezen we in de volgende verzen van Romeinen 8 en in Kolossenzen 3 : 4. De gedachte is niet dat het gaat om het ontvangen van heerlijkheid in de toekomst. De gedachte is dat wij nu heerlijkheid ontvangen en dat die heerlijkheid in de toekomst zichtbaar gemaakt zal worden. Wij worden immers naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid. (2 Korinthe 3 : 18b) Wij worden nu reeds verheerlijkt. Zoals Mozes in zijn omgang met de Heer een verheerlijkt (stralend) aangezicht kreeg. Waar wij nu de Heer kennen van aangezicht tot aangezicht, omdat er niets tussen ons staat, worden wij ook veranderd. Wij zien dat niet en de wereld ook niet. Het gebeurt echter wel. Door de Gemeente wordt nu "bekend gemaakt aan de overheden en de machten in de hemel de veelkleurige wijsheid Gods". (Efeze 3 : 10) Door degenen die in de hemel zijn, wordt onze heerlijkheid al gezien. Wij verkrijgen nu die heerlijkheid en in de toekomst zal onze heerlijkheid geopenbaard worden aan de wereld. Dat is het belangrijkste.

Wij leven onder de belofte van het Nieuwe Verbond. Onder het Oude Verbond had men de macht (het recht) om een kind van God te worden. (Johannes 1 : 12) Inmiddels zijn wij het ook (1 Johannes 3 : 1, 2) Petrus (Handelingen 2) en Paulus (Handelingen 13) zeggen in hun grote toespraken allebei, dat de oudtestamentische beloften vervuld zijn geworden, toen God Jezus uit de dood opwekte. Voor zover wij beloften hebben, zijn het de beloften dat wij als kinderen Gods tot zonen aangesteld zullen worden. Hebreëën noemt dit de "betere beloftenissen van het Nieuwe Verbond". (Hebreëën 8 : 6) Wij hebben met de oudtestamentische gelovigen gemeen dat wij "in hope zalig zijn geworden". (Romeinen 8 : 24) Wij zien uit naar de vervulling van de aan ons gedane beloften. Het verschil zit in de aard van die beloften. Aan de oudtestamentische gelovigen is nooit beloofd dat zij tot zonen gesteld zouden worden, maar aan ons wel. Wij hebben niet deel aan de zaligheid, maar "aan zo'n grote zaligheid". (Hebreëën 2 : 3) We hebben deel aan de zaligheid met eeuwige heerlijkheid. (2 Timotheüs 2 : 10) Wij hebben niet maar een Hogepriester, maar zo'n grote Hogepriester. (Hebreëën 4 : 14)

Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods. (Romeinen 8 : 19)

Zelfs de oude schepping heeft een toekomstverwachting. Zij wacht "met opgestoken hoofde" (reikhalzend) op de openbaring van de zonen (niet: kinderen) Gods. "Verwachten" zou betekenen dat men het weet en dat is niet het geval. We kunnen beter vertalen met "wachten op". De wereld is immers onwetend en in duisternis.

Waarom de vertalers "het schepsel" hebben gebruikt, is niet duidelijk. Wij weten niet exact wat die woorden 350 jaar geleden in het Nederlands betekenden. In modern Nederlands betekent "het schepsel" een onderdeel van de schepping. U en ik zijn een schepsel. In plaats van "het schepsel" had er "de schepping" moeten staan. Het gaat hier over de schepping als zodanig. De schepping is een vrouwelijk woord, terwijl het schepsel onzijdig is. De schepping is zwanger. (Romeinen 8 : 22)

Want het schepsel is der ijdelheid onderworpen, niet gewillig, maar om diens wil, die het der ijdelheid onderworpen heeft; (Romeinen 8 : 20)

De schepping (het schepsel) is aan de ijdelheid onderworpen. IJdelheid heeft niets met de bekende spiegel te maken. IJdelheid is "ledigheid" (NBV: zinloosheid). Het gaat om de ijdelheid van Prediker 1 : 2: "IJdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid". De hele schepping is leeg. Er is geen kern, namelijk geen wezen. De schepping is aan de ledigheid onderworpen, niet gewillig, maar om Diens wil, Die het daaraan onderworpen heeft. Men vraagt zich af wie de schepping aan de ijdelheid onderworpen heeft. De vertalers hebben de veilige kant gekozen en "diens" met een kleine letter geschreven. Ik denk, dat God Zelf de schepping aan de ijdelheid heeft onderworpen. De schepping is ijdel. Dat wordt in Prediker niet als een vloek beschouwd.

Op hoop, dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. (Romeinen 8 : 21)

De schepping die aan de ledigheid is onderworpen, moet vrijgemaakt worden van (omdat de schepping onderworpen is aan) de dienstbaarheid (slavernij) der verderfenis. Het verderf (de dood) heerst in deze wereld. Dat is een vaststaand feit. Het wordt onmogelijk om iets blijvends tot stand te brengen in deze schepping. Alles in deze schepping verandert. Men is in paniek omdat het klimaat verandert. We weten echter dat niets zo veranderlijk is als het weer. Veranderlijk betekent in de Bijbel niet dat iets zich zo af en toe een beetje wijzigt, maar veranderlijk betekent dat iets compleet vervangen wordt. Voor het ene komt iets anders in de plaats. Prediker zegt dat alles ijdel is. "Het ene geslacht gaat, en het andere geslacht komt". (Prediker 1 : 4) Het ene verdwijnt en het andere verschijnt. Al wat opgebouwd wordt, moet morgen weer verdwijnen. De mens vindt dat het zo moet en helpt daaraan mee. Dit heet progressief. De mens komt steeds met nieuwe ideeën. Dat gaat tegenwoordig zo snel, dat men spreekt over hypes. Zo'n hype duurt niet eens één generatie, maar nog korter. Nieuwe dingen volgen elkaar steeds sneller op. Alles is dus der ijdelheid onderworpen. In de filosofie en in de wereldbeschouwingen is het niet anders. Alles verandert voortdurend. Oude mensen komen zo in een wereld te leven die de hunne niet is. Oude mensen kunnen in hun gedachten alles niet meer volgen. Zij hebben zichzelf overleefd. In de wereld is alles onderworpen aan de dienstbaarheid van de dood. Niet alleen wij zijn van nature aan de dienstbaarheid der verderfenis onderworpen, maar het geldt voor heel de schepping.

Paulus zet uiteen dat wij als gelovigen op onze zoonstelling wachten. Heel de schepping wacht op verlossing van de dienstbaarheid. Heel de schepping wacht op onze zoonstelling. Daarna zal ook de schepping zelf vrijgemaakt (verlost worden) van de slavernij van de dood. Wij zijn al vrijgemaakt van de zonde (Romeinen 6), van de wet (Romeinen 7) en van de dood (Romeinen 8 : 12). "Tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods". Wanneer de kinderen Gods verheerlijkt worden, zijn zij zonen.

Vers 18: In de praktijk zouden wij zo rekenen, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet is te waarden tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden.

Vers 19: De schepping wacht reikhalzend op de openbaring der zonen Gods. De eigenaardigheid van de schepping is, dat men inderdaad de toekomst tegemoet gaat. Waarom strekt de mens zich met alle middelen (progressief) uit naar die toekomst? Voor de individuele mens geldt dat hoe sneller je vooruitgaat, hoe eerder je dood bent. Hoe sneller de klok loopt, hoe korter je leeft. Wij hebben ons verleden. Ons heden hebben wij ook. In het heden zijn we onderweg van het verleden naar de toekomst. Het heden is een scharnierpunt. Het heden is niet te meten, omdat het een punt is op die lange weg. We zijn onderweg naar die toekomst, maar in de toekomst gaan we dood. Waarom richt de mens zich op de toekomst? Waarom bouwt de mens aan de toekomst? Waarom hebben we toekomstidealen? Het is belachelijk, want morgen komt nooit. Het is altijd vandaag.

De verklaring voor het zich richten op de toekomst is, dat er ergens in de schepping het beginsel opgesloten ligt dat in de toekomst alles anders en beter zal worden. Die toekomst wordt bepaald door dood en opstanding. De toekomst kenmerkt zich doordat deze oude schepping wedergeboren zal worden. De oude schepping zal in de toekomst een nieuwe schepping worden. Op een of andere wijze is dat geprogrammeerd (ingeschapen) in de mens. De individuele mens heeft het idee dat het in de toekomst beter wordt. De filosofie zegt dat in de toekomst per definitie alles beter wordt. Mensen waren in het verleden dom en in de toekomst zullen zij heel intelligent zijn. Wij brengen dat tot stand. Men haast zich in een steeds hoger tempo naar de toekomst. Wie niet mee doet, is ouderwets en conservatief. Oude mensen moeten daarom uit de samenleving verwijderd worden. Er moet immers aan de toekomst gebouwd worden! De schepping weet wel degelijk (misschien niet bewust) dat men onderweg is naar iets beters. Men weet alleen niet hoe, omdat men het Woord van God niet accepteert.

Men vraagt altijd: Als er dan een God is, waarom doet Hij dan niets? Het antwoord op die vraag is: God zal wat doen, want dat heeft Hij beloofd. Een en ander wacht op de openbaring van de zonen Gods. Zonen Gods kunnen pas geopenbaard worden, wanneer zij tot zonen Gods gesteld zijn. In werkelijkheid wacht de wereld op precies hetzelfde als wij, namelijk op onze openbaring. Gods werk aan de wereld als zodanig staat stil. Dat is de aard van de bedeling der verborgenheid. God verzamelt Zich eerst een volk uit de heidenen voor Zijn Naam. (Handelingen 15 : 14) Als dat volk tot Zoon gesteld zal zijn, zal

de Heer samen met die Gemeente het werk aan de wereld voltooien. De wereld wacht dus op de wederkomst van Christus.

Onze toekomstverwachting is niet de opname van de Gemeente. Dat is niet onze openbaring, maar min of meer het tegenovergestelde. Vanuit aards standpunt gezien is de opname van de Gemeente onze verberging. Wij verdwijnen uit het openbare leven. Minstens 7 jaar later (na de 70ste week van Daniël) zullen wij met Christus geopenbaard worden in heerlijkheid. (Kolossenzen 3 : 4) Dat is ter gelegenheid van de verschijning van de Heer op de Olijfberg aan het einde van de 70ste week van Daniël. Wij zullen de Heer daarom eerst tegemoet gaan in de lucht. (1 Thessalonicenzen 4 : 17) Vanaf de wederkomst van Christus zal Christus Zijn werk aan de wereld voortzetten en voltooien. Dat is in overeenstemming met Romeinen 8 : 19. De schepping wacht reikhalzend op de openbaring der zonen Gods. Tot zolang is de schepping aan de ijdelheid onderworpen. Dat was al zo sinds Adam en in het bijzonder sinds de opstanding van Christus. Sinds Zijn opstanding verbergt de Heer Zich voor de wereld en heeft Hij de wereld overgegeven aan duisternis. Alles wat in de wereld gebeurt, draagt niet bij aan het werk van God. Het werk van God werd afgebroken na de eerste komst van Christus. Het werk van God zal voortgezet worden vanaf de openbaring der zonen Gods.

De wereld wacht op de openbaring van Christus "temidden van vele broederen". (Romeinen 8 : 29) Wanneer Christus in de toekomst verschijnt in heerlijkheid, komt Hij als Zoon tussen zonen. Hij komt als Hoofd van de Gemeente. Hij komt dan met ons, Zijn Lichaam. De Gemeente wordt ook "vele heiligen" of "engelen" genoemd. Na die openbaring zal God Zijn werk aan de wereld voortzetten.

Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensood is tot nu toe. (Romeinen 8 : 22)

"Wij weten" komt overeen met "ik houd er daarvoor". (Romeinen 8 : 18) Wij weten dat de hele schepping in haar geheel zucht (hardop ademen of kreunen van moeite) en in haar geheel in barensood is tot nu toe. De vertalers hebben het woordje "als" ertussen gezet met het idee dat die barensood beeldspraak is. Men dacht dat de schepping bij wijze van spreken zwanger was. Het is echter meer dan beeldspraak. De schepping is letterlijk zwanger. De schepping zou een nieuwe schepping voortbrengen. De schepping is in barensood tot nu toe sinds de scheppingsdagen van Genesis 1. De schepping wacht op de verschijning van een hele Nieuwe Schepping. (Jakobus 1 : 18) De Gemeente is de eersteling van die Nieuwe Schepping. De schepping wacht in de eerste plaats op de openbaring van de zonen Gods. In het algemeen wordt de schepping voorgesteld als een soort ei dat in de toekomst moet uitkomen. De schepping is vrouwelijk ten opzichte van de Man, de Schepper. Waar de Schepper in de schepping ontvangen wordt, waar Zijn Woord oftewel Zijn Zaad (1 Petrus 1 : 23) ontvangen wordt, zal die schepping zwanger worden en een nieuwe schepping voortbrengen.

Nadat de apostel Paulus over de schepping gesproken heeft in Romeinen 8: 19-22, komt hij weer terug bij de gelovigen zelf. In vers 18 begon hij bij de gelovigen. In vers 23 gaat het ook weer over de gelovigen.

En niet alleen dit, maar ook wij zelve, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve, zeg ik, zuchten in onszelven, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams. (Romeinen 8 : 23)

Wij, die de eerstelingen des Geestes hebben of zijn. Wij zijn eerstelingen van een Nieuwe Schepping. Wij zijn de eersten die uit de Geest geboren zijn. Zo zijn wij in Christus een Nieuwe Schepping geworden. (2 Korinthe 5 : 17) "Eersteling" betekent precies hetzelfde als "eerstgeborene". In het oud-Hebreeuwse is het precies hetzelfde woord ("bechoor"). In het Nederlands wordt verschil gemaakt tussen eerstelingen en eerstgeborenen. Eerstgeborenen zijn niet van toepassing op planten, eerstelingen wel. Eerstelingen worden hier beschouwd als eerste vruchten van de oogst. We denken daarbij aan de eerstelingengarf in het Oude Testament. (Leviticus 23 : 10) Eerstelingen zijn de eersten met eerstgeboorterecht. Wij zouden zijn eerstelingen Zijner schepselen. (Jakobus 1 : 18)

Wij, die het eerstgeboorterecht hebben, zuchten (kreunen) in onszelf. Wij lijden zoals heel de schepping lijdt. Wij verwachten de zoonstelling. Dat is in het Grieks "huiiothesian". Het betekent niet aanneming tot kinderen. De zoonstelling is niet onze openbaring met Christus. De zoonstelling is volgens de rest van het vers ter gelegenheid van de opname van de Gemeente. Wij verwachten al kreunende, vanwege het lijden met Christus, de zoonstelling. Dat is de verlossing van ons lichaam. De verlossing van ons lichaam is bij de opname van de Gemeente, oftewel onze openbaring voor de rechterstoel van Christus. Bij die gelegenheid wordt ons aardse huis verbroken en hebben wij een gebouw bij God, naakt, bekleed of overkleed. (2 Korinthe 5 : 1-4) Wij als gelovigen - en ook de schepping - zuchten en wachten met lijden. Wij zijn eerstelingen. De verwachting van de wereld zal pas ingelost worden als wij tot zonen gesteld zijn en met Christus geopenbaard zijn in heerlijkheid. De wereld is zwanger en wacht op de bevalling. Wij zijn ook zwanger en wachten op "de bevalling". De opname van de Gemeente wordt ook beschreven als een bevalling. Wij hebben het nieuwe leven in onszelf (in dit oude lichaam). Uit het oude lichaam (het ei) komt het nieuwe leven tevoorschijn. Die bevalling wordt beschreven in Openbaring 12 : 5. Daar wordt de mannelijke Zoon (de gehele Gemeente) geboren en meteen tot Zoon aangesteld. Dat zijn twee verschillende beelden over elkaar heen.

*Want wij zijn in hope zalig geworden. De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen?
(Romeinen 8 : 24)*

Wij zijn wedergeboren tot een levende hoop, tot een erfenis die voor ons in de hemel bewaard wordt. (1 Petrus 1 : 3, 4) Wij zijn zalig geworden en toch verwachten wij nog wat. Wij verwachten de zoonstelling in de toekomst. De hoop die gezien wordt, is geen hoop.

Wanneer wij de hoop nu zouden zien, waarom zouden wij daarop hopen? Dat is de reden waarom onze heerlijkheid nog niet wordt gezien. Wij verwachten de heerlijkheid voor de toekomst.

Maar indien wij hopen, hetgeen wij niet zien, zo verwachten wij het met lijdzaamheid. (Romeinen 8 : 25)

Indien wij hopen op hetgeen wij nóg niet zien, zo verwachten wij het met lijdzaamheid. Die lijdzaamheid hangt samen met het lijden uit vers 17. Romeinen 8 : 24 en 25 sluiten aan bij Hebréeën 11 : 1: "Het geloof nu is vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs (= vaste grond) der zaken die men *nog* niet ziet". Geloof is geloof in het Woord van God en Zijn beloften met betrekking tot de toekomst. Ons geloof daarin is die vaste grond in ons leven. Wij vertrouwen op Gods Woord en verwachten dat Hij in de toekomst zal vervullen wat Hij beloofd heeft.

En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. (Romeinen 8 : 26)

Zolang ons lichaam nog niet verlost is, zijn wij nog niet tot zonen gesteld. (Romeinen 8 : 23) Zolang wij nog in ons oude lichaam zijn, zijn wij nog zwak. Weten wij echt niet wat wij bidden zullen? Dat weten we toch uit de post die wij ontvangen. Daarin staat toch precies waarvoor wij moeten bidden? Er staat echter, dat wij niet weten "wat wij bidden zullen, gelijk het behoort". Dat is iets anders. Waar zullen wij de Heer om vragen? Dat zou ik niet weten. Waarom zouden we onze wil aan God bekendmaken als het gebed toch eindigt met: "Doch niet mijn wil, maar Uw wil geschiedde". Wij weten dat Gods wil is dat Zijn Naam verheerlijkt zou worden. (o.a. Johannes 12 : 28; 13 : 32) Natuurlijk zouden wij wel bidden, maar wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort. Dat is geen groot probleem, want de Geest Zelf bidt (Grieks: "huperentungchanoo", komt slechts 1x voor) voor ons met woorden die helemaal niet worden uitgesproken. "Zuchtingen" zijn een variant op de werking van de Geest. Geest is wind, maar ook adem. De werking van geest noemen we zuchtingen.

Wij hebben iemand bij God Die ons vertegenwoordigt. De Geest Zelf weet wat wij nodig hebben. Die Geest kent ook de wil van God. Die Geest is de Middelaar die voor ons tot God spreekt. Hij staat tussen ons en God. Uit Romeinen 8 : 34 leren wij dat het Christus is Die voor ons bidt, omdat Hij ter rechterhand Gods is. Uit de Hebréeënbrief leren wij, dat de Hogepriester van het Nieuwe Verbond voor ons bidt. "Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden". (Hebréeën 7 : 25) Het Griekse woord voor bidden ("entungchanoo") komt voor in Romeinen 8 : 27, 34 en in Hebréeën 7 : 25. Dit werkwoord voor bidden wordt toegepast op de Geest, op Christus en op de Hogepriester van het Nieuwe Verbond. De Geest is Christus en Christus is de Hogepriester. Het is drie keer dezelfde waarheid met drie

verschillende woorden. Wij hebben de Hogepriester van het Nieuwe Verbond, de Middelaar Die ons vertegenwoordigt bij God. Welk een vriend is onze Jezus, Die in onze plaats wil staan (tegenwoordige tijd!). "Entungchanoo" wordt in Handelingen 25 : 24 (waar iemand spreekt voor de joden tot een mens) en in Romeinen 11: 2 (waar Elia God aanspreekt) met "aanspreken" vertaald. In de andere teksten spreekt Christus als onze Vertegenwoordiger God aan voor ons. Elia sprak God aan als vertegenwoordiger van Israël. Het is de aanduiding van het Hogepriesterlijke werk van Christus.

Bidden betekent letterlijk "hardop spreken". In hogere en bredere zin heeft bidden de betekenis van God dienen. Bidden is het eerste wat men als Gods dienstknecht doet. Daarom wordt het woord bidden gebruikt voor heel de dienst aan God. De Hogepriester (het Hoofd van alle priesters) is het Hoofd van de dienst aan God (van de godsdienst). Zijn activiteit wordt beschreven als bidden, als aanduiding van alles wat Hij doet in de dienst aan God. Het bidden van de Geest is een dienen van God. Wij zouden beseffen dat wij als Gemeente in dienst van God staan onder leiding van de Hogepriester, dan wel van Christus, dan wel van de Heilige Geest. Christus onderhoudt de communicatie met God. Voor zover wij tot God naderen, naderen wij tot Hem via Christus, onze Borg en Middelaar. (Hebreeën 7 : 22; 8 : 6) Daarom bidden wij in de Naam van de Here Jezus Christus. Daarom dienen wij de Heer in de Naam van de Here Jezus Christus. Strikt genomen is er dus geen verschil tussen bidden en aanbidden. Als het goed is, is bidden altijd in dienst van God. Ook in het vragend bidden onderwerpen wij ons aan Degene Die onze gebeden kan verhoren. Wij onderwerpen ons aan Hem Die meer (krachtiger) is dan wij. Zo erkennen wij Hem als onze Heer en Meester. De Bijbel kent het verschil niet tussen bidden en aanbidden. Onze taal kent dat verschil wel. "De Geest Zelf Die voor ons bidt met onuitsprekelijke zuchtingen" wil zeggen dat de dingen niet hardop uitgesproken worden. Het gaat hier niet over bidden in "tongen"; dat wordt wel uitgesproken. (1 Korinthe 14 : 5)

En Die de harten doorzoekt, weet, welke de mening des Geestes zij, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt. (Romeinen 8 : 27)

"De mening des Geestes" betekent "de bedoeling des Geestes". De Geest van God doorzoekt de harten. In 1 Korinthe 2 : 12 staat: "Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest, Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn". Het is die Geest, Die de harten (het inwendige) doorzoekt. Die Geest bidt naar God voor de heiligen. De Geest weet wat wij nodig hebben, omdat Hij Zelf met zwakheid omvangen was. Hij is Zelf verzocht geworden gelijk als ook wij. Hij behartigt onze belangen bij God. (Hebreeën 4 : 25; 5 : 2; 7 : 25)

En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. (Romeinen 8 : 28)

Wij weten (zie vers 18: "houd het daarvoor" en vers 22: "wij weten"), dat voor degenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede. Liefhebben is in de praktische betekenis dienen. Liefhebben is een bezigheid. Liefhebben is niet een gevoel. Wanneer men elkander liefheeft, zal men elkander dienen. God bevestigt zijn liefde jegens ons, want Hij deed iets. Want Christus is voor ons gestorven toen wij nog zondaren waren. (Romeinen 5 : 8) "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe". (Johannes 3 : 16) God heeft ons door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, mede opgewekt en ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus. (Efeze 2 : 4-6) God dienen in de praktijk is hetzelfde als met Christus lijden. Het is een onderwerpen aan het Woord van God. Het is het lopen van de loopbaan die ons is voorgesteld. (Hebreeën 12 : 1) Voor degenen die God liefhebben, werken alle dingen mede (met elkaar) ten goede, namelijk voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn.

Voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, werken alle dingen mede ten goede. Wie zijn dat? Dat zijn degenen die God liefhebben. Waartoe zijn zij geroepen? Romeinen 8 gaat niet over het worden van een kind van God. Daarover gingen de hoofdstukken 3, 4, en 5. Het gaat in Romeinen 8 over kinderen Gods, die officieel allemaal de hemelse roeping deelachtig zijn (Hebreeën 3 : 1) en allemaal tot zonen gesteld zouden worden. Vervolgens gaat het over die kinderen Gods die in de praktijk tot zonen Gods gesteld zullen worden. Dat zijn degenen die met Hem lijden en de loopbaan lopen die hen is voorgesteld. Zij hebben in de praktijk van het leven God lief en dienen Hem boven alles. Zij zijn degenen die volgens Gods plan (voornemen) geroepen zijn tot zoonstelling. Kinderen Gods zijn geroepen om zonen te worden. Fundamenteel zijn dat alle kinderen Gods, maar in de praktijk alleen degenen die wandelen waardig de roeping waarmee zij geroepen zijn. (Efeze 4 : 1) Paulus schrijft aan Timotheüs: "Grijpt naar het eeuwige leven". (1 Timotheüs 6 : 12) Timotheüs had al eeuwig leven, maar het ging erom dat hij dat eeuwige leven ook zou leven. Dat idee hebben we ook al aangehaald in Romeinen 6 : 23. De bezoldiging der zonde is de dood; nu reeds. Maar de genadegift Gods is het eeuwige leven; nu reeds. Waar wij het eeuwige leven als genadegift van God leven, zijn wij in de praktijk deze roeping deelachtig.

Wij weten, dat voor degenen die God liefhebben, namelijk voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, alle dingen medewerken ten goede. Wij zijn kinderen Gods. Wij zijn geroepen tot zoonstelling. Waartoe moeten dus alle dingen medewerken? Ten (tot het) goede. Wat is dat goede? Het goede is onze zoonstelling. Dat is het onderwerp van Romeinen 8 (zie Romeinen 8 : 14). In Galaten 5 : 18 staat: "Indien gij door de Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet". Zolang wij onder de wet leven, zijn wij kinderen en zullen wij niet erven en niet tot zonen gesteld worden. Christus kwam om ons van de wet te verlossen, opdat wij de zoonstelling zouden verkrijgen. (Galaten 4 : 5) Zolang wij onder de wet leven, werken de dingen niet mee ten goede. Zolang wij vasthouden aan de wet, zullen wij niet tot zonen gesteld worden.

Het goede is datgene wat God voor ons bepaald heeft. Dat is onze zoonstelling, onze erfenis in de toekomst. Als er staat dat alle dingen medewerken ten goede, wil dat zeggen dat alle slechte en alle kwade dingen medewerken ten goede. Goede dingen werken sowieso mee ten goede. De dingen die wij lijden, zouden medewerken ten goede. Het goede is dus niet het feit dat wij niet lijden of het einde van ons lijden. Het gaat om ons lijden om Christus wil. Het gaat om onze passie voor Christus. Het lijden voor Christus werkt uit ten goede en brengt ons heerlijkheid. Uit die zekerheid leven wij.

We zouden niet omkijken. Het gaat niet om het feit dat we kinderen van God geworden zijn door wedergeboorte. Voor velen blijkt het problematisch te zijn om de Bijbelse waarheid: "Eenmaal behouden, dus altijd behouden" te geloven. Dat komt, omdat men niet de loopbaan loopt. Men begint dan te twijfelen of men wel wedergeboren is. Als dat niet zo is, gaat men voor eeuwig verloren. Als het goed is, speelt dat voor ons geen enkele rol meer. Wij zijn immers kinderen Gods. We lopen, als het goed is, onze loopbaan die de Heer ons voorgesteld heeft. We zouden alleen twijfelen aan het feit of we onze erfenis wel zouden krijgen. Maar daarvoor bidt de Geest met onuitsprekelijke zuchtigen (Romeinen 8 : 26), dan wel de Geest Die ons daarheen leidt (Romeinen 8 : 14). Wij zijn volgens Efeze 1 : 13, 14 verzegeld met de Heilige Geest der belofte Die het onderpand (garantie) is van onze erfenis tot de verkregen verlossing. De Geest brengt ons daar en daaraan hoeven wij niet te twijfelen. We zouden ons afvragen of we de Geest wel in ons laten werken. Is dat moeilijk na te gaan? Nee. De Geest leidt ons immers naar onze zoonstelling. (Romeinen 8 : 14) De Geest leidt ons niet onder de wet. De Geest der waarheid zou ons in heel de Waarheid leiden. (Johannes 16 : 13) Wanneer wij liefde hebben voor de Waarheid en die zoeken, hoeven wij geen twijfel te hebben. Het kost tijd om heel de Waarheid te verstaan. We kunnen alleen geleid worden, wanneer we af toe en stap verzetten.

Wie in een auto zit en aan het stuur draait, gaat geen kant op. Zolang de auto stilstaat, kom je geen meter verder. We zouden de loopbaan lopen. Pas als men loopt, kan men geleid worden. Wanneer we de loopbaan niet lopen, valt er door de Geest ook niets te leiden. De oproep is: "Wandel waardig de roeping, waarmee wij geroepen zijn". (Efeze 4 : 1) Wij zouden wandelen op zoek naar de Waarheid. Al wat er onderweg gebeurt, zal van Godswege gebruikt worden ten goede. Het is tot onze opbouw, tot onze oefening en tot onze gewenning. We worden opgevoed tot zonen en we leren verantwoordelijkheid te dragen door de Geest. Zo steekt het leven van een kind van God in elkaar. We zijn samen op weg naar onze zoonstelling. We zouden de Waarheid uit de Schriften leren kennen, onderzoeken en ons eigen maken. Dat verandert ons van heerlijkheid tot heerlijkheid. (2 Korinthe 3 : 18) In de toekomst zal die heerlijkheid die we daardoor ontvangen hebben, geopenbaard worden. Die heerlijkheid zal aan ons en aan de wereld geopenbaard worden in de wederkomst van Christus.

Wij zijn nu gekomen bij het hoogtepunt van de Romeinenbrief. Wij weten dat voor degenen die God liefhebben alle dingen medewerken ten goede, namelijk voor degenen die naar zijn voornemen geroepen zijn. Daarna wordt opnieuw gezegd wat het goede is.

Dat goede is onze zoonstelling, namelijk onze toekomstige definitieve verheerlijking met Christus. In Romeinen 8 : 29 en 30 wordt dat met een paar fraaie stijffiguren uiteengezet. De stijffiguren maken het lastig om deze verzen goed te begrijpen.

Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen. (Romeinen 8 : 29)

"Want" betekent dat vers 29 een verklaring geeft van vers 28. "Die" is een meervoudsvorm. God is bezig met een werk aan ons. Die Hij te voren gekend heeft, heeft Hij ook te voren verordineerd. "Verordineren" ("oorizoo") betekent "de toekomst bepalen" (destineren). Het gaat om het bepalen van de eindbestemming. Ons woord horizon komt van oorizoo. Te voren (in het verleden) is de eindbestemming bepaald. God heeft Christus te voren gekend en Hij heeft Zijn bestemming bepaald. Onder het motto: Het Lam dat geslacht is van voor de nederwerping der wereld (Openbaring 13 : 8) of het Lam welke wel voorgekend is geweest voor de nederwerping der wereld. (1 Petrus 1 : 20) Als ergens in de Bijbel gesproken wordt over Christus, dan gaat het ook altijd over de Gemeente, Die het lichaam van Christus is. Christus is te voren gekend. Waar wij deel hebben gekregen aan Christus, daar heeft God ons ook te voren gekend. Op grond van ons geloof en niet op grond van Gods voorwetenschap dat wij tot geloof zouden komen, hebben wij deel gekregen aan Christus. Dat is in overeenstemming met Zijn heilsplan. Dit staat letterlijk in Efeze 1 : 4, 5. God heeft ons in Christus uitverkoren van voor de nederwerping de wereld en Hij heeft ons te voren verordineerd (gepredestineerd) tot zoonstelling. Het verre verleden wordt verbonden met de toekomst.

God heeft ons te voren verordineerd het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden (te zijn). Wij zijn niet het beeld van Christus gelijkvormig. Het is de bedoeling dat wij het zouden worden. Wij zouden beseffen dat wij van nature geen beeldragers van Christus of van God zijn. Dat is een van de grootste misverstanden met betrekking tot de Bijbel. Men deelt het u mee en u neemt het aan. Totdat u vraagt hoe dat zit en dan zegt men dat het een verborgenheid is, die wij niet kunnen begrijpen. U mag daar geen vragen over stellen. Dat is een doodoener. Soms zegt men, dat de mens dat beeld bij de zondeval is kwijtgeraakt. Waar staat dat in de Bijbel? Nergens. Adam kreeg een zoon naar zijn gelijkenis en naar zijn evenbeeld. (Genesis 5 : 3) "De eerste mens is uit de aarde aards. En gelijkerwijs wij het beeld van de aardsen (mens) gedragen hebben, zullen wij ook het beeld van de hemelse (Mens) dragen". (1 Korinthe 15 : 47-50) Wij zijn van nature beeldragers van Adam. Dit staat zwart op wit en daar is niets tegen in te brengen.

Men zegt: Er staat toch in Genesis 1 : 26 "Laat Ons mensen maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis"? Dat staat er. De Bijbel leert dat Christus de eerste Mens is Die beeldrager Gods is. Dat zou niets betekenen als ieder mens al beeldrager Gods zou zijn. Wij zouden naar Zijn Beeld veranderd worden. Van Jezus Christus staat na Zijn opstanding, triomfantelijk dat "Hij het Beeld Gods is". (2 Korinthe 4 : 4; Kolossenzen 1 : 15;

2 : 9; Hebreeën 1 : 3) Christus is het Beeld van de onzienlijke God en daarmee de Eerstgeborene van alle creaturen. "Laat ons Adam maken naar ons beeld en onze gelijkenis", is een uitspraak die over het hoofd van de eerste Adam van toepassing is op de laatste Adam. Wij hebben in Romeinen 5 gelezen dat de eerste Adam een voorbeeld was van Degene Die komen zou. God was tot aan de opstanding van Christus bezig één mens te maken naar Zijn beeld en gelijkenis. Bij Adam was het goed, maar Gods werk was nog niet af.

We leren uit Romeinen 8 : 29, Galaten 4 : 19, dat wij als eerstelingen van dat Nieuwe Verbond (als eerste levende gelovigen na de opstanding van Christus) beeldragers Gods zouden worden. Wij zouden het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig worden (zijn), opdat wij samen met die Zoon zouden erven. Dit wordt al besproken vanaf Romeinen 8 : 17. Als wij kinderen van God zijn, zijn wij erfgenamen. Wanneer wij de erfenis ontvangen, betekent het, dat wij tot zonen worden gesteld.

Wij zouden het beeld van de Zoon gelijkvormig worden, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen. "Onder" is de vertaling van het Griekse woordje "en". In het Nederlands wordt het Griekse "en" met "in" vertaald. "En" gevolgd door een meervoud wordt in de Statenvertaling vertaald met "onder" in de betekenis van "te midden van". De werkelijke betekenis van het Griekse "en" is sterker dan ons Nederlandse woord "in" of "onder". Het Griekse "en" drukt gemeenschap uit. Wij zijn in (samen met) Christus. Dat betekent dat wij één geheel (één plant) met Christus zijn. (Romeinen 6 : 5) Christus is niet de Eerstgeborene voor vele broederen. Het betekent dus niet dat Christus de Eerstgeborene van vele broederen is. Het gaat erom dat al die broederen samen eerstgeborenen zijn, omdat zij werkelijk één zijn. De Bijbel spreekt in Hebreeën 12 : 23 over de Gemeente van eerstgeborenen. Niet alleen het Hoofd van de Gemeente is de Eerstgeborene, maar de hele Gemeente is eerstgeborene. Het woord Gemeente ("ekklesia") betekent in het Grieks "de wetgevende", dan wel "rechtsprekende vergadering uit het volk". In het Hebreeuws zou de Gemeente de raad van oudsten van het volk zijn. Het vervolg van de raad van oudsten onder Israël was het Sanhedrin. Allen die deel uitmaakten van het Sanhedrin waren niet alleen priesters, maar overpriesters (hoger dan de priesters).

Wij als gelovigen zouden delen in het eerstgeboorterecht van Christus. Christus is echter binnen de Gemeente het Hoofd en de Eerstgeborene. In de hele schepping is de Gemeente (het Lichaam) een Gemeente van eerstgeborenen. David was bijvoorbeeld koning van heel Israël. Heel Israël inclusief David werd geacht een volk van koningen en priesters te zijn, ten opzichte van de overige volkeren. Christus is de Eerstgeborene samen met vele broederen (mede-erfgenamen). Broeder betekent mede-erfgenaam. Zoon betekent erfgenaam.

Deze waarheid wordt ook op andere plaatsen gevonden. In Kolossenzen 1 : 15 staat dat Christus het beeld is van de onzienlijke God, de Eerstgeborene aller creaturen. Er staat

niet de Eerstgeborene van de Gemeente. Hij was de Eerste Die opstond "in nieuwheid des levens". (Romeinen 6 : 4) Christus was niet de eerstgeborene van de oude schepping. Het gaat in Kolossenzen over de Nieuwe Schepping die God zou maken. Het werk in Genesis 1 vanaf vers 2 (Genesis 1 : 1 is de uitzondering) gaat over de restitutie van deze oude wereld. De bedoeling van Gods werk is dat er een nieuwe schepping met nieuwe hemelen en een nieuwe aarde tot stand gebracht zou worden. Van de Nieuwe Schepping is de laatste Adam de Eersteling. De eerste Adam is dus niet de Eersteling van de Nieuwe Schepping. De Gemeente komt na Christus in chronologische orde en in rangorde. En Hij is het "Hoofd des lichaams, *namelijk* der gemeente, Hij Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn". (Kolossenzen 1 : 18) "In" betekent weer "onder". "Allen" betreft de gehele Gemeente. Christus is het Hoofd van de Gemeente, opdat Hij in (samen met) alle leden van de Gemeente de Eerste zou zijn. Want "het is *des Vaders* (Gods) welbehagen geweest, dat in Hem al (heel) de volheid wonen zou". (Kolossenzen 1 : 19) Wat is die volheid? Dat is de volheid van de Vader, dan wel de volheid Gods. "Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk". (Kolossenzen 2 : 9) Die volheid der Godheid woont in Christus' Lichaam. Dat Lichaam van Christus is de Gemeente. "En gij zijt in Hem volmaakt, die het Hoofd is van alle overheid en macht". (Kolossenzen 2 : 10) "Gij" slaat op de gelovigen die deel uitmaken van Zijn Lichaam. Wij zouden niet alleen in onze dagen geestelijk, maar ook in de toekomst lichamelijk aan Christus gelijk worden. (Filippenzen 3 : 21) Wij zouden het Beeld van Gods Zoon gelijkvormig worden. Wij zouden in de praktijk beelddragers Gods worden. Wij zouden het afschijnsel van Gods heerlijkheid zijn. Daarom staat er, dat wij met Christus verheerlijkt zullen worden in de toekomst. (Romeinen 8 : 17)

Christus is dus de Eerstgeborene samen met vele broeders. Deze waarheid vinden we onder andere in Efeze 1 : 5. Wij zijn in Christus tevoren verordineerd tot zoonstelling. Wij zullen samen met Hem tot Zoon gesteld worden. Wij zijn verbonden met Christus. "Want het betaamde Hem, om Welken alle dingen zijn, en door Welken alle dingen zijn, dat Hij, vele zonen tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen. Want én Hij, Die heiligt, én zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen. Zeggende: Ik zal Uw naam Mijn broeders verkondigen; in het midden der Gemeente zal Ik U lofzingen". (Hebreeën 2 : 10-12)

God leidt vele zonen, die samen in het eerstgeboorterecht delen, tot heerlijkheid. Die vele zonen hebben een overste Leidsman, namelijk de Here Jezus Christus, Die dwars door het lijden heen geheiligd zou worden. "Heiligen" betekent "wijden aan de dienst aan God". De Zoon zou de Vader dienen. De zoonstelling is de ultieme heiliging, nl. het wijden tot priesterschap en koningschap. Want Hij Die heiligt en zij die geheiligd worden, zijn allen uit één. Wij zijn één met Christus. Wij zijn van dezelfde aard. Wij zijn niet uiteen (zonder spatie). Dat betekent het tegenovergestelde, namelijk uit elkaar gaan. Christus noemt ons broeders (mede-erfgenamen). Dit staat al in Psalm 22 : 23. Christus en de Gemeente delen in één en hetzelfde zoonschap. Daarom wordt de Gemeente als één Man

voorgesteld. (Efeze 4 : 13) Deze waarheid is nogal onbekend, omdat men van de Gemeente een vrouw, een bruid namelijk, gemaakt heeft. Dat is een karikatuur van wat de Gemeente volgens de Bijbel is. De Gemeente wordt geacht in gemeenschap met Christus te leven. De Heer is niet onze Bruidegom, maar onze Man. In dat geval wordt de Gemeente beschreven als vrouw, omdat Man en vrouw één Lichaam zijn. (Genesis 2 : 24; Efeze 5 : 31, 32) In alle andere Schriftplaatsen wordt de Gemeente niet beschreven als vrouw, maar als een man (hoewel het woord "gemeente" een vrouwelijk woord is). De Gemeente wordt ook beschreven als een zoon. Als men dat niet ziet, begrijpt men Romeinen 8 en Efeze 5 niet. "Aanneming tot kinderen" kunnen jongens of meisjes zijn. Het gaat niet om aanneming tot kinderen, maar om zoonstelling.

De betekenis van Openbaring 12 is een heel belangrijk gedeelte van de profetie. Daar bevalt een vrouw van een mannelijke zoon. Dat is een pleonasme, want er wordt twee keer hetzelfde gezegd. De mannelijke zoon met een troon staat voor het eerstgeboorterecht, het koningschap en een erfenis. Het gaat in Openbaring 12 : 5 niet over de persoon van de Here Jezus. Maria is niet 3,5 jaar naar de woestijn gevlucht, nadat zij de Here Jezus gebaard had. (Openbaring 12 : 6) We zouden zien dat het gaat over de Gemeente Die wordt weggerukt tot God en Zijn troon. In 1 Thessalonicenzen 4 : 17 staat, dat de Gemeente wordt opgenomen (weggerukt) in de wolken de Heer tegemoet in de lucht. In Psalm 2 : 7 wordt over Jezus Christus gesproken en gezegd: "Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik u gegeneerd." Deze uitspraak wordt vaak in het Nieuwe Testament geciteerd. (Handelingen 13 : 33, Hebrëen 1 : 5; 5 : 5) De hele Hebrëenbrief is op die uitspraak gebaseerd. Deze uitspraak is vervuld, toen God de Here Jezus uit de dood opwekte en aan Zijn rechterhand zette. Deze zelfde uitspraak uit Palm 2 : 7-9 wordt in de Bijbel ook op heel de Gemeente van toepassing gebracht. Met name Openbaring 12 : 5 wordt beschouwd als vervulling van Psalm 2. Wij weten dat Psalm 2 over Jezus Christus gaat, maar er wordt van gezegd dat het over heel de Gemeente gaat. In Openbaring 2 : 26, 27 staat: "En die overwint, en die Mijn werken tot het einde toe bewaart, Ik zal hem macht geven over de heidenen; En hij zal ze hoeden met een ijzeren staf; zij zullen als pottenbakkersvaten vermorzeld worden; gelijk ook Ik van Mijn Vader ontvangen heb". Deze uitspraak komt ook uit Psalm 2 : 7-9. In Openbaring 2 wordt het toegepast op alle gelovigen van onze bedeling. De Heer zegt immers: "gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb." De uitspraak is van toepassing op allen die deelhebben aan Christus.

De "vele broederen" uit Romeinen 8 : 29 zijn samen de Gemeente van Eerstgeborenen. Wij zijn leden van die Gemeente, maar Christus ook. Hij was het eerste Lid en wij zijn aan Hem toegevoegd. (Handelingen 5 : 14; 11 : 24)

En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt. (Romeinen 8 : 30)

Die Hij te voren verordineerd (gepredestineerd) heeft, dezen heeft Hij ook geroepen.

Die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd.
Die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.

Het hulpwerkwoord "hebben" betekent, dat iets al begonnen is en nog steeds voortduurt. Christus is eraan begonnen en Hij is er nog steeds mee bezig. Degenen die verordineerd zijn, zijn ook geroepen, gerechtvaardigd en ook verheerlijkt. De vier begrippen (verordineerd, geroepen, gerechtvaardigd, verheerlijkt) zijn met elkaar verbonden. Zij gaan alle vier over de zoonstelling. Wij hebben deel aan onze predestinatie tot zoonstelling. Daarom zijn we geroepen tot zoonstelling, zijn wij gerechtvaardigd (vrij gesproken) om tot zoon gesteld te worden en worden wij verheerlijkt bij onze zoonstelling. Galaten 4 : 30: "Want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met de zoon der vrije". Wij zijn vrij, zoals Izaak. De vrije wordt tot erfgenaam gesteld. Wie niet vrij is, kan niet erven, zegt de Bijbel. Onze uitwendige verheerlijking is pas in de toekomst, maar wij worden nu reeds verheerlijkt (Romeinen 8 : 17, 18). In de toekomst wordt die heerlijkheid aan ons geopenbaard.

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? (Romeinen 8 : 31)

"Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen?" betekent letterlijk "Wat zullen wij dan aan deze dingen toevoegen?" Er valt niets meer over te zeggen of aan toe te voegen. Paulus beschrijft vervolgens de situatie waarin wij ons bevinden. Hij doet dat vragenderwijs. Hij vraagt: "Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?" God is voor ons, dus zal een mens ons niets doen. Dat blijkt uit het volgende.

*Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?
(Romeinen 8 : 32)*

Paulus stelt eerst vast dat God Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen heeft overgegeven. De vraag die volgt, is: "Hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?" God heeft Hem voor ons allen overgegeven, betekent dus hetzelfde als God heeft die Zoon aan ons gegeven. Hoe zal Hij ons met Hem niet alle dingen schenken? "Alle dingen" (in het Grieks: ta panta) betekent "het heelal" (de schepping als zodanig). Dat is in overeenstemming met alles wat we al eerder in Romeinen 8 besproken hebben. Wij delen immers in het eerstgeboorterecht van Christus. God geeft ons in de eerste plaats Christus, maar daarmee geeft Hij ons het heelal. Wij zijn van alle dingen de eerstgeborenen. "Weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? Weet gij niet, dat wij de engelen zullen oordelen?" (1 Korinthe 6 : 2, 3) Wij hebben een positie boven de engelen. (Hebreeën 1 en 2)

De uitdrukking "God heeft Zijn Zoon voor ons overgegeven" komt vaker voor in het Nieuwe Testament. Deze uitdrukking wordt helaas slecht begrepen. In het werkwoord "overgeven" is "over" een versterking van geven.

"Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden". Er staat hier dat Christus Zichzelf heeft gegeven voor ónze zonden, opdat Hij ons (de gelovigen) trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld (eeuw), naar de wil van onze God en Vader. (Galaten 1 : 4) "Geven" of "overgeven" betekent soms "gevangen zetten". De Here Jezus werd overgeven om gekruisigd te worden. Het werkwoord "overgeven" houdt een beperking in. In Zijn opstanding werd Christus alle macht in hemel en op aarde gegeven (Mattheüs 28 : 18), maar in de praktijk doet Hij slechts een werk aan de Gemeente. Dat legt de Hebreënbrief uit. God heeft Hem gezet aan Zijn rechterhand, God heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen, (Hebreeën 1 : 13; 2 : 8) maar God heeft Hem aangesteld tot Hogepriester. Christus is daarmee het "Hoofd van Zijn Huis, hetwelk is de Gemeente". (1 Timotheüs 3 : 15; Hebreeën 3 : 1-6) Christus maakt van Zijn tegenwoordige positie, als alle macht hebbend in hemel en op aarde, slechts gebruik in verband met de Gemeente. Hij verlost, trekt u en mij uit deze tegenwoordige boze wereld, die in de praktijk nog steeds in de macht van satan ligt. Juridisch ligt heel de wereld in de macht van Christus. Hij is het Hoofd. Hij is de hoogst Geplaatste. In de praktijk laat Hij de wereld voor wat het is. Hij heeft alle tijd en is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen. (2 Petrus 3 : 9) Christus doet in deze tegenwoordige tijd uitsluitend een werk aan de Gemeente. Voor zover het werk van Christus toch in de wereld is, is dat om de gelovigen uit deze wereld te trekken. (Galaten 1 : 4) Hij is onze Hogepriester geworden om verzoening te doen voor de zonden van Zijn volk. (Hebreeën 2 : 17) Vanwege onze zonden, missers of tekortkomingen heeft God Christus aan de Gemeente gegeven om daarin te voorzien. Hij doet een werk aan ons, waarbij Hij niet ons vlees reinigt, maar wel onze gewetens. Hij reinigt onze harten van een kwaad geweten. (Hebreeën 9 : 14; 10 : 22)

"En wandelt in de liefde, gelijkterwijs ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk." (Efeze 5 : 2) Christus heeft ons liefgehad en heeft Zichzelf voor ons overgegeven. De Hebreënbrief leert ook dat de opgewekte Christus Zichzelf geofferd heeft. Hij heeft Zichzelf beschikbaar gesteld aan God. Bij Zijn opstanding zei Hij: Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God! (Hebreeën 10 : 7, 9) Dat gaat niet over Zijn menswording of over Zijn omwandeling op aarde in het vlees. Volgens de Bijbel is het een uitspraak over Zijn tegenwoordige positie. God stelde Christus aan als Hogepriester. Hij gaf Zichzelf voor ons over tot een welriekend offer. Een "welriekend offer" spreekt altijd over opstandingsleven. "Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven" (Efeze 5 : 25) Christus gaf Zichzelf voor de Gemeente over, opdat Hij haar heiligen zou. Hij heeft Zich overgegeven voor onze zonden. (Galaten 1 : 4) Hij reinigt ons met het bad des waters, namelijk door het Woord. (Efeze 5 : 26) Het werk dat Christus in onze dagen doet, is specifiek en exclusief aan de

Gemeente. Hij volvoert dat werk door Zijn Woord. Dat Woord (water) heeft een reinigende werking op ons. "Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken". (Titus 2 : 14) Christus wijdt Zichzelf aan ons. Hij beperkt Zichzelf tot een werk aan de Gemeente. "Opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid" komt overeen met "Die Zichzelf heeft overgegeven voor onze zonden". (Galaten 1 : 4)

Het is steeds opnieuw dezelfde gedachte. Dit staat ook in Johannes 3 : 16: "Alzo lief heeft God de wereld gehad" komt overeen met "de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen, en onderwijst ons (de gelovigen)". (Titus 2 : 11, 12). "Dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft". Dat is de Opgewekte uit de dood. Dat gaat niet over Zijn kruisiging, hoewel men dat wel denkt. "Opdat een ieder die in Hem gelooft (dat zijn wij en daarom werd Hij voor ons gegeven), niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe". "Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld". (Johannes 3 : 18) Wie niet gelooft, is in duisternis, maar wie gelooft, wandelt in het Licht. Het gaat niet om geloof in de gekruisigde, maar om geloof in Degene Die is gezeten in de hemel aan de rechterhand van God. De verhoogde slang van Mozes is een beeld van de tot in de hemel verhoogde Zoon des Mensen. (Johannes 3 : 12-15) De eniggeboren Zoon is ook in de hemel. Iedereen die naar Hem opziet in geloof, zoals naar de verhoogde slang uit Numeri 21 : 9, zal niet verderven, maar het eeuwige leven hebben. We zouden niet wandelen in de duisternis waaraan de wereld is overgegeven, maar in het Licht.

God heeft Christus aan ons gegeven. Christus heeft Zichzelf aan ons gegeven of voor ons overgegeven. Al de teksten met geven of overgeven hebben dezelfde strekking. Het "overgeven" van Christus komt overeen met "het stellen van Zijn leven". "De goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen". (Johannes 10 : 11, 15) Dat wil zeggen, dat Christus Zijn leven aan de schapen wijdt. Christus is de goede Herder sinds Hij de deur is doorgedaan. Het door de deur gaan is een beeld van Zijn opstanding uit de dood. Zijn schapen zijn door diezelfde deur gegaan en volgen Hem. Hij kent ons bij name en roept ons. Hij leidt ons uit, want Hij trekt ons uit de tegenwoordige boze wereld. (Galaten 1 : 4) Hij geeft ons het eeuwige leven. (Johannes 10 : 28) Hij stelt Zijn leven, opdat wij dat eeuwige leven zouden kunnen leven. (Romeinen 6 : 23)

God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard. God heeft Hem beperkt en gegeven aan ons. God heeft Christus aan de Gemeente gegeven tot Hoofd boven alle dingen. (Efeze 1 : 22) Alle dingen zijn onder Zijn voeten gezet (Psalm 8 : 7) oftewel zijn aan Zijn voeten onderworpen. (Hebreeën 2 : 8) God heeft Christus aan de Gemeente (aan het Huis) gegeven als Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. (Hebreeën 2 : 17; 3 : 1) De Bijbel spreekt steeds opnieuw over dezelfde Waarheid. Men leest gemakkelijk over deze Waarheid heen. Dat komt, omdat die Waarheid in enkele eenvoudige woorden wordt geformuleerd. God heeft Christus aan de Gemeente gegeven, opdat Hij de Gemeente reinigen en heiligen zou. Hij zou de Gemeente vervolmaken en heerlijk aan Zichzelf voorstellen. (Efeze 5 : 26, 27) In de toekomst wordt Christus met heel de Gemeente als

die ene Zoon geopenbaard aan de wereld (aan alle dingen). God geeft ons Christus en daarmee alle dingen (het heelal).

Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. (Romeinen 8 : 33)

Een andere vraag is: Wie zal beschuldiging uit kunnen brengen tegen de uitverkorenen Gods? Dat zal niet lukken, want God is het, Die rechtvaardigt. Men kan wel beschuldigingen inbrengen tegen de kinderen Gods, maar God spreekt hen vrij. Of die beschuldigingen waar zijn of niet, God heeft ons vrijgesproken en daar blijft Hij bij.

Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt. (Romeinen 8 : 34)

Wie zou ons moeten veroordelen (verdoemen)? Er is geen hogere Rechter dan God of Christus. In Romeinen 8 : 33 stond dat God ons vrijspreekt. Er is niemand om ons te veroordelen. Wij hebben immers een zeer goede Advocaat (Latijn). Het Griekse woord is "Parakleet". Dat woord wordt in 1 Johannes 2 : 1 vertaald met "Voorspraak". Meestal wordt "Parakleet" vertaald met "Trooster". Dat is de aanduiding van de Messias. Dat is in het Hebreeuws "Menachum". De Heer past deze term op Zichzelf toe, wanneer Hij zegt, dat Hij een andere Trooster zal geven, "opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid". (Johannes 14 : 16) De Advocaat is in de praktijk Degene Die onze belangen behartigt (die ons in rechten vertegenwoordigt). Wij verschijnen niet in de beklagdenbank, maar er is Iemand Die ons daar vertegenwoordigt. Dat is onze Here Jezus Christus. Hij is vrijgesproken en Hij is gerechtvaardigd.

Kortom, Christus is gestorven voor de zonden van heel de wereld. Wat méér is, Hij is ook opgewekt. Hij is uitermate verhoogd en zit aan de rechterhand van God. (Filippenzen 2 : 9). Hij bidt ook voor ons. Dat bidden is in de praktijk de aanduiding van heel Zijn werk als onze Voorspraak en Vertegenwoordiger. In de NBG staat in plaats van bidt "pleit". Men heeft pleiten als synoniem voor bidden. Dat is enigszins ten onrechte. Bidden betekent in de algemene brede betekenis "iemand dienen". Etymologisch betekent bidden "hardop spreken". Dat is het Nederlandse woord "stemmen". Bij stemmen gebruik je jouw stem om geluid voort te brengen. Wij weten dat, wanneer we gaan stemmen, we zelden hardop spreken. Alleen het ingekleurde vakje of de ingedrukte knop geldt als uitgebrachte stem. Het stemmen gebeurt in stilte. Voor een pianostemmer betekent stemmen weer heel wat anders. Stemmen betekent dus niet "je stem verheffen". Als bidden letterlijk "hardop spreken" betekent, is het de vraag of het die betekenis in de praktijk ook heeft. Bidden wil zeggen, dat men met iemand een relatie onderhoudt. Men is verantwoording (d.m.v. spreken) verschuldigd aan iemand. Die iemand kan ons eventueel ter verantwoording roepen. Wij hebben te doen met Christus. (Hebreeën 4 : 13) Daarom wordt bidden in de Bijbel gebruikt ter aanduiding van onze dienst aan God.

In de Bijbel lezen we uitdrukkingen als: "Bidt zonder ophouden" (1 Thessalonicenzen 5 : 17) en "Bidt in alle plaatsen, opheffende heilige handen". (1 Timotheüs 2 : 8) Dit is niet te doen. Wanneer het wel te doen zou zijn, is het in strijd met wat de Here Jezus Zelf gezegd heeft over het bidden. Hij zei: "Laat uw woorden weinig zijn" (vrij vertaald) oftewel "Gebruik geen ijdel verhaal van woorden". (Mattheüs 6 : 7) De heidenen bidden met veel woorden. Zij denken dat zij door de veelheid van woorden verhoord zullen worden. We zouden niet veel zeggen tegen de Heer. De Heer wil dat wij naar Hem luisteren. (Prediker 4 : 17; Jakobus 1 : 19) We zouden alleen spreken als ons iets gevraagd wordt.

Volgens de hele Hebreeënbrief is de Heer gesteld in de dienst van God. Want God heeft Hem aangesteld tot Hoofd van de Gemeente en tot Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. (Hebreeën 5 : 5-11) Christus vertegenwoordigt ons bij God. Hij is het Hoofd van dienst. Wij zijn de priesters. De relatie met God wordt door de Here Jezus Christus onderhouden. Zijn bediening wordt benoemd met het ene woord "bidden". (Romeinen 8 : 27, Hebreeën 7 : 25) Wij leven constant in relatie met God door of via de Here Jezus Christus. Wij leven altijd biddend. Wij leven altijd uit Zijn genade. Wij leven ook altijd dankend, omdat we dankbaar zijn.

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, naaktheid, of gevaar, of zwaard? (Romeinen 8 : 35)

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Liefde zouden we opvatten in de brede betekenis van het woord. Het beginsel is dat woorden een brede betekenis hebben, tenzij door de context (alle woorden eromheen en het zinsverband) de betekenis beperkt wordt. Net hebben we de brede betekenis van het woord bidden besproken. Liefde betekent praktische gemeenschap. Liefhebben en dienen zijn in hoge mate dezelfde begrippen. In de Bijbel overlappen zij elkaar. Wanneer wij de Heer liefhebben, dienen wij de Heer. De Heer heeft ons lief, dus dient Hij ons. Denk aan de voetwassing uit Johannes 13, maar dan overdrachtelijk bedoeld. Christus doet een werk aan ons, omdat Hij ons liefheeft. Hij reinigt onze vuile voeten. Uit liefde heeft Hij Zich voor ons overgegeven.

Wie zal ons scheiden van de gemeenschap met Christus? Toen wij tot geloof kwamen, werden wij aan de Here toegevoegd (Handelingen 2 : 47; 5 : 14). Wij werden één plant met Hem. (Romeinen 6 : 5) Wij werden leden van Zijn Lichaam. (1 Korinthe 12 : 12) Wie zal dat ongedaan maken? Verdrukking? Benauwdheid? Vervolging? Honger? Naaktheid? Gevaar? Het zwaard? Met het zwaard wordt niet een letterlijk zwaard, maar de dood i.v.m. oorlog bedoeld. Deze uitdrukkingen worden gebruikt, omdat wij als gelovigen bloot staan aan verdrukking, benauwdheid, vervolging e.d. In de afgelopen 2000 jaar zijn er vele christenen geweest, die dit aan den lijve hebben ondervonden. In de christelijke geschiedenis werden christenen op allerlei wijzen vervolgd.

(Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting.) (Romeinen 8 : 36)

Dit vers is ontleend aan Psalm 44 : 23. In die Psalm vraagt het volk van God om verlossing. Het volk klaagt over verdrukking, benauwdheid, vervolging enz. Paulus zegt, dat we uit Psalm 44 kunnen afleiden wat het volk van God zou overkomen. Die dingen scheiden ons niet van de liefde Gods. Natuurlijk beweert men ook in onze dagen dat gelovigen in de verdrukking komen, omdat zij geen goede christenen zijn. De Heer zou immers voor de Zijnen zorgen. Paulus zegt dat dit niet zo is. De Heer bewaart ons niet voor verdrukking, benauwdheid en vervolging, maar Hij zou ons bewaren IN verdrukking, benauwdheid of vervolging. De Heer zorgt er niet voor dat wij als mensen een voorspoedig leven hebben, maar Hij voedt ons op tot zoonstelling.

Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft. (Romeinen 8 : 37)

In verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of zwaard zijn wij meer dan overwinnaar door Hem, Die ons liefgehad heeft, en Zich voor ons allen heeft overgegeven. Hoe kan iemand méér dan overwinnaar zijn? Er is maar één antwoord. Je bent meer dan overwinnaar, omdat je er zelf niet voor hebt hoeven vechten. Hij is de Overwinnaar, want Hij heeft er voor gevochten. Hij heeft de overwinning behaald. De overste Leidsman hunner zaligheid werd door lijden geheiligd. (Hebreeën 2 : 10) Wij volgen de Heer in Zijn dood en opstanding. Wij delen en wij rusten in Zijn overwinning. "Hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen". (Johannes 16 : 33) Hier wordt weer vastgesteld dat niets ons van God kan scheiden. Daar leven wij uit. Dit is het ultieme antwoord op een leer die zegt, dat iemand die wedergeboren is, alsnog verloren kan gaan. Iemand zou het eeuwige leven kwijt kunnen raken. Deze leer vindt men noodzakelijk om de gelovige onder druk te zetten. De gelovige zou goed zijn best moeten doen in een bepaalde gemeente. Wie niet goed zijn best doet, gaat alsnog verloren. Deze dwang is in plaats van wet. Niemand kan het eeuwige leven kwijtraken. De Heilige Geest is het onderpand van de erfenis. (Efeze 1 : 14). Wij zijn "door de Geest verzegeld tot de dag der verlossing". (Efeze 4 : 30) Het hoofdstuk sluit niet af met vragen, maar met stellige uitspraken.

Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, (Romeinen 8 : 38)

Wij zijn verzekerd. Dat betekent dat er niets mis kan gaan.

Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere. (Romeinen 8 : 39)

Niets zal ons kunnen scheiden van de liefde Gods. In de praktijk zal wel geprobeerd worden ons te scheiden van Gods liefde, maar het kan niet. In Romeinen 8 : 35 stond: "Wie zal ons kunnen scheiden van de liefde van Christus?" In Romeinen 8 : 39 staat:

"niets zal ons kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here". Want onze gemeenschap met God ligt vast in onze gemeenschap met Christus. Wij zijn verbonden met Christus, maar Christus is verbonden met God. God heeft Zijn Zoon lief en daarmee allen die aan Hem deelhebben. Dat is de enige echte drie-eenheid die in de Bijbel te vinden is. God, de Vader en de Zoon zijn één. Bovendien zijn de Zoon en degenen die God Hem gegeven heeft één. (Johannes 17 : 21- 23) God heeft de gelovigen aan Christus gegeven. Christus bewaart de gelovigen voor de boze die in deze wereld regeert. "Niemand zal ze uit Mijn hand rukken en niemand zal ze uit de hand Mijn Vaders rukken". (Johannes 10 : 28, 29) Dat wordt hier in Romeinen 8 : 35-39 herhaald.

Zelfs de dood kan ons niet scheiden van de gemeenschap met God en Christus. Deze uitspraak maakt een leer over de eventuele zielenslaap onmogelijk. Die leer houdt in, dat wanneer een gelovige overlijdt, hij er niet meer is. Hij is dan als het ware buiten bewustzijn. Hij slaapt en wordt pas weer wakker bij de wederkomst van Christus of op de Jongste Dag. Men noemt dat "zielenslaap". Het is een onbijbelse gedachte. In dat geval zou de dood ons scheiden van de praktische gemeenschap met God en Christus. Paulus zegt immers dat "ontbonden worden en met Christus te zijn" verre weg het beste is. (Filippenzen 1 : 23) Dat is beter dan "in het lichaam te blijven om uwentwil". Als "ontbonden worden" zou betekenen dat hij tot de zogenaamde zielenslaap overgaat, had hij zijn tijd beter aan de Filippenzen kunnen besteden in plaats van te slapen tot de opstanding.

Zelfs het leven, en de dingen die ons daarin overkomen, kunnen ons niet scheiden van de liefde Gods. Noch engelen, noch overheden, noch machten, waarboven Christus gesteld is, kunnen ons scheiden van de liefde Gods. Wij hebben in Christus een positie boven alle machten. Wij zijn onkwetsbaar. Wij zijn kinderen Gods en dat kan niet ongedaan gemaakt worden. Als God onze Vader is, dan is Hij dat. Dat is niet meer te veranderen. Wij hebben eeuwig leven. Eeuwig leven is onverderfelijk leven. (2 Timotheüs 1 : 10) Dat leven kunnen wij niet kwijtraken en daarom kunnen wij er ook niets aan doen om het kwijt te raken. Wie niet weet wat "eeuwig" betekent, beweert dat wij eeuwig leven kwijt kunnen raken. Wanneer wij het eeuwige leven kwijt kunnen raken, is dat hetzelfde leven als wij nu door onze vleselijke geboorte hebben. Wedergeboorte lost dan niets op. Wij hebben in Christus deel aan de overwinning op de dood. Er is dus geen enkel schepsel dat ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods. Scheiding is per definitie dood. Scheiding is ook per definitie zonde. Wij hebben de overwinning op de zonde en de dood.

Niets zal ons kunnen scheiden, want in Christus zijn wij voor altijd verbonden met de levende God. Dat is de ideale situatie die in de schepping zou heersen. Wij zijn de eersten die deel hebben gekregen aan Christus. Op grond daarvan hebben wij een hemelse positie ontvangen. Dat wordt in de Efezebrief besproken.